ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_03-Narek_slavika.pdb

PDB Name: Green Simon R-Nocni strana 3-Na
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.5.2007
Modification Date: 15.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIMON R. GREEN
NOČNÍ STRANA 3
NÁŘEK SLAVÍKA

Jmenuji se John Taylor. Je to jméno, které má jistý zvuk, a lidé si mne váží a bojí se mne, ale také se mne po celý můj život snaží zabít.
Pracuji jako soukromé očko, ve světě, kde jsou bohové i obludy všední realita. Noční strana; prohnilé magické srdce Londýna skryté před světem. Místo, kde se sny plní, ať už o to stojíte, nebo ne. Není snadné dostat se tam a dostat se odtamtud obvykle bývá ještě těžší.
Dokážu nalézt cokoliv, vyřešit jakoukoliv záhadu. Tedy s výjimkou temných tajemství své vlastní minulosti.
Jmenuji se John Taylor. A pokud mne hledáte, buďto jste ve vážných potížích, nebo se do nich velice brzy dostanete.

1
Katova půvabná dcera
Ačkoliv je Noční strana místem nespoutané energie, její energetické zdroje jsou zpravidla docela spolehlivé a velice dobře zabezpečené proti veškerým zásahům zvenčí. Někdo prostě musí dodávat elektřinu pro všechny ty neony, co září na ulicích. Noční strana, to město ve městě, čerpá energie z mnoha zdrojů – některé z nich jsou nezákonné, jiné nadpřirozené. Energie je zde zajišťována krvavými oběťmi, odsávána z uvězněných božstev, z gestaltmyslí a miniaturních černých děr lapených ve stázových polích. A jsou tu i jiné zdroje, tak obrovské a strašné, tak nepřirozené a nepředstavitelně cizí, že jen poodhalení roušky jejich tajemství by člověka dokázalo dostat do cvokárny. Ne že by to někoho na Noční straně doopravdy zajímalo – proč také, když světla svítí a vlaky jezdí? Pravdou ale je, že jediný skutečně spolehlivý zdroj elektřiny až donedávna bývala futuristická elektrárna Prométheus a. s. Magie je možná na pohled okázalejší, ale na Noční straně kráčelo čarodějnictví vždycky ruku v ruce se supervědou.
Historie elektrárny Prométheus je příběh o docela nedávném prudkém vzestupu jedné akciové společnosti. Vznikla před šesti lety a od té doby si stačila udělat jméno svou spolehlivostí stejně jako drastickým stlačením cen, což dohromady mělo za důsledek, že teď vyrábí asi dvanáct procent elektrické energie Noční strany. Takže bylo nad slunce jasnější, že vlnu sabotáží a ničení, k níž v elektrárně v poslední době došlo, je třeba okamžitě zarazit. Alespoň Walker se v tom směru vyjádřil velice konkrétně. Walker zastupuje autority, tedy lidi v pozadí, kteří Noční straně vládnou, pokud a nakolik jí vůbec někdo vládnout může. Tu a tam mi dohodí nějakou tu práci, protože dokážu mlčet, jsem spolehlivý, a hlavně naprosto postradatelný.
Stál jsem ve stínu na konci ulice a mlčky jsem studoval obří budovu, ve které sídlila Prométheus a. s. Moc toho na ní k vidění nebylo – byla to jen jedna z mnoha věží z ocele a skla tyčící se k nebi. Horní poschodí byly kanceláře, kde sídlila administrativa a tak podobně. Uprostřed se nacházely laboratoře výzkumu a vývoje. A dolní patro sloužilo pro styk s veřejností. Sama elektrárna, ten moderní div efektivity a účinnosti, byla údajně někde pod zemí. Říkám údajně, protože nakolik je mi známo, na vlastní oči ji viděla pouhá hrstka lidí. Byla kompletně automatizovaná, řízená z detašovaného dispečinku a ani po šesti letech jejího provozu neměl nikdo jasnou představu, jak a na co vlastně šlape. A že udržet tajemství na Noční straně není maličkost.
K zázračnému vzestupu Prométheus a. s. došlo v době, kdy jsem byl mimo Noční stranu a snažil jsem se – samozřejmě neúspěšně – žít obyčejný život v obyčejném světě. Teď jsem byl zpátky a docela mne lákalo podívat se, co se skrývá pod povrchem té supertajné společnosti. Rád vím věci, které nikdo jiný neví. Pomáhá mi to zůstat naživu. Takže jsem vyšel ze stínu a zamířil jsem k budově. Byla obklopená menší armádou hlídačů najatých policistů a ti, kteří stáli poblíž vchodu, zpozorněli, když mě uviděli. V příštím okamžiku na mne namířil docela slušný zbrojní arzenál a z cvakání pojistek mi skoro zalehlo v uších. Kdybych byl někdo jiný, nejspíš bych si začal dělat starosti.
Zastavil jsem se před hlavními dveřmi a usmál jsem se na policisty, kteří tam hlídkovali v těch svých nádherných tmavomodrých uniformách se stříbrnými lampasy. Kývnutím jsem pozdravil jejich velitele, vysokého a trochu zavalitého muže se studenýma, ostražitýma očima. Neztratil šmrnc a usilovně se snažil vzdorovat mému pohledu, přestože si muži za jeho zády mumlali moje jméno. Někteří se dokonce křižovali nebo dělali jiná, starší znamení pro zažehnání zla. Usmál jsem se ještě o trochu víc, protože jsem viděl, jak je to znervózňuje. Od chvíle, kdy jsem vypátral Nesvatý grál a při tom jsem se utkal se dvěma armádami andělů najednou, stoupla moje reputace do závratné výše. Víceméně to byl nesmysl, ale nijak jsem pověsti o sobě nevyvracel, zvlášť ne ty ošklivé. Když si chcete udržet od těla

týpky, co se jimi Noční strana jen hemží, je špatná reputace zkrátka k nezaplacení.
„Jsem povinen požádat vás, abyste se identifikoval," oslovil mne policejní důstojník. „A zastřelit každého, kdo není na seznamu oprávněných osob."
„Víte, kdo jsem," odpověděl jsem chladně. „A jsem očekáván."
Důstojník se trochu uvolnil. „Tak to je první dobrá zpráva, kterou jsem dnes v noci slyšel. Vítám vás, Taylore. Jsem opravdu rád, že jste tady. Mým lidem už z toho případu vážně naskakuje husí kůže."
„Byl snad někdo zabit?" zeptal jsem se zamračeně. „Řekli mi, že to byla jenom obyčejná sabotážní akce."
„K žádnému úmrtí zatím nedošlo, ale nehod už jsme tady měli hromadu." Policejní důstojník se zamračil. „Ať už tady řádí kdokoliv, čerta starého ho zajímá, jak to dopadne s těmi, co se mu připletou do cesty. Za poslední tři noci jsem přišel o čtyřicet svých lidí a pořád nemám nic, z čeho bych mohl zjistit, kdo za tím vším vězí. Nikdo nic neviděl, dokud nebylo pozdě. Už jsem to tady uzavřel skoro neprodyšně a ten parchant se sem stejně dostane, kdykoliv si zamane."
„Že by někdo zevnitř?" nadhodil jsem, abych ukázal, že ho poslouchám.
„To mě samozřejmě napadlo nejdřív, ale už týden tu nikdo nebyl. Jakmile začaly potíže, šéf poslal všechny zaměstnance domů. On je jediný, kdo v budově zůstal. Stejně jsem prověřil celý personál, jen tak, pro všechny případy, ale nebylo to k ničemu. Většina z těch lidí tu ani nepracuje dost dlouho na to, aby měli důvod být nespokojení."
„Tak co vaše lidi tak napružilo?" zeptal jsem se klidně. „Kdyby byli ještě trochu nervóznější, nejspíš by po sobě stříleli navzájem."
Policejní důstojník si odfrkl. „Vždyť jsem vám to říkal. Nikdo nic neviděl. Máme hlídky po celé budově, kamery průmyslové televize v každé místnosti a chodbě, stejně jako infračervená čidla pohybu. A ať už sem chodí kdokoliv, nic z toho ho nezaznamenalo."
„Na Noční straně žije mnoho tvorů, kteří si přicházejí a odcházejí, jak se jim zlíbí," připomenul jsem mu.
„Jako kdybych to nevěděl. Jenomže tohle by měla být vysoce technologická zóna s nízkou úrovní volné magie. Kdyby se tady objevil někdo, kdo vládne magickou mocí, spustilo by to všechny možné alarmy. Vážně, ať už se tohle místo pokouší odrovnat kdokoliv, vymyká se veškerým mým zkušenostem jak ve vědeckém, tak v magickém oboru."
Lehce jsem přikývl a usilovně jsem se snažil vyzařovat nedbalou sebejistotu. „Proto poslali pro mne. Protože dokážu najít odpovědi, které ostatní lidé nevidí. Tak zatím."
Prošel jsem kolem policejního důstojníka a zamířil jsem k hlavním dveřím – vzápětí jsem se ale zase zastavil, jak se mi jeden z policistů vrhl do cesty, aby mne zadržel. Byl to velký chlap, který měl svaly i na svalech, a ve svých medvědích tlapách svíral poloautomatickou pušku tak, že vypadala jako hračka. Zakabonil se na mne způsobem, který bezpochyby považoval za výhrůžný.
„Každého musíme prohledat, jestli u sebe nemá zbraně," zavrčel. „Takový je předpis. Žádné výjimky. Ani pro libové frajery, jako jsi ty, Taylore."
Policejní důstojník začal něco říkat, ale gestem jsem ho umlčel. Ten den, kdy zjistím, že si už nedokážu poradit s nájemným poldou trpícím zaraženými větry, odejdu na odpočinek. Usmál jsem se na něj, jak nejnepříjemněji jsem dokázal.
„Já zbraně nepoužívám. Nikdy jsem je nepoužíval. Jsou příliš nespolehlivé."
Pomalu jsem zvedl ruce do vzduchu a otevřel jsem dlaně. Policista vytřeštil oči na plynulý proud kulek, které se mi z nich začaly sypat a rachotit o dlažbu u jeho nohou.
„Ta tvoje bouchačka je prázdná," řekl jsem. „A teď mi jdi z cesty, než mě napadne udělat něco podobného s tvými vnitřnostmi."
Stejně stiskl spoušť, a když se nic nestalo, vydal ze sebe přidušené zakňučení. Pak nasucho polkl a rychle ustoupil stranou. Prošel jsem kolem něj, jako by vůbec neexistoval. Když jsem procházel hlavními dveřmi do vstupní haly za nimi, slyšel jsem, jak si ho jeho velitel podává.
Luxusně zařízenou halou jsem prošel, jako kdyby mi to tady patřilo, ale celý efekt vyšel naprázdno, protože tam nebyl nikdo, kdo by mě při tom viděl. Slyšel jsem, jak za mnou zacvakl elektrický zámek. Někdo věděl, že jsem tady. Rozhlédl jsem se kolem a rychle jsem objevil bezpečnostní kamery umístěné v rozích pod stropem. Na všech svítila červená světýlka, a tak jsem na chvíli zůstal stát, aby si mě mohla pořádně prohlédnout. Mám za to, že vypadám docela dobře. Můj bílý trenčkot byl o trochu čistší než obvykle a byl jsem si skoro jistý, že jsem se ráno nezapomněl oholit. Vzhled může být hodně důležitý. Najednou to v ukrytém reproduktoru zapraskalo a do rozlehlé prázdné chodby zašeptal známý hlas.
„Jsem rád, že jsi přišel, Johne. Najdeš mne v ředitelské kanceláři. Projdi modrými dveřmi na konci chodby a pak se řiď šipkami. Nikam neodbočuj. Je tady spousta nastražených pastí. A měj oči na stopkách. Nikdo netuší, kdy ten sabotér znovu udeří."
Prošel jsem modrými dveřmi a na stěně před sebou jsem uviděl velkou modrou šipku. Na rozdíl od přepychově zařízené vstupní haly byla vnitřní zóna firmy Prométheus a. s. stroze funkcionalistická. Úzké chodby s holými stěnami, množství dveří a prošoupané běhouny. Všude vládlo hrobové ticho, takže se zdálo, jako by celá budova napjatě vyčkávala, až se něco zlého přihodí. Šipky mne nakonec dovedly ke dveřím s logem společnosti a před nimi na mne čekal sám ředitel a majitel v jedné osobě, Vincent Kraemer.
Kývl na mne, usmál se a stiskl mi ruku, ale bylo na něm vidět, že myšlenkami je někde jinde. Ten muž měl vážné starosti a nijak to neskrýval. Pozval mne do své kanceláře, rychle se rozhlédl po chodbě, zabouchl za námi dveře a zamkl je. Pak mi pokynul, abych se posadil do křesla pro hosty, a sám zaujal místo za mohutným mahagonovým psacím stolem. Jeho kancelář vypadala pohodlně, zabydleně: na stěnách hezké reprodukce, koberec, do jakého se člověk zaboří až po kotníky, a likérník ve stylu high-tech v rohu. To vše svědčilo o úspěchu. Ale na stole se vršila hromada papírů, pod kterou skoro zmizely přihrádky na nevyřízenou a vyřízenou poštu, a celá jedna stěna byla pokrytá monitory

bezpečnostních kamer pokrývajících interiér elektrárny. Chvíli jsem si je prohlížel, abych dal najevo zájem, ale pro mě to všechno byly jenom stroje. Nedokázal bych poznat turbínu od teriny, snad jedině kdyby jedna z nich byla plná horké polévky. Pokud jsem dokázal soudit, všechno pracovalo, jak mělo, a uličky mezi zařízením byly prázdné. Obrátil jsem svou pozornost zpátky na majitele firmy a ten mne obšťastnil dalším unaveným úsměvem.
Tak trochu jsem ho znal, z dřívějška. Vincent Kraemer byl jeden z těch lidí, co ani na okamžik nepostojí, snaží se podnikat v tom i onom a neustále se štvou za svou Velkou příležitostí, která z nich udělá boháče. S Prométheem se mu to konečně povedlo. Vincent byl vysoký, snědý, bezvadně oblečený muž s předčasně vrásčitým obličejem a s tak málo vlasy na hlavě, že to ani nestálo za řeč. Jeho oblek ho nejspíš přišel na víc, než já běžně vydělám za rok.
„Rád tě zase vidím, Johne.“ Jeho hlas zněl vyrovnaně, kultivovaně a nuceně klidně. „Od té doby, co jsme se viděli naposled, jsem o tobě slyšel zajímavé věci.“
„Ty sis taky nevedl zrovna nejhůř,“ odpověděl jsem zdvořile. „Jsou bohatství a úspěch takové, jak sis je vždycky představoval?“
Krátce se zasmál. „Víceméně. Co si myslíš o mé pýše a radosti, Johne?“
„Impozantní, ale já vážně nejsem ten pravý, kdo by to dokázal ocenit. Technika pro mne vždycky byla absolutní záhada. Když potřebuju naprogramovat video, musím požádat sekretářku.“
Znovu se nuceně zasmál. „Já teď potřebuji jinou z tvých dovedností, Johne. Potřebuji, abys zjistil, kdo se mě snaží vyštvat z mé pozice na trhu.“
A pak se zarazil, protože si všiml, že se dívám na fotografii na jeho stole. Svatební snímek ve stříbrném rámečku. Nevěsta, ženich, svědek a já. Bylo to před šesti lety a v mých vzpomínkách to bylo stále čerstvé, jako kdyby se to stalo včera. Měl to být nejšťastnější den v životě dvou skvělých mladých lidí, ale změnilo se to v tragédii, o které se pořád ještě mluví. Hlavně proto, že zatím nenašli nikoho, koho by z toho mohli obvinit.
Nevěsta byla Melinda Dusková, známá také jako Katova půvabná dcera. Ženich byl Quinn známý jako Sluneční střelec. Ona na sobě měla zářivě bílé svatební šaty s krémovou vlečkou. On si oblékl svůj nejlepší kovbojský ohoz z černé kůže blýskající se ocelí a stříbrem. A po obou stranách páru jsme stáli my dva ve vypůjčených smokinzích: Vincent Kraemer jako svědek a já jako nejstarší přítel nevěsty. Melinda a Quinn – výhonky dvou nejstarších a nejmocnějších rodin Noční strany. Oba zabiti v den své vlastní svatby.
Noční strana není místo pro šťastné konce. Ani nejslavnější celebrity a nejmocnější lidé nejsou imunní vůči tragédiím. Melinda patřila temnotě, její moc byla mocí stínu a čar. Quinn byl světlo, smrtící energie, kterou ovládal, pocházela ze samotného slunce. Jejich předkové, původní Kat a původní Sluneční střelec, byli před stovkami let nepřáteli na život a na smrt, což platilo i o všech následujících generacích oprašujících starou nenávist jako vzácné rodinné stříbro. A Melinda a Quinn, dva poslední avatáři v tom dlouholetém boji, vychovaní v nenávisti a předurčeni, aby proti sobě válčili do posledního dechu, se náhodou sešli v čase vzácného příměří. A byla z toho láska na první pohled.
Několik měsíců se pak setkávali tajně, ale nakonec to prosáklo na veřejnost. Jejich rodiny zuřily a skoro z toho byla válka. Jenže Melinda a Quinn neustoupili – moc, kterou vládli, jim byla dostatečnou ochranou – a pod pohrůžkou, že se zřeknou svých příbuzných a spojenců, si vymohli svolení k sňatku. Nakonec z toho byla nádherná svatba, na kterou přišli všichni členové obou rodin do jednoho, částečně aby předvedli svou moc a částečně aby se ujistili, že se ti druzí nesnaží posilnit svůj vliv na šťastný pár. Rozjásané tváře a celebrity byly, kam oko pohlédlo, a o zajištění bezpečnosti se staral sám Walker. Ten den nemohlo být nikde na Noční straně bezpečněji.
Já a Vincent jsme fungovali zároveň jako uvaděči, ukazovali jsme hostům, kam se mají posadit, odebírali jsme jim zbraně a drželi je všechny na uzdě, protože každý z nich byl pořád připravený vyrazit po krku komukoliv, kdo mu připadal, že ho nebere dost vážně. Oba jsme tehdy byli mladíci, kteří si svou reputaci teprve budovali. Vincentovi říkali Mechanik, protože dokázal postavit nebo spravit cokoliv. Magie je dobrá, když něco potřebujete rychle, říkával s oblibou, ale z dlouhodobého hlediska je technika mnohem spolehlivější. Speciálně pro tu svatbu vyrobil automatický vrhač konfet a kdykoliv ho zrovna nikdo nepotřeboval, někde něco kutil. S Quinnem byli kamarádi od dětství a často riskoval vlastní život, aby těm dvěma hrdličkám umožnil se setkat. Melinda patřila k tomu málu přátel, co mi zůstali z dětských let, jednou z těch, kteří byli dost mocní, aby si s ní mí nepřátelé netroufali něco začít.
Svatební obřad se zpočátku vyvíjel velice dobře, rodiny se chovaly způsobně a nikdo se nedopustil žádné nepatřičnosti slovem ani činem. A když bylo po všem, všichni jásali a tleskali, a někteří z nás si dokonce dovolili opájet se nadějí, že dlouholetá válka skončila. Nevěsta a ženich odešli z kostela spolu a oba jen zářili. Jako by k sobě patřili odjakživa. Automatický vrhač konfet měl první příležitost předvést, co dokáže.
Pak všichni pózovali pro fotografy, rozdávalo se pití a jiné občerstvení, staří nepřátelé na sebe z bezpečné vzdálenosti přátelsky kynuli a ti odvážnější si dokonce vyměnili pár zdvořilých slov. Nevěsta a ženich společně přijali svatební pohár naplněný až po okraj nejlepším šampaňským a připili svým rodinám a na šťastnou budoucnost, která leží před nimi. O deset minut později byli oba mrtví. Jed ve svatebním poháru. Šlo to tak rychle, že je nemohla zachránit žádná magie ani věda. Ten, kdo se je rozhodl otrávit, dobře věděl, co dělá. Nic nenasvědčovalo tomu, že by něco bylo v nepořádku, dokud Quinn najednou nepadl mrtvý k zemi. Melinda žila ještě tak dlouho, aby mohla sevřít svého mrtvého manžela v náručí a skropit jeho obličej slzami, pak se zhroutila na něj a bylo po ní.
Kdyby u toho nebyl Walker a jeho lidé, svatební oslava by se změnila v masakr. Obě rodiny začaly šílet a obviňovat se navzájem. Walkerovi se nějak podařilo je od sebe oddělit, dokud se všichni nerozešli, přísahajíce si pomstu, a pak zorganizoval obrovskou pátrací akci, do které zapojil všechny své nemalé zdroje. Nezjistil vůbec nic. O podezření nebyla nouze stejně jako o členy obou rodin, kteří otevřeně vystupovali proti svatbě a smíru, ale důkazy se nenašly žádné. Mezitím rozpoutaly znepřátelené rody pouliční válku a bez milosti zmasakrovaly každého, kdo byl dost hloupý, aby se nechal přistihnout o samotě. Nakonec se do toho vložily Autority a učinily sporu ráznou přítrž tím, že pohrozily vyhostit oba rody z Noční strany. Zavládl rozpačitý, neochotný smír, ale válka pořád visela na vlásku. To se stalo před

šesti lety. Melinda a Quinn spočívali každý zvlášť ve své rodinné hrobce a pořád nikdo neměl ani potuchy, kdo nebo co to všechno způsobil. Samozřejmě se vyrojila spousta konspiračních teorií, ale ty se objeví vždycky.
Udělal bych pro vypátrání vraha, co bylo v mých silách, ale krátce po svatbě se můj vlastní život rozpadl v trosky a utekl jsem z Noční strany, kulku Suzie Brokovnice v zadnici a na rtech přísahu, že se tam už nikdy nevrátím.
„Taková strašná tragédie," řekl Vincent. Zvedl fotografii a zamyšleně si ji prohlédl. „Pořád mi chybí. Jako kdyby s nimi zahynula část mého já. Někdy mi připadá, že mám tu fotografii na stole, aby mi připomínala chvíle, kdy jsem byl naposledy doopravdy šťastný." Postavil snímek zpátky a krátce se na mě usmál. „Přál bych si, kdyby tohle viděli. Můj největší úspěch. A teď se mě o něj někdo nebo něco snaží připravit. Proto jsem požádal Walkera, aby se s tebou spojil, Johne. Dokážeš mi pomoct?"
„Možná," odpověděl jsem. „Pořád ještě se snažím získat představu o tom, co se tady vlastně děje. Vyprávěj mi o tom a začni od začátku."
Vincent se zaklonil ve svém ředitelském křesle a ruce s propletenými prsty si zahákl za svou luxusní vestu. Když začal mluvit, jeho hlas zněl klidně a nevzrušeně, ale očima bez ustání těkal z jednoho monitoru na druhý.
„Všechno to začalo před dvěma týdny, Johne. Ještě předešlého dne bylo všechno v naprostém normálu. A pak jedna z mých hlavních turbín najednou přestala pracovat. Mí lidé to prověřili a zjistili, že se jedná o sabotáž. Nebyla to žádná odborná práce – celý vnitřek byl prostě… roztrhaný na kusy. Údržbáři to opravili a během hodiny zase uvedli blok do chodu, ale pak začalo docházet k výpadkům po celé elektrárně. Od té doby to tak jde pořád. Sotva jednu závadu odstraníme, objeví se jiná. Jenom náhradní díly mě už stály jmění. A na těch sabotážích není nic promyšleného, je to jen brutální, bezohledné ničení.
Samotného sabotéra nikdo ještě ani nezahlédl. Viděl jsi ochranku, kterou jsem si najal, ale není to k ničemu. Kamery mám všude a ani ty nic neodhalily. Nahrané kazety jsem dal prozkoumat expertům, ale neobjevili ani stopu čehokoliv neobvyklého. Nemám ani tušení, jak se ti parchanti dostávají dovnitř a ven! A zkáza se stupňuje. Už to nestačíme opravovat a rekonstruovat. Je jen otázkou času, kdy se to začne projevovat na naší produkci elektřiny. A na té závisí spousta lidí."
A jestli půjde ke dnu Prométheus a. s., skončíš tam i ty, pomyslel jsem si, ale ve své vrozené zdvořilosti jsem to nahlas nevyslovil.
„Co tví konkurenti?" zeptal jsem se. „Možná se některý z tvých obchodních soků snaží vydělat na tvůj úkor?"
„Konkurence je tady vždycky," odpověděl Vincent zamračeně. „Ale nikdo není dost velký, aby zalepil mezeru po nás, kdybychom zkrachovali úplně. Prométheus a. s. dodává 12,4 % celkové elektrické spotřeby Noční strany. Když skončíme, dojde k výpadkům proudu po celé Noční straně a to si nepřeje nikdo. Ostatní společnosti budou muset napnout síly až na hranici sebezničení, aby zalátaly, co se dá."
„V pořádku," přikývl jsem. „A co lidi, co tě prostě nemají rádi? Možná sis nedávno udělal nějaké nepřátele?"
Smutně se usmál. „Ještě před měsícem bych prohlásil, že nemám na světě jediného nepřítele. Ale teď…" Znovu se podíval na svatební fotografii na svém stole. „Začíná se mi o nich zdát… o Melindě a Quinnovi a o tom, jak umřeli. Napadlo mě… jestli ten parchant, co je zabil, nejde teď po mně."
Takový vývoj jsem nepředpokládal. „Vážně si to myslíš? A proč až po šesti letech?"
„Možná si ten vrah myslí, že něco vím, i když ať se propadnu, jestli vím co. A možná, jenom možná, to všechno začalo znovu proto, že jsi zase zpátky, Johne. Co ses vrátil na Noční stranu, vybublala na povrch spousta starých sporů a křivd."
V tom měl pravdu, a proto jsem se rozhodl, že raději změním téma. „Pověz mi něco o těch sabotážích. Předtím jsi říkal, že byly… neodborné."
„To tedy sakra byly," řekl Vincent. „Je jasné, že sabotér nemá žádné technické znalosti V elektrárně jsou tucty míst, kde kdyby udeřil, zastavil by celý provoz najednou. Není v tom ani žádný systém. Srdce Prométhea, ve kterém dochází k tajným procesům umožňujícím jeho provoz, je samozřejmě ukryté v podzemí. Je to můj vlastní vynález. Ale ten je v ocelové kryptě zabezpečené jedinečnými hlídacími systémy na bázi špičkové technologie. I Autority by měly co dělat, aby se k němu dostaly bez znalosti příslušných kódů." Naklonil se ke mně přes stůl a upřel na mne prosebný pohled. „Musíš mi pomoct, Johne. To, co je tu v sázce, není jen moje živobytí. Když bude muset být Prométheus odstaven a dodávky elektrické energie na Noční straně se sníží, začnou umírat lidé. V sázce jsou stovky a tisíce lidských životů."
Měl jsem vědět, co bude zákonitě následovat. Ale já jsem se vždycky nechal utáhnout na srdceryvnou historku.

Vincent mne vzal na exkurzi po své elektrárně, i do její podzemní části, kterou nikdo zvnějšku ještě neměl příležitost spatřit na vlastní oči. Všechno bylo bezvadně čisté a absolutně tiché. Samotné generátory se nakonec ukázaly být mnohem menší, než jsem čekal, a nevydávaly skoro žádný zvuk. Všude kolem byly nejrůznější panely, ventily, měřáky a podobné technické vymyšlenosti, které mi vůbec nic neříkaly, což mi samozřejmě nebránilo, abych na Vincentův zasvěcený výklad nereagoval patřičně vyjádřenými projevy nadšení. Všechno tady navrhl Vincent osobně, když byl ještě víc Mechanik než Manažer. Pořád mi něco vysvětloval a většina z toho mi šla jedním uchem dovnitř a druhým zase ven, zatímco jsem chápavě přikyvoval, zdvořile jsem se usmíval a díval jsem se po sabotérovi. Nakonec Vincentovi došly věci na předvádění a zastavili jsme se v prostorné hale před velkými ocelovými a pečlivě zavřenými dveřmi. Podíval se na mě, jako by čekal, že něco řeknu.
„Je to všechno… velice čisté," poznamenal jsem. „A rozhodně impozantní. I když se mi skoro nechce věřit, že dokážeš vyrábět tak velkou část elektřiny pro Noční stranu jenom s… tímhle. Očekával jsem něco desetkrát většího."
Vincent se zašklebil. „Tohle elektřinu nevyrábí. Všechno, co jsi zatím viděl, bylo jen zařízení sloužící k přeměně vyráběné energie v elektřinu. Tajemství spočívá v mých vlastních speciálních postupech, které se odehrávají za těmito zamčenými dveřmi. Je to malý vědecký zázrak, mohu-li to tak nazvat."

Přísně jsem se podíval na ocelové dveře. „Jestli mi teď řekneš, že tam schováváš jaderný reaktor–“
„Ne, to ne–“
„Nebo spoutanou singularitu–“
„Nic tak primitivního. Můj postup je dokonale bezpečný a absolutně čistý. Ale předvést ti ho nemůžu. Některá tajemství musí zůstat tajemstvími.“
A pak ho to najednou popadlo a začal se kolem sebe rozhlížet. Vlastně jsem to uslyšel také: drsný, uširvoucí zvuk ozývající se ze strojního zařízení někde na opačném konci haly. Potom se z ventilace začal valit černý dým a prakticky zároveň se rozječel alarm a stroje se samy vypnuly. Vincent se opřel zády o ocelové dveře.
„Je tady! Sabotér… tak daleko se ještě nikdy nedostal. Celou dobu si s námi musel pohrávat… Jsi ozbrojený, Johne?“
„Zbraně nepoužívám,“ odpověděl jsem. „Nikdy mi nepřipadalo, že je potřebuji.“
„Já je normálně taky nenosím, ale co tohle začalo, cítím se mnohem lépe, když vím, že u sebe mám nějakou maličkost, která by mi mohla pomoct zvrátit rovnováhu v můj prospěch.“ Vincent vytáhl z vnitřní kapsy saka lesklou stříbrnou pistoli. Vypadala zlověstně, smrtelně nebezpečně a velice futuristicky. Vincent mi ji pyšně předvedl. „Je to laser. Zkoncentrované světlo pro boj proti silám temnoty. Další z mých vynálezů. Vždycky jsem ho chtěl zdokonalit, ale tahle elektrárna mne stála veškerý čas. Já nikoho nevidím, Johne. Co ty, vidíš něco?“
Náhle jeden ze strojů kus od nás explodoval. Objevil se oblak černého kouře a ostatní stroje začaly hučet silněji, jako kdyby teď musely pracovat i za svého padlého kolegu. Další stroj vybuchl jako granát a zasypal ocelovými úlomky skoro celou halu. Některá z přetížených světel zablikala a zhasla. Všude kolem teď byly stíny, hluboké a temné. Některé z dalších strojů začaly vydávat nepříjemné, výhrůžné zvuky. A pořád nikde nebylo vidět žádného sabotéra.
Vincent byl bledý, po tváři mu stékal pot a ruce se mu třásly, jak mířil pistolí hned sem a hned zase tam, pátraje po nějakém cíli. „Tak pojď, ukaž se,“ vyrážel ze sebe chraptivě. „Teď jsi na mém území. Jsem na tebe připravený.“
Koutkem oka jsem na okamžik zahlédl něco bledého. Rychle jsem se otočil, ale už to bylo pryč. Objevilo se to znovu, jen mihnutí něčeho bílého mezi dvěma stroji. Otáčel jsem se za tím jako zběsilý a jediné, co se mi podařilo zahlédnout, byl bledý záblesk na okraji zorného pole. Bylo to jako měsíční svit, ale postupně jsem v tom začal rozeznávat rysy bledého, duchovitého obličeje. Pohybovalo se to ve stínech; nikdy se to neukázalo v plném světle. Ale stále se to blížilo. Mířilo to k nám nebo možná k ocelovým dveřím za našimi zády a k tajnému, zranitelnému srdci Prométhea a. s.
Můj první odhad byl, že je to nějaký duch, možná poltergeist. Což by vysvětlovalo, proč ho nedokázaly zachytit bezpečnostní kamery. Pokud by byla jeho motivace dostatečně silná, duch by mohl působit i v doménách vědy a magie. V tom případě Vincent potřeboval kněze nebo exorcistu, a ne soukromé očko. Řekl jsem mu to a on jen vztekle pokrčil rameny.
„Samozřejmě jsem tohle místo nechal důkladně prověřit, ještě než jsme tu začali stavět. Nic jsme neobjevili. Celá oblast měla být prostá všech magických a paranormálních vlivů. Proto jsem svou elektrárnu postavil zrovna tady. Jsem Mechanik, konstruuji věci. Je to moje nadání, zrovna jako to tvé je věci nalézat, Johne. O duších nevím vůbec nic. Ty jsi v tom směru odborník. Co budeme dělat?“
„To záleží na tom, co ten duch chce,“ odpověděl jsem.
„Zničit mne! Řekl bych, že alespoň tohle je jasné. Co to bylo?“
Bledá postava se stále míhala ve stínech, po obou stranách chodby najednou, stále blíž a blíž. Oslnivě bílá a na okrajích jakoby roztřepená, s dlouhýma, natahujícíma se rukama a zlověstným výrazem v špatně rozeznatelném obličeji. Náhle pokynula rukou a všechny střepiny rozsypané po podlaze se zvedly do vzduchu a zasypaly nás jako kovové krupobití. Zakryl jsem si obličej rukama a vrhl jsem se před Vincenta, abych ho chránil vlastním tělem. Déšť střepin skončil stejně náhle, jako začal, a když jsme zase vzhlédli, uviděli jsme něco bledého a nebezpečného sedět na jednom ze strojů a trhat ho nadpřirozenou silou na kusy. Vincent zavyl vztekem a vystřelil na to ze svého laseru, ale postava zmizela dávno předtím, než ji paprsek koncentrovaného světla mohl zasáhnout. Divoce jsem se kolem sebe rozhlížel, zády opřený o ocelové dveře. Jiný východ tady nebyl, žádná další cesta do bezpečí. Tak jsem udělal to jediné, co jsem mohl. Použil jsem svoje nadání.
Nerad je používám příliš často nebo moc dlouho. Mí nepřátelé mne podle něj mohou snáze vypátrat.
Sáhl jsem do sebe, zkoncentroval jsem se a moje třetí oko, moje soukromé očko, se pomalu otevřelo. A pak jsem ji uviděl úplně jasně. Jako kdyby se na ni zaostřil můj psychický zrak a zviditelnil ji, takže konečně vyšla do plného světla a zastavila se přede mnou. Kývnutím mne pozdravila a pak Vincenta probodla svým temným pohledem. Poznal jsem ji okamžitě, i když teď vypadala úplně jinak než na svatební fotografii. Melinda Dusková, šest let po smrti a stále oblečená ve svých nádherných svatebních šatech, ze kterých teď na jejím mrtvolně bledém těle zůstaly jenom cáry. Vlasy černé jako havraní křídla jí spadaly v dlouhých loknách na holá záda. Rty měla bledě purpurové. Její oči byly… černější než černé. Dvě živé díry v jejím obličeji. Tvářila se vztekle, zlověstně a výhrůžně. Katova dcera, vládkyně temných sil, svým nepřirozeným způsobem stále mrazivě krásná. Zvedla jednu ruku a obviňujícně jí ukázala na Vincenta; její nehty v hrobě vyrostly do neuvěřitelné délky. Podíval jsem se na Vincenta. Dýchal přerývaně a třásl se po celém těle, ale netvářil se nijak zvlášť překvapeně.
Vypnul jsem svoje nadání, ale ona tam stála dál. Vykročil jsem směrem k ní a duch upřel svůj příšerný, nehybný pohled na mě. Zvedl jsem ruce, abych jí předvedl, že je mám prázdné.
„Melindo,“ zavolal jsem. „To jsem já, John.“
Odvrátila se. Já jsem pro ni nebyl důležitý. Všechnu svou pozornost, svou zlobu a vztek znovu soustředila na Vincenta.
„Povez mi, Vincente,“ řekl jsem klidně. „O co tady jde? Ty jsi věděl od začátku, kdo to je, že? Věděl jsi to! Proč má na tebe takový vztek, proč vůči tobě cítí zášť tak velkou, že ji po šesti letech vytáhla z hrobu?“
„Já nevím,“ odpověděl. „Přísahám, že nemám tušení!“

„Ví to," ozvala se Melinda. Její hlas byl jasný ale tichý jako šepot, jako kdyby ke mně musel urazit nesmírnou vzdálenost. „Zvolil sis tohle místo dobře, Vincente. Tak daleko od mých rodinných pozemků, jak to šlo, abys ještě zůstal na Noční straně. A ty oběti, které jsi tady tajně prováděl, než se začalo stavět, všechna ta prolitá nevinná krev a sliby, které jsi dal… to by dokázalo zadržet každého, ale ne mě. Já jsem avatár temnoty a každý stín jsou pro mne dveře. Šest let mi trvalo, než jsem tě vystopovala, ale nikdy jsi nemohl doufat, že se mě zbavíš navždy. Ne, když to jediné, na čem mi záleží, je pořád tady. Musím mít svou pomstu, Vincente. Můj drahý příteli Vincente. Pomstu za to, co jsi udělal mně a Quinnovi."

A tehdy jsem konečně pochopil. Podíval jsem se na Vincenta; v tu chvíli jsem byl příliš šokovaný, než abych cítil vztek. „Ty jsi je zabil," řekl jsem. „Zavraždil jsi Melindu a Quinna. Ale vždyť jsi byl jejich přítel…"

„Jejich nejlepší přítel," přisvědčil Vincent. Stále se třásl, ale jeho hlas zněl naprosto klidně. „Pro vás dva bych udělal cokoliv, Melindo, ale když o to doopravdy šlo, hodili jste mě přes palubu. Tak jsem otrávil víno ve vašem svatebním poháru. Bylo to nutné. A úžasně snadné. Kdo by podezíral svědka? Nikdo, dokonce ani Walker ne." Pohlédl na mne a na tváři se mu objevil úsměv. „Domyslel jsem se, že můj problém je Melinda, ale potřeboval jsem tě tady, abych si sjednal jistotu. Proto jsem požádal Walkera, aby tě se mnou spojil. Protože tvoje nadání nalézat věci ji drží na jednom místě, v jedné podobě. Postačí, abys ji tam podržel ještě chvíli a moje laserové světlo ji rozloží tak dokonale, že už se nikdy nedokáže poskládat zpátky. Udělej to pro mne, Johne, a já z tebe udělám svého obchodního společníka v Prométheus a. s. Budeš bohatší a mocnější, než sis kdy dokázal představit."

„Oni byli i mí přátelé," odpověděl jsem. „A na Noční straně není dost peněz, aby mne postavily proti mým přátelům."

„Buď můj přítel, Johne," řekla Melinda. Připlula vzduchem až těsně ke mně, takže jsem cítil hrobový chlad který z ní čišel. „Buď ještě jednou naposledy mým a Quinnovým přítelem. Najdi zdroj Vincentovy energie. Jeho tajný zdroj."

Vincent na ni vypálil z laseru. Paprsek světla proletěl jejím chvějícím se tělem, ale nijak znatelně jí neublížil.

Znovu jsem použil svoje nadání, soustředil jsem svoje vnitřní oko, svoje soukromé očko, před kterým se nic nemůže ukrýt, a okamžitě jsem věděl, v čem spočívá Vincentovo tajemství a jak se k němu dostanu. Otočil jsem se k těžkým ocelovým dveřím a vyťukal jsem správnou číselnou kombinaci. Dveře se pomalu otevřely. Vincent na mne něco křičel, ale já jsem ho neposlouchal. Vešel jsem dovnitř a Melinda vplula za mnou. A tam, v podzemní místnosti, kterou si Vincent nechal vybudovat zvlášť pro sebe, byl důvod, proč mohl vyrábět elektrickou energii tak snadno. Byl to Quinn, Sluneční střelec.

Pořád vypadal podobně jako na svatební fotografii, ale stejně jako Melinda prošel jistými změnami. Stále měl kovbojský oblek z černé kůže, ale stříbrné a železné ozdoby na něm byly zašlé a zkorodované. Byl uvězněn ve spirituální láhvi, velké skleněné nádobě vyrobené k udržení duší zesnulých. Stěnami láhve prostupovaly elektrické kabely, které končily v jeho očních důlcích, dokořán otevřených ústech i dírách proražených do jeho těla. Quinn Sluneční střelec, který čerpal svou životní energii přímo ze slunce, byl přetvořen v baterii. Jeho duše byla polapena ve spirituální láhvi a zkrocena. Tlusté kabely z ní odsávaly energii, kterou Vincentovy stroje měnily v elektřinu, jíž zásoboval Noční stranu.

Důmyslné. Mechanik byl všechno, jen ne troškař.

Melinda se vznášela vedle spirituální láhve a třeštila oči na to, co provedli s její mrtvou láskou. Vší svou duchovní silou se ho nedokázala dotknout. Přejel jsem po skle láhve prsty, abych odhadl jeho sílu.

„Nedotýkej se jí, Johne," varoval mne Vincent.

Ohlédl jsem se a uviděl jsem ředitele elektrárny, jak vchází dovnitř a míří na mne laserem. Trochu nervózně se zasmál. „Obyčejné zbraně na tebe neplatí, Johne, to já vím. Slyšel jsem o těch tvých tricích, co provádíš s kulkami. Ale tohle je laser a ten tě zabije naprosto spolehlivě. Šikovný vynález. Odebírá energii přímo z Quinna. Takže teď uděláš, co ti řeknu. Použiješ svoje nadání, abys znehybnil Melindu a udržel ji v jedné podobě, takže ji budu moci zabít. Jinak zabiji tebe. Pomalu a velice bolestivě."

„Jak se zbavíš Melindy beze mě?" zeptal jsem se.

„Neboj se, teď, když mám jistotu, že je to ona, už něco vymyslím. Možná postavím ještě jednu spirituální láhev, jenom pro ni."

„Co se stalo?" zeptal jsem se a ze všech sil jsem se snažil udržet svůj hlas i ruce klidné. „Vy tři jste byli přátelé, bližší než sourozenci. Co se stalo, Vincente? Co z tebe udělalo vraha?"

„Hodili mě přes palubu," řekl prostě. „Když jsem je potřeboval nejvíce, obrátili se ke mně zády. Ty víš, že jsem o téhle elektrárně vždycky snil. O způsobu, jak vyrobit levnou a spolehlivou energii pro Noční stranu. Licenci na tištění peněz. Něco, co by ze mě konečně udělalo eso. A potřeboval jsem k tomu už jenom Quinna. Byl jsem si jistý, že kdybych mohl studovat jeho energii v laboratorních podmínkách, objevil bych něco, co by dokázalo napájet mou elektrárnu. Ale když jsem ho o to požádal, odmítl. Řekl mi, že jeho tajemství patří rodině a nemůže se se mnou o ně podělit. Po všem, co jsem pro něj udělal! Mluvil jsem o tom s Melindou, prosil jsem ji, aby mi ho pomohla přesvědčit, ale ona o tom také nechtěla ani slyšet. Ona a Quinn si plánovali nový život a pro mne v něm už nebylo místo.

Jenomže já už jsem v tom projektu utopil všechny svoje peníze a ještě více jsem si jich vypůjčil od skutečně nepříjemných lidí. Ani ve snu mne nenapadlo, že by mne Quinn mohl takhle potopit. Projekt už běžel. Zastavit se už nedal. Tak jsem Quinna a Melindu zabil. Byla to jenom jejich vina, neměli nadřadit svoje sobecké štěstí mým potřebám, mému úspěchu. Udělal bych z nich svoje společníky. Udělal bych z nich boháče. Když byli mrtví, mí finanční spojenci vyňali Quinnovo tělo z hrobu, na jeho místě nechali duplikát a přinesli mi ho sem. Takže nakonec pro mne pracuje stejně. Jako můj… tichý společník, dalo by se říct."

Melinda se na mne podívala a v očích měla nevyslovenou prosbu. Spirituální láhev byla plná světla, bez sebemenšího stínu, který by mohla použít. Zamyšleně jsem se na ni podíval. Vincent mi namířil laser na břicho.

„Na to vůbec nemysli, Johne. Když láhev rozbiješ, spojení mezi Quinnem a mými stroji se přeruší a celá elektrárna se

zastaví. Už žádná elektřina pro Noční stranu. Výpadky proudu, kam se podíváš. Tisíce lidí za to zaplatí životem.“
„Taky dobře,“ opáčil jsem. „Co pro mě kdy udělali?“
Pro mé nadání nebylo nic snazšího než najít vstupní bod do spirituální láhve a maličko ji naprasknout. Vic Quinn nepotřeboval. Jeho mrtvé tělo se napjalo v křečích a vzplálo jasným světlem. Jasným slunečním světlem, příliš oslnivým, než aby na ně mohlo hledět oko smrtelníka. Já i Vincent jsme se museli rychle otočit a zakrýt si oči rukama. Pak spirituální láhev explodovala, neschopná dále věznit energii uvolněnou Slunečním střelcem. Střepy skla se sesypaly na podlahu. Přinutil jsem se otočit a pohlédnout oslněnýma očima na Quinna, který stál uprostřed střepů a vytahoval si elektrické kabely z obličeje a trupu. Padaly na zem, kde sebou křečovitě škubaly jako uťaté končetiny. Mrtvola vzhlédla k duchovi a pak se na sebe usmáli – poprvé od své svatby zase spolu. Uviděl jsem, jak Vincent klopýtá vpřed, laser připravený k výstřelu. Pořád ještě neviděl dost jasně a nebyl jsem si úplně jistý, na koho se vlastně snaží svou zbraň namířit, ale neměl jsem v úmyslu cokoliv riskovat. Sehnul jsem se, zvedl jsem z podlahy jeden ze svíjejících se kabelů a vší silou jsem ho vrazil majiteli elektrárny do oka. Měděný drát mu hladce zajel do očního důlku a pak dál; Vincent příšerně zaječel, jak z něj jeho vlastní stroje začaly vysávat životní energii. Byl mrtvý dřív, než se jeho bezvládné tělo zhroutilo na podlahu.
Melinda Dusková a Quinn – Katova půvabná dcera a Sluneční střelec – mrtví, ale už ne rozdělení, zmizeli. Cit jednoho k druhému byl tak silný, že úplně zasunul do pozadí méně významné emoce, jako je pomstychtivost. Quinnovo tělo stále leželo na podlaze vedle mrtvoly jeho přítele Vincenta. Díval jsem se na něj a uvažoval jsem, jestli bych ho neměl vrátit jeho rodině, aby ho mohli náležitě pohřbít. Jenomže na to, k čemu tady došlo, jsem neměl žádné důkazy, a dokud mezi oběma rodinami probíhala otevřená válka, nemělo smysl přilévat olej do ohně. Koneckonců, kdo vlastně Vincentův projekt finančně podpořil? Koho jiného mohl znát, kdo byl stále ochotný do něj investovat, kromě určitých frakcí obou rodin?
Vyšel jsem z pancéřového bunkru a mrtvou minulost jsem zanechal za sebou. Pak jsem použil naposledy svůj talent, abych vyhledal autodestrukční systém elektrárny. Věděl jsem, že musí existovat. Vincent byl na svá tajemství vždycky mimořádně žárlivý. Ponechal jsem si dost času, abych se stačil přesunout do bezpečné vzdálenosti, a pak jsem spustil odpočet. Bezpečákům venku jsem řekl, aby utíkali, co jim nohy stačí, a něco v mém hlase a pohledu je přesvědčilo, aby to udělali bez vyptávání. Byli tři bloky od elektrárny, když ji řízená exploze proměnila v hromadu suti a ruin. Šel jsem dál a ani jedenkrát jsem se neohlédl.
Rozhodně se nedá říct, že by to byl můj nejúspěšnější případ. Můj klient byl mrtvý, takže nebylo od koho vyinkasovat honorář. Walker bude nejspíš zuřit, že šla elektrárna k ďasu, a Bůh sám ví, kolik škod její ztráta způsobí Noční straně. Ale na ničem z toho nezáleželo. Melinda Dusková a Quinn byli mí přátelé. A moje přátele nikdo beztrestně vraždit nebude.

2
Mezi případy
Každý potřebuje nějaké místo, kam se může uchýlit, když se mu tak říkajíc ďábel vyzvrací do tváře. Doupě, ve kterém se může schoulit, než se to všechno přežene. Obvykle k tomu účelu používám Podivíny, nejstarší bar na světě. A taky (jakž takž) diskrétní podnik ukrytý za větrem na konci uličky, co tam pokaždé nebývá. Podivíni jsou skvělé místo, když chcete pít a dumat a ukrýt se před spoustou lidí, z nichž většina by do takové knajpy nikdy nestrčila nos. Podnik vede pevnou rukou jistý Alex Morrisey, který v něm nestojí o žádné potíže, zvlášť ne ty, co mu pravidelně způsobuji já. Našel jsem si stůl v koutě, kde jsem si nemusel hlídat záda, a tam jsem se soustředil na láhev pelyňkové brandy. Chutnala jako slzy supermodelky a byla tak silná, že pokud by někdo u vedlejšího stolu škrtl sirkou, nejspíš by vzplála plamenem. Moc jsem nevystrkoval hlavu a ostražitě jsem se kolem sebe rozhlížel. Pokud si někdo všiml, že jsem přišel, držel svoje vzrušení na uzdě. Určitě se nikdo nehnal k východu, aby mě práskl. Možná se přece jen ještě nerozneslo, jak velkolepě jsem to tentokrát podělal. Existovala spousta lidí, kteří mě nebudou mít moc rádi za to, že jsem Noční stranu připravil o dvanáct procent dodávek elektrické energie. Určitě k nim bude patřit Walker, který mi tu práci původně zadal. Rádoby bezstarostně jsem pokrčil rameny. Neměl mě najímat, když nemá smysl pro humor.
Byl to jeden z těch klidných večerů, které jsou u Podivínů tak vzácné. Elektrické osvětlení bylo vypnuté a výčep se koupal v měkké záři svíček, petrolejových lamp a občas nějaké té aury ruky slávy. Dodávalo mu to atmosféru fotky z lepších časů. Když jsem si objednával pití, Alex mi vysvětlil, že k výpadkům proudu dochází po celé Noční straně a já jsem jen přikývl a něco neurčitého jsem zavrčel. Alex byl zjevně pořádně naštvaný kvůli potížím a ztrátě zisku, které mu výpadky elektřiny působily, ale to nebylo nic tak výjimečného. Majitel a barman Podivínů byl odjakživa hubená a nezdravě bledá hromádka neštěstí a nenosil jinou barvu než černou, protože tmavší ještě nikdo neobjevil. Na hlavě měl připlácnutý černý baret, který měl zakrýt jeho počínající pleš a patřičně dotónovat temný pohled, kterým pozoroval svět.
Alex je můj přítel. Někdy.
Hudba z přenosného CD přehrávače bez potíží přehlušila šum konverzace několika stálých návštěvníků, kteří si zahřívali svoje sklenice v zadních boxech baru. Většina z pravidelného osazenstva nejspíš vyrazila do ulic Noční strany, aby zúročila výhody, jež poskytoval výpadek proudu, a vytěžila z nich pro sebe malou domů. Než se osvětlení obnoví, budou mít hlídači na Noční straně těžké časy. Alexův ochočený sup hřadoval na pokladně, tiše skřehotal a měřil si zlobným pohledem každého, kdo vypadal, že by se mohl příliš přiblížit. Barové vyhazovačky, Betty a Lucy Coltranovy, soupeřily na konci baru v páce a zlověstně se mračily na naskakující boule své pozoruhodné muskulatury a žíly, jež jim vystupovaly na jejich sošných tělech. Bledý Michael přijímal sázky na to, která z nich to vzdá jako první. A moje pubertální sekretářka, Cathy Barrettová, divoce tančila na stole v rytmu ‚Honey Lingers‘ od Voice of the Beehive. Světlovlasá, veselá, překypující energií – to byla Cathy, která měla na starosti obchodní stránku mého života.

Zachránil jsem ji z domu, který se ji pokusil pozřít, a ona mne adoptovala. Na můj názor se nikdo nezeptal. Na druhé straně stolu tancovala v koženém ohozu doplněném kápí, maskou a patnácticentimetrovými jehlovými podpatky slečna Osud, velice osobitý transvestita a legenda Noční strany, muž, který bojoval proti zločinu a trestal bezpráví v převleku superhrdinky. Svým osobitým způsobem v tom byl velice dobrý. Cathy i slečna Osud tančili, jako kdyby neexistoval žádný zítřek, svými podpatky vydupávali do stolní desky rytmus ‚Monster and Angels' a já jsem se neubránil pousmání. Ti dva v sobě měli dost optimismu pro celý bar.
Zvedl jsem svou sklenici naplněnou temně purpurovou tekutinou a připil jsem na památku Melindy Duskové a Quinna. Bylo dobré vědět, že konečně společně nalezli klid a že jejich vražda byla pomstěna. Nemám moc přátel. Dříve nebo později každého zabijí moji nepřátelé, nebo já. Morálka je tady na Noční straně proměnlivá, zrádná věc a láska i oddanost mají vlastní způsoby, jak utonout v širším konceptu. Těch několik starých přátel, co mi zbyli, jsou sami o sobě většinou pěkně nebezpečná cháska a cvoci k pohledání navrch. Lidé jako Břitvák Eddie a Suzie Brokovnice… oba už se mě někdy pokusili zabít. Nemám jim to za zlé. Většinou. Život na Noční straně není snadný a smrt tu obvykle bývá ještě těžší. Znovu jsem se napil a zaposlouchal jsem se do hudby. Neměl jsem kam spěchat. To nejdůležitější, co mě teď čekalo, bylo propracovat se na dno láhve.
Truchlení mi moc dobře nešlo, i když Bůh sám ví, že praxe mám v tom směru víc než dost.
Rozhlédl jsem se po baru v naději, že objevím něco, čím bych se na chvíli rozptýlil. Na barovém pultu hlasitě chrápal opilý námořník, zatímco tetování na jeho zádech polohlasně diskutovalo o filozofických otázkách. Mumie na opačném konci popíjela gin s tonikem a přitom se věnovala nutným opravám svého zažloutlého bandážování. Zhruba uprostřed mezi těmi dvěma se pokoušel přátelský zpiťár v bílém laboratorním plášti vysvětlit principy retrofrenologie Alexu Morriseyovi, kterého to zjevně nezajímalo, ani co by se za nehet vešlo.
„Víte, frenologie je stará viktoriánská věda, založená na tvrzení, že se dají převažující rysy povahy člověka určit studiem hrbolů na jeho lebce. Jejich velikost a poloha vypovídá o různých osobních sklonech. Chápete? No a retrofrenologie říká, že by mělo být možné změnit povahu člověka pomocí kladiva, kterým by se na jeho lebce patřičné hrboly prostě vytvořily!"
„Jeden z nás se potřebuje pořádně napít," zabručel Alex. „Začíná mi to dávat smysl."
Cathy se náhle svezla na židli proti mně. Byla zadýchaná a čelo se jí lesklo potem – unavená, ale neskonale šťastná. Obdařila mne zářivým úsměvem, pak odněkud vykouzlila plnou sklenici šampaňského a vyprázdnila ji na jediný lok. Cathy vždycky pila ‚šampáňo' a skoro vždycky si našla způsob, jak mi ho připsat na účet.
„Zbožňuju tanec!" vydechla šťastně. „Někdy si myslím, že by měl být celý svět zhudebněný a choreograficky zpracovaný."
„Tohle je Noční strana, takže bych se ani nedivil, kdyby na tom někdo zrovna pracoval," odpověděl jsem. „Kde je tvůj partner, Tančící královno?"
Odskočil si na hajzlík, aby si upravil mejkap. Poslyš, Johne, přes celý bar jsem viděla, jak tady truchlíš. Kdo umřel tentokrát?"
„Proč si myslíš, že někdo umřel?"
„Tuhle pelyňkovou břečku piješ, jenom když ztratíš někoho, na kom ti záleželo. Já osobně bych si v tom ani neumyla hřeben. Myslela jsem, že to angažmá v Prométheovi a. s. je pěkná, nekomplikovaná prácička?"
„Vážně se mi o tom nechce mluvit, Cathy."
„Ne, raději budeš chlastat, tvářit se ukřivděně a znečišťovat ovzduší všem ostatním. Když si nebudeš dávat pozor, skončíš brzy jako Alex."
Cathy mě vždycky dokázala rozveselit. „Toho se bát nemusíš. Nejsem Alexova váhová kategorie. Ten chlap by mohl v truchlení závodit na olympiádě, a ještě by si odtamtud jako přívažek přivezl bronz za sebelítost. On je jediný a postačující důvod, proč u Podivínů nikdy nebývá šťastná hodinka."
Cathy si povzdechla, naklonila se dopředu a upřela na mne jeden ze svých podrážděných pohledů. „Pusť se do dalšího případu, Johne. Dobře víš, že dokážeš být šťastný, jedině když pracuješ. Ne že by to pro tebe bylo zase o tolik zdravější, vzhledem k tomu, na jaké fušky se specializuješ. Měl bys víc chodit ven a stýkat se s lidmi, pokud možno s takovými, kteří se tě nepokoušejí zabít. Víš, nedávno jsem na netu objevila skutečně skvělou seznamku pro notorické samotáře…"
Pokrčil jsem rameny. „S takovými mám svoje zkušenosti. Ahoj! Já jsem Trixi a mám sbírku nemocí tak nakažlivých, že to ode mne můžeš chytnout i po telefonu! Takže mi prostě pošli číslo svojí kreditky a já ti zaručuju, že do půl minuty budeš ronit slzy! Kdepak, Cathy. Docela mi vyhovuje truchlit sólo. Posiluje to charakter."
Cathy uraženě našpulila rty a pak pokrčila rameny. Nikdy se nedokáže zlobit dlouho. Dopila zbytek šampaňského na dně sklenice, spokojeně škytla a rozhlédla se po baru po někom, kdo by si s ní zatančil. Nikdy bych to před ní nepřiznal, ale většinou mívá pravdu. Práce je to jediné, co dává mému životu nějaký smysl. Ale jelikož mi můj poslední úspěšný případ vynesl čtvrt milionu liber plus pěknou prémii, mohl jsem si dovolit být vybíravější ohledně toho, co vezmu a co odmítnu. (Vypátral jsem pro Vatikán Nesvatý grál a při tom jsem čelil spojeným silám Nebe a Pekla. Ty prachy jsem si zasloužil.) Možná bych se měl skutečně pustit do dalšího případu, jenom kdybych se dokázal zbavit pachutě, která mi zůstávala v ústech po Prométheovi a. s.
„Nudím se," oznámila mi Cathy a oběma rukama udeřila do stolu, aby svoje prohlášení zdůraznila. „Nudí mě vysedávat v té tvojí nové luxusní kanceláři a nic nedělat. Jistě, je to velice pohodlné a všechen ten nový nábytek je vážně boží, ale dospívající dívka nemůže trávit čas jenom surfováním po obskurních pornografických stránkách na internetu. Musím něco dělat stejně jako ty. Zasloužit si chléb svůj vezdejší a drtit hříšníky, když páchají neplechu. V těch vzkazech, co jsem ti předávala, přece musí být něco, co tě chytí. Co třeba ten případ ztracených stínů? Nebo ten chlápek, co prohrál vlastní mládí ve zfixlovaném pokeru?"

„Zadrž," přerušil jsem ji ostře. „Zrovna mne napadla velice znepokojivá myšlenka. Kdo dozírá na chod věcí v mé nové luxusní kanceláři, když ty se bavíš v putyce pochybné pověsti?"
„Jo tohle." Cathy se zašklebila. „Podařil se mi vážně skvělý kup špičkového počítače z budoucnosti. Ve své době se prakticky o všechno starají samy. Bez problémů dokážou zvedat telefony a být drzé na věřitele."
„Z jak moc vzdálené budoucnosti ta mašinka pochází?" zeptal jsem se podezíravě. „Předpokládám, že se jedná o umělou inteligenci, že? Nebude požadovat mzdu?"
„Klídek! Je to maniak přes data. Noční strana ho fascinuje. Proč mu neřekneš, aby vyhledal něco, co by zaujalo tebe?"
„Cathy, tu práci v Prométheovi jsem vzal výhradně proto, abych měl od tebe chvíli pokoj…"
„To teda ne!" ohradila se Cathy pobouřeně. „Vzal jsi to, protože jsi chtěl, aby ti Walker dlužil laskavost."
Zamračil jsem se a zabručel jsem do své sklenice: „Jo, hm, nakonec se to tak docela nevyvinulo, jak jsem počítal."
„Můj bože," zakvílela Cathy. „To znamená, že zase budu muset zamykat dveře i okna a schovávat se pod stůl pokaždé, když se objeví?"
„Myslím, že bezpečnější bude, když se ani jeden z nás k naší kanceláři nějakou dobu vůbec nepřiblíží. Pro jistotu."
„Tak moc zlé to je?"
„Už asi ano. Ať se Walker hádá s počítačem; uvidíme, jak daleko se s ním dostane."
Najednou se silně zablesklo a uprostřed výčepu se zhmotnil muž. Dopadl na podlahu přímo před barem, novoromantický hedvábný ohoz na něm visel v cárech. Ve vzduchu zapraskala statická elektřina, která se vybíjela v miniaturních blescích na všem kovovém, a do nosu mě udeřila vůně ozonu – obvyklé průvodní znaky přesunu v čase. Cizinec zasténal, posadil se a hřbetem ruky si otřel krev, která mu tekla z nosu. Očividně zrovna absolvoval pořádnou pranici a stejně tak bylo zřejmé, že z ní vyšel jako poražený. Znal jsem ho, i když kdybych se s ním setkal na ulici, ze všech sil bych předstíral opak. Byl to Tommy Zapomnění, kolega soukromý vyšetřovatel, i když se specializoval na případy existenční povahy. Vrávoravě se postavil, pak se zády opřel o barový pult a pokusil se udělat něco se svým potrhaným oblečením, když tu mne spatřil. Jeho potlučený obličej okamžitě zrudl vzteky a namířil na mě třesoucí se ukazováček."
„Ty! Taylore! Všechno je to tvoje vina! Za to ti utrhnu koule!"
„Vždyť jsem tě neviděl celé měsíce, Tommy," namítl jsem klidně.
„Ne, ale uvidíš! V budoucnosti! Jenomže tentokrát na tebe budu lépe připravený, to si piš! Budu mít zbraň! Pořádný kanón!"
Dál mě zasypával nadávkami, ale já jsem neměl čas se s ním zdržovat. Podíval jsem se na Alexe a ten pokynul svým dvěma vyhazovačkám. Betty a Lucy vyrazily; malá rozcvička jim zřejmě přišla docela vhod. Tommy udělal tu chybu, že se pokusil vyhrožovat i jim a obě dívky ho v mžiku oka srazily na podlahu, párkrát jej pořádně nakoply a pak ho z Podivínů vyhodily na ulici.
Cathy se na mě přísně podívala. „Co to mělo znamenat?"
„Ať se propadnu, jestli to vím," odpověděl jsem po pravdě. „Ale určitě se to dozvím. Až přijde čas."
„Promiňte," ozval se najednou zdvořilý hlas s mírným francouzským přízvukem. „Mám tu čest mluvit s panem Johnem Taylorem?"
Cathy i já jsme se prudce otočili. Přímo vedle nás stál malý, kulaťoučký muž středního věku v kvalitním obleku dobrého střihu. Vypadal velice elegantně, ani vlásek na hlavě neměl nakřivo, a jeho úsměv byl ztělesněný šarm. Neexistoval způsob, jak by mohl vstoupit do baru a dojít až k mému stolu v rohu, aniž bych si ho všiml ale byl tam, v životní velikosti a dokonale francouzský. Zdvořile se uklonil, usmál se na Cathy a pak jí políbil ruku. Ona se na něj za to oslnivě usmála. Rozhodl jsem se, že ho budu už z principu nesnášet. Nemám zkrátka rád, když se ke mně někdo nepozorovaně přikrádá. Neprospívá to mému zdraví. Pokynul jsem tomu frantíkovi, aby si přitáhl židli. Chvíli si ji vážně prohlížel, pak z kapsy vytáhl zářivě bílý kapesník a důkladně jím oprášil sedák, než na ni důstojně usedl. Zlověstně jsem se na něj zamračil, abych mu dal najevo, kdo je tady šéf.
„Jsem John Taylor," zavrčel jsem. „A vy jste se zatoulal hodně daleko od domova, m'sieu. Co pro vás mohu udělat?"
Lehce pokývl hlavou; zjevně jsem na něj neudělal žádný zvláštní dojem. „Jsem Charles Chabron, po mnoho let jeden z nejrespektovanějších pařížských bankéřů. A urazil jsem velice dalekou cestu, abych se s vámi setkal, pane Taylore. Zajímalo by mě, jestli bych si mohl najmout vaše profesionální služby."
„Kdo vám mě doporučil?" zeptal jsem se opatrně.
Znovu mne obdařil svým oslňujícím úsměvem. „Váš starý přítel, který si nepřeje být jmenován."
A bylo to. „Asi se s tím budu muset spokojit," povzdechl jsem si. „Co ode mne potřebujete, pane Chabrone?"
„Prosím, říkejte mi Charlesi. Jsem tady kvůli své dceři. Určitě jste o ní už slyšel. V současné době je na uměleckém turné na Noční straně. Říká si Rossignol, i když to přirozeně není její pravé jméno – francouzsky to znamená slavík. Nejprve přijela do Londýna a pak, asi před pěti lety, na Noční stranu, kde se rozhodla naplno se věnovat kariéře zpěvačky. Loni velice úspěšně vystupovala před plnými sály v nočních klubech po celé Noční straně. Podle toho, co jsem se doslechl, s ní jedna velká nahrávací společnost dokonce jednala o vlastní desce. Což je všechno samozřejmě velice hezké a dobré.
Jenomže od té doby, co uzavřela smlouvu se svým novým managementem, panem a paní Cavendishovými, zpívá jen v jediném nočním klubu, v Kalibánově jeskyni a… změnila se. Přerušila veškeré styky se svými starými přáteli i s rodinou. Nezvedá telefony a neodpovídá na dopisy a její noví manažeři k ní nechtějí nikoho pustit. Říkají, že tak činí na její výslovné přání a ospravedlňují to snahou ochránit ji před příliš horlivými fanoušky. Jenomže já o tom nejsem tak docela přesvědčený. Její matka šílí obavami, je si jistá, že Cavendishovi schválně popuzují naši dceru proti vlastním rodičům a možná ji nějakým způsobem zneužívají. Proto jsem přišel za vámi, pane Taylore, s nadějí, že dokážete zjistit, jak se věci mají doopravdy."

Podíval jsem se na Cathy. Hudební scéna byla její doména. Na Noční straně nebyl jediný klub, kde tu a tam nepila, netancovala a jinak nehýřila. Už přikyvovala.
„Ano, Rossignol znám. Stejně jako Kalibánův klub a Cavendishovy. Patří jim Cavendishovy reality. Mají prsty skoro v každém velkém podniku na Noční straně. Dříve se zabývali nákupem a prodejem nemovitostí, tedy předtím než se po válce andělů obchod s realitami prakticky přes noc zhroutil. Spousta lidí tehdy přišla o všechny peníze. Pán a paní Cavendishovi přesedlali na zábavný průmysl a začali zastupovat kluby, skupiny, lidi… zatím nic doopravdy mega, ale rychle se z nich stává veličina, se kterou je dobré počítat. Ostatní agenti se křižují, sotva je zahlédnou."
„Co je to za lidi?" zeptal jsem se.
Cathy se zamračila. „Jestli vůbec mají nějaká křestní jména, nikdo je nezná a neužívá. Moc mezi lidi nechodí a většinu obchodů uzavírají přes prostředníky. Nemají nic proti troše toho tvrdého smlouvání, ale na tom nic není – měkoty se v showbussinesu dlouho neudrží. Povídá se, že nejsou jen manželé, ale i bratr a sestra… Cavendishovy reality stojí na hodně starých penězích a jejich počátky sahají stovky let do minulosti. Mezi lidmi se hodně mluví o tom, že současní majitelé jsou na prachy jako ďasi a nemají žádné skrupule ohledně toho, jak je vydělat. Potom tu byl ten skandál, když se pokoušeli udělat ze Sylvie Sin zpívající senzaci, ale vynaložili spoustu peněz, aby se na to zapomnělo. Na Noční straně se pořád něco povídá. Že mají smlouvu s Rossignol, je docela dobře možné. Jenom doufám, že si její agent pečlivě přečetl i tu pasáž, vytištěnou drobnými písmenky."
„Nemá žádného agenta," řekl Chabron. „Rossignol zastupují Cavendishovy reality. Takže už nejspíš chápete, kvůli čemu si dělám starosti."
Zamyšleně jsem se na něj podíval. Bylo mi jasné, že mi ještě neřekl všechno.
„Proč vaše dcera přijela do Londýna a pak na Noční stranu?" zeptal jsem se. „Pokud vím, Paříž má svou vlastní hudební scénu, ne?"
„Samozřejmě že ano. Ale když se chcete stát hvězdou, musíte do Londýna. To ví každý." Chabron si povzdechl. „Její matka a já jsme to její zpívání nikdy nebrali vážně. Chtěli jsme, aby si našla nějaké důstojnější zaměstnání, něco s budoucností a penzijním připojištěním. Jenomže ji nikdy nezajímalo nic než zpěv. Možná jsme na ni příliš tlačili. Domluvil jsem pro ni přijímací pohovor ve své bance. Začínala by tam od píky, ale měla by dobrou perspektivu. Místo toho utekla do Londýna. A když jsem za ní poslal svoje lidi, aby ji našli, zmizela na Noční stranu. Teď… je v maléru, já to vím. Takové věci se k člověku donesou… proto chci, abyste mou dceru našel, pane Taylore, a ujistil jste se, že je v pořádku a šťastná a nikdo ji neokrádá o nic, co jí právem náleží. Nežádám vás, abyste ji přivedl zpátky. Jen abyste se ujistil, že je všechno, jak má být. Řekněte jí, že si o ni její přátelé a rodina dělají starosti. Řekněte jí… že s námi nemusí mluvit, jestli nechce, ale že bych byl vděčný za jakoukoliv formu komunikace, alespoň tu a tam. Je to moje jediné dítě, pane Taylore. Potřebuji vědět, že je spokojená a v bezpečí. Chápete mě?"
„Samozřejmě," řekl jsem. „Jenom mi není jasné na co potřebujete mě. Tohle by mohl vyřídit kdokoliv, Mohu vás spojit s mužem, který se jmenuje Walker a zastupuje Autority–"
„Ne," přerušil mne Chabron ostře. „Já chci vás."
„Nepřipadá mi to jako případ pro mne."
„Umírají lidé, pane Taylore! Umírají kvůli mé dceři!" Chvilku potřeboval na to, aby se uklidnil, a pak pokračoval. „Vypadá to, že v poslední době zpívá moje Rossignol jenom smutné písně. A zpívá je tak sugestivně, že jsou známy případy, kdy člověk, který byl na jejím vystoupení, spáchal po návratu domů sebevraždu. Mrtvých už je tolik, že to její manažeři nedokážou ututlat. Chci vědět, co se s mou dcerou tady na Noční straně stalo a do čeho se to vlastně zapletla."
„Tak dobře," řekl jsem. „Možná to přece jenom je případ pro mne. Ale musím vás varovat, že nepřijdu lacino."
Chabron se usmál; tady byl na známé půdě. „Peníze pro mě neznamenají žádný problém, pane Taylore."
I já jsem se usmál. „Pak patříte k mému oblíbenému druhu klientů. Vnesl jste světlo do tohoto dne." Obrátil jsem se ke Cathy. „Vrať se do kanceláře a řekni tomu svému zázračnému novému počítači, aby se pustil do předběžného šetření. Chci vědět všechno, co se dá zjistit o Cavendishových, jejich společnosti, jejich současné finanční situaci. Koho vlastní a komu dluží peníze. Pak se podívej, co bys dokázala zjistit o Rossignol z doby, než začala pracovat pro Cavendishe. Kde zpívala, jaké měla ohlasy, prostě takové ty obvyklé věci. Pane Chabrone…"
Ohlédl jsem se, ale byl pryč. Nebylo po něm ani památky, presto že se za tak krátkou dobu k východu rozhodně dostat nemohl.
„Zatraceně, to je ale strašidelné," poznamenala Cathy. „Jak tohle udělal?"
„Vypadá to, že na našem milém panu Chabronovi je víc, než se na první pohled zdá," řekl jsem. „Ale tak už to na Noční straně chodí. Když už budeš v tom, Cathy, zkus, co bys dokázala vyšťourat i o něm."
Krátce přikývla, poslala mi vzdušný polibek a odběhla. Vstal jsem a zamířil jsem k baru. Tam jsem zazátkoval láhev pelyňkové brandy a podal jsem ji Alexovi. Už jsem ji nepotřeboval. Alex ji nechal zmizet pod barovým pultem a spiklenecky na mě mrkl.
„Rossignol jsem znával. Na můj vkus trochu moc hubená, ale dudy měla výstavní. Před několika lety jsem si ji najal, aby mi tu uspořádala kabaret a dodala mému podniku trochu lesku. Nefungovalo to, jenže tenhle bar je stejně ztracený případ. Se židlí a bičem se moc daleko nedostaneš."
„Takže jsi zase špicloval, Alexi?"
„Samozřejmě. Já slyším všechno. Tohle je můj bar. Tak či tak, ta Rossignol byla dost hezká, s příjemným, i když neškoleným hlasem, a co je nejdůležitější, byla laciná. Tehdy ještě zpívala kdekoliv, za babku, z cvičných důvodů. Musela zpívat, byla tím posedlá. Bylo jí to vidět v obličeji a slyšet v jejím hlase. Nebyla to jen tak nějaká obyčejná touha stát se zpěvačkou. Pro ni to bylo něco jako poslání. Tenkrát se mi nezdálo, že je kdovíjak výjimečná, ale vždycky mi bylo jasné, že to dotáhne daleko. Talent ti není k ničemu, když nemáš dost odhodlání, kterým bys ho podepřel, a

toho ona měla na rozdávání.“
„Jaké písničky tenkrát zpívala?“ zeptal jsem se.
Alex se zamračil. „Jsem si skoro jistý, že jenom svoje vlastní. Veselé, nenáročné věci, však to znáš – ucho potěší, ale vzpomínku nezanechají. Když zpívala u mne rozhodně k žádným sebevraždám nedocházelo, ale fakt je, že zdejší publikum je otrlejší, než je běžné.“
„Takže vůbec nebyla taková smrtící diva, jak ji popisoval její otec?“
„Ani v nejmenším. Jenomže Noční strana dokáže změnit každého a málokdy k lepšímu.“ Alex se odmlčel a začal leštit barový pult, i když to vůbec nepotřeboval, ale nemusel se mi tak dívat do očí. „Povídá se, že tě hledá Walker, Johne. A ne s pugétem v ruce.“
„To bych od Walkera ani nečekal,“ odtušil jsem pečlivě lhostejným tónem. „Ale pro všechny případy, kdyby se tu ukázal a ptal se po mně, nebyl jsem tady, ano?“
„Některé věci se nikdy nezmění,“ povzdechl si Alex.. „Hele, seber se a vypadni odsud, kazíš dobré jméno mého podniku.“
Vyšel jsem z Podivínů a zamířil jsem do noci. Nad hlavou se mi rozsvěcely neony jako ukazatele na cestě do pekla. Rozhodl jsem se, že to je dobré znamení, a šel jsem dál.

3
Zástoj na Předměstí
Jestli na Noční straně hledáte skutečný noční život, musíte na Předměstí. Tam najdete nejlepší byty, nejvybranější rozkoše a nejsvůdnější zatracení. Vycházejí tam vstříc každičkému vkusu a garantují vám, že budete spokojení, jinak dostanete svou duši zpátky. Na Předměstí to dělají kvůli obživě, což samozřejmě zvyšuje atraktivitu. Od Podivínů je to dost daleko, a tak jsem posbíral veškerou svou odvahu, postavil jsem se na okraj jízdní dráhy a mávl jsem si na nosítka. Nosítka patřila řetězci, který jsem znal, jinak bych do nich nikdy nevlezl. Dopravní ruch nepřetržitě proudící ponurými ulicemi Noční strany může být nebezpečný pro tělo i duši. Usadil jsem se na polstrované sedadlo potažené rudou kůží a nosítka se znovu včlenila do proudu. Vysoké dřevěné stěny kabinky se zdály být uspokojivě tlusté a v úzkých okénkách bylo neprůstřelné sklo. Nejen neprůstřelné – chránilo i proti množství jiných věcí. Nosítka nikdo nenesl: firma patřila rodině společensky přizpůsobených poltergeistů. Dokázali se pohybovat mnohem rychleji než jacíkoliv lidští nosiči, a což bylo ještě lepší, neobtěžovali svoje zákazníky nechtěnou konverzací. Síla poltergeistů se sešla, i když bylo třeba ochránit nosítka proti zbytku pouličního provozu. Noční strana je silné lákadlo pro všechny možné dopravní prostředky z minulosti, přítomnosti i budoucnosti, a spousta z nich má dravčí sklony. Projíždějí se tu taxíky poháněné neředěným mešním vínem, lesklé stříbrné projektily jezdící na démoní slzy a moč andělů, stejně jako věci, které jako dopravní prostředky jen vypadají, ale jsou pořád hladové.
Smečka bezhlavých motorkářů se pokusila obklopit nosítka na svých chopperech, ale poltergeist je rozhodil kolem jako pokerové žetony. Poté se tlačenice kolem nás trochu uvolnila a krátce na to jsme dorazili na Předměstí. Vzrušení tady prakticky cítíte ve vzduchu, na pozadí slz, potu a krve. Nikde nezáří neony jasněji, neon noire a pokušení v technicoloru, obskurní poutače tu pulzují v rytmu tepu vzrušeného srdce. Mohli byste se vsadit, že tady světla nepohasla ani při současných výpadcích proudu. Pokud šlo o energii, mělo Předměstí vždycky nejvyšší prioritu. Přesto je tady vždycky trochu temněji než jinde na Noční straně – ve světě, kde rozkoše noci nikdy nekončí, tedy pokud vám nedojdou peníze.
Na Předměstí najdete nejlepší restauranty nabízející kuchyně kultur zaniklých před celými staletími a používající recepty, které by byly na normálnějších místech zakázané. Jsou tam i podniky, kde servírují pokrmy připravené výhradně z masa vyhynulých nebo vymyšlených tvorů. Dokud jste neochutnali stehýnko z doda, omeletu z rušších vajec, kentuckého smaženého draka, krakení suši překvapení, chiméří specialitu nebo baziliščí oči (poslední výhradně na vaše vlastní riziko), doopravdy jste nežili. Na Předměstí si zkrátka můžete objednat jídlo, pro které se dá zemřít. Knihkupectví obsahují díla napsaná tajně slavnými autory, kteří je nikdy nezamýšleli vydat. Knihy sepsané duchy předčasně zesnulých spisovatelů. Svazky spirituální pornografie a umění tantrické vraždy. Zakázané znalosti a zapomenuté vědy, průvodce budoucností. V jedné výkladní skříni vystavovali nové vydání nechvalně proslulé knihy Král ve žlutém hávu, jejíž přečtení dokáže dovést muže k šílenství. Přidávali k ní růžové brýle, bez kterých se nedá dočíst vůbec.
Lidé proudili ulicemi za lákadly duhových neonů. Vůně delikátních pokrmů šimraly v nose a z nakrátko otevřených dveří se ven linuly útržky okouzlující hudby. Před divadly a kabaretními kluby trpělivě vyčkávaly dlouhé fronty, zatímco u novinových stánků šlo na dračku nejčerstvější vydání Night Times. Postavy s hlavami vtaženými mezi ramena mizely za dveřmi obchodů se zbraněmi a bordelů, kde jste se za příslušný obnos mohli vyspat se ženami z literárních děl. (Samozřejmě nebyly pravé, ale to se na takových místech rozumí samo sebou.) Na Předměstí se nabízejí všechny formy zábavy, jaké si dokážete představit, a mnohé z nich vás mohou úplně pohltit, když si nedáte pozor. Jsou tu noční kluby všech myslitelných forem a přesvědčení. Hudba, chlast a společnost, to vše o poznání živější, než by vám připadalo pohodlné. Některé se vrací do minulosti. Whigové a toriové se nad šálkem kávy dohadují o politice a pak plynule přejdou na satanské obřady. Římané pohodlně rozložení na lehátkách se cpou jídly o dvanácti chodech, mezi kterými si občas odskočí do vomitoria. Jiné kluby jsou čerstvé jako dnešek, ale mnohem lákavější. Překvapilo by vás, kolik velkých hvězd začínalo tak, že zpívaly na Předměstí za večeři.
Jak mne nosítka vezla hlouběji do temného srdce Předměstí, ulice byly čím dál přeplněnější. Všude bylo vidět brunátné obličeje a oči lesknoucí se vzrušením, patřící lidem dychtícím utratit peníze za věci, o kterých si jen mysleli, že je potřebují. Mezi nimi se proplétali ti, kteří si vydělávali na živobytí v kabaretech a klubech, a hnali se od jednoho podniku k druhému; mnozí museli mít několik zaměstnání, aby si vydělali na nájem nebo uklidnili svoje nepokojné duše.

Zpěváci a herci, zaklínači a pouliční komedianti, striptérky, hostesky a specialistky – všichni jen kvetli na pravidelné dietě složené z benzedrinu, chlastu a prášků na spaní. Na rozích postávaly krásky večera s očima podmalovanýma antracitem a ústy zvoucími k hříchu, dcery soumraku, které nikdy neřeknou ne ničemu, co zahrnuje prachy na dřevo. Předměstí je pořád součást Noční strany a jako takové je plné pastí číhajících na nepozorné. Zakouřené bary, v nichž se promarněné víkendy mohou protáhnout na celé roky, nebo kluby, kde lidé nemohou přestat tančit, přestože jejich nohy za sebou zanechávají na parketu krvavé stopy. Tržnice, ve kterých můžete prodat jakoukoliv část svého těla, mysli nebo duše. Nebo někoho jiného. Kouzelnické krámky nabízející magické předměty a artefakty moci, ale neručí vám vůbec za nic – ani že tam ještě budou, když se vrátíte s reklamací. V domovních vchodech a průjezdech se choulili bezdomovci zamotaní v hadrovitých přikrývkách a natahovali artritické ruce v němé prosbě o drobné. Tuláci a pobudové, mladiství na útěku z domova a lidé, které prostě opustilo štěstí. Většina kolemjdoucích má obvykle dost rozumu, aby jim hodili nějakou tu minci nebo alespoň laskavé slovo. Karma není na Noční straně prázdný výraz a překvapivě velké procento pouličních žebráků kdysi bývalo Někdo. Přijít o všechno není na Noční straně žádné umění. Proto je moudré snažit se tyhle lidi nenaštvat; nikdy nemůžete vědět, jestli v nich ještě nedoutná poslední jiskřička moci. A také proto, že zítra můžete být jedním z nich. Kolo osudu se otáčí a my stoupáme a padáme – a nikde se neotáčí rychleji než právě na Noční straně.
Nosítka mi konečně zastavila přímo před Kalibánovou jeskyní. Podíval jsem se na taxametr, přidal jsem štědré spropitné a obnos jsem hodil do pokladničky. Nikdo není tak pošetilý, aby se pokusil podvést poltergeista. Mají sklon brát si to osobně a pak vám rozloží dům na prvočinitele, aniž počkají, až ho stačíte opustit. Nosítka se vrátila do proudu sobě podobných a já se jal studovat průčelí klubu, přičemž jsem si dával patřičně na čas. Lidé se kolem mne museli prodírat, ale já jsem je ignoroval; soustředil jsem se na pocit, který ve mně to místo budilo. Klub byl velký, drahý a určitě exkluzivní, jeden z těch, do jakého se vůbec nedostanete, natož abyste dostal dobrý stůl, pokud se vaše jméno nevyskytuje na něčím seznamu. Kalibánova jeskyně nebyla jen tak pro každého a právě to tam lidi táhlo. Rossignolino jméno zářilo nad průčelím na neonu, který oznamoval, že tady vystupuje třikrát za noc. Cedule na dveřích zase dávala jasně najevo, že se klub nachází mezi dvěma představeními a je tedy pro všechny zavřený. Dokonce i nejfrekventovanější kluby na Předměstí musí občas uhrabat písek mezi sety. Skvělá příležitost pro někoho, jako jsem já, aby to tam trochu proslídil. Ale předtím jsem se chtěl přesvědčit, že to není nějaká bouda.
Mám nepřátele, kteří by mě rádi viděli mrtvého. Nevím, kdo to je ani proč to dělají, ale posílali na mě nájemné vrahy, už když jsem byl malé dítě. Má to něco společného s mou matkou, která mne opustila a o které jsem se později dozvěděl jen to, že nebyla člověk. Ztratila se krátce potom, co to můj otec odhalil, a on se pak upil k smrti. Rád si o sobě myslím, že jsem z tvrdšího materiálu. Občas uběhne třeba i celý den a já si na svou matku ani nevzpomenu.
Pozoroval jsem dav, který proudil kolem mne, ale nezahlédl jsem v něm žádný známý obličej. A vzhledem k tomu, že jsem na cestu sem použil nosítka, neměl jsem ani potuchy, jestli mě někdo nesledoval. Celý ten případ mohl být jenom záminkou, jak mě sem vylákat, aby mne mohli přepadnout. V minulosti se to už stalo. Jediný způsob, jak se ujistit, že tu na mě nečíhají žádné skryté pasti, bylo použít svůj vnitřní zrak, moje speciální nadání, které mi umožňuje najít kohokoliv a cokoliv. Jenže když otevřu svoje třetí oko, svoje soukromé očko, moje mysl zaplane v nekonečné noci jako maják a všelijací lidé okamžitě zjistí, kde jsem. Mí nepřátelé nikdy nespí. Já jsem to ale potřeboval vědět, a tak jsem otevřel svou mysl a uviděl jsem větší svět.
I Noční strana má svoje skryté hloubky, tajné vrstvy nad a pod těmi viditelnými. Uviděl jsem duchy, kteří se vznášeli ve vzduchu v nekonečně se opakujícím pohybu, jako filmové smyčky, okamžiky lapené v čase. Ley-lines zářily tak jasně, že jsem se ani já do nich nemohl podívat přímo, a křižovaly zem v pravidelných rovnoběžníkových tvarech, přičemž procházely budovami a lidmi, jako kdyby tam vůbec nebyli. V davech, které mne míjely, jsem viděl temné, pokřivené tvory jedoucí lidem na ramenou – jejich posedlosti, touhy a závislosti. Někteří z nich mne poznali a cenili na mě zuby ostré jako jehly, aby mne zastrašili. Obři kráčeli ulicemi obřími kroky, hlavy vysoko nad nejvyššími budovami. A tu a tam se mihli Světelní lidé, spěchající za svými tajemnými záležitostmi; jejich pozornost bez zjevného důvodu na okamžik upoutal některý z lidí na ulici, ale nikdy se do ničeho nevměšovali.
Co ale ihned upoutalo pozornost mého třetího oka, byly vrstvy magických ochran obklopující Kalibánovu jeskyni. Propletená vlákna čar, kleteb a antipersonálních run pokrývaly každičký možný vstup do klubu a všechny jasně plály zlovolnou energií. Byla to skutečně účinná, profesionální obrana absolutně neproniknutelná i pro nejtalentovanější amatéry. Což znamenalo, že někdo zaplatil menší jmění, jen aby dokonale ochránil nadějnou hudební senzaci. Na druhé straně, žádná z těch ochran nebyla osobně namířená proti mně, což svědčilo o tom, že o past se nejspíš nejedná. Zavřel jsem svoje vnitřní oko a zamyšleně jsem si prohlédl zavřené dveře před sebou. Dokud nepoužiji magii, ochranná kouzla mě nezaregistrují, takže… musím jen vymyslet způsob, jak se přes ně dostat.
Naštěstí není většina ochranných kouzel příliš bystrá. Nemají být. Ušklíbl jsem se, přistoupil jsem ke dveřím a zabušil jsem na ně. Okamžitě se objevil odporný obličej, který vystoupil přímo ze dřeva dveří. Obličej se na mě zakabonil, až politura hlasitě zapraskala. Pak se dřevěné rty otevřely a odhalily dlouhé ostré dřevěné zuby.
„Zapomeň na to. Běž pryč. Zmiz. Klub je mezi představeními zavřený. Neposkytujeme žádná osobní vystoupení, nedáváme autogramy a ne, nemůžeš nakouknout do zákulisí. Jestli chceš vstupenku, pokladna se otevírá za hodinu. Vrať se potom, nebo nemusíš, jestli nechceš – mně to rozhodně srdce nezlomí.“
„Mě musíte pustit dovnitř,“ odpověděl jsem. „Já jsem John Taylor.“
„Opravdu? Gratuluji. A teď vypadni a najdi si jinou zábavu. Máme zavřeno, ne otevřeno, takže proč tu ještě okouníš?“
Nic se nedá zmanévrovat tak snadno jako agresivní imitace posedlá vlastní důležitostí. Vykouzlil jsem na tváři svůj nejsebevědomější úsměv. „Jsem John Taylor a přišel jsem, abych si promluvil s Rossignol. Otevřete, dveře, nebo vám provedu něco velice ošklivého. Úmyslně.“
„Tak promiňte, že existujeme, pane Jednou ze mě bude někdo. My máme svoje instrukce. Nikdo nesmí dovnitř, pokud

není na seznamu nebo nezná heslo, a nemáme v popisu práce dělat výjimky. Ani kdybychom chtěly. Jako že nechceme.“
„Poslal mne Walker.“ Tohle vždycky stojí za pokus. Walkera se lidi bojí ještě více než mě. Z dobrého důvodu.
Obličej na dveřích si hlasitě povzdechl. „Můžeš to něčím dokázat?“
„Nebuďte hloupé. Od kdy se Autority obtěžují s psaním propustek?“
„Žádný důkaz, žádný vstup. A teď vypadni. Odskákej jako králíček.“
„A co když ne?“
Ze dřeva se po mně natáhly dvě dlouhé sukovité ruce. Uhnout se jim nikam nedalo, a tak jsem to ani nezkoušel. Místo toho jsem postoupil vpřed, mimo jejich dosah, jednou rukou jsem silně dloubl do dřevěného obličeje a vrazil jsem mu palce do očí. Obličej zavyl vzteky. Zesílil jsem tlak a dřevěné ruce strnuly.
„Buďte hodné,“ řekl jsem. „Stáhněte ty ruce.“
Ruce se vtáhly zpátky do dveří a byly pryč. Vytáhl jsem palce z očí a obličej se na mě trucovitě zakabonil.
„Ty tyrane! Tohle se na tebe řekne! Počkej, ty to slízneš!“
„Pusťte mě dovnitř,“ řekl jsem. „Jinak budou… nepříjemnosti.“
„Dovnitř tě nemůžeme pustit, když nám neřekneš heslo.“
„V pořádku,“ odpověděl jsem. „A jak to heslo zní?“
„To přece musíš říct ty nám.“
„Právě jsem ho řekl.“
„Ne, neřekl!“
„Ale ano, řekl. Copak vůbec neposloucháte, dveře? Co jsem vám právě řekl?“
„Co?“ zeptal se obličej zmateně. „Co?“
„Jak zní heslo?“ zeptal jsem se ostře.
„Mečoun!“
„Správně! Můžete mě pustit dovnitř.“
Dveře se odemkly a otevřely se dokořán. Obličej teď měl zřetelný tik, a když za mnou zavíral, mumlal si něco nesrozumitelného. Vstupní hala klubu vypadala velice plyšovitě, nebo alespoň ta její část, kterou jsem zahlédl za zády lidožravého obra, který mi stál v cestě. Byl osm stop vysoký a skoro stejně široký, na sobě měl smoking a motýlka. Lidožravý obr si zlověstně protáhl svaly na rukou a zapraskal klouby. Jediný pohled na jeho ploché čelo a neexistující bradu mi stačil, abych pochopil, že pokoušet se ho ukecat nemá smysl. Tak jsem rázně vykročil vpřed, zadíval jsem se mu zpříma do očí a pak jsem ho ze všech sil kopl mezi nohy. Obr zakňučel, obrátil oči v sloup a svalil se do boční chodby, až to zadunělo. Tam zůstal ležet na podlaze svinutý do klubíčka. Čím jsou některé cíle větší, tím snadněji se zasahují. Bez dalších potíží jsem prošel halou až k létacím dveřím, které vedly do prostor nočního klubu.
Většina světel tu byla vypnutá a jeskyně tonula v šeru a stínech. Holé kamenné zdi pod nebezpečně nízkým kamenným stropem, navoskované a vyleštěné podlahy, komfortní stoly a židle a na protější straně vyvýšené pódium. Židle byly v tuto chvíli zvednuté a položené na stolech a všude se povalovaly různobarevné konfety. Jedinou oázou světla v temném klubu byl bar vpravo, otevřený jen pro personál a účinkující. Asi tak tucet nočních ptáků hřadovalo na stoličkách před barem jako můry, přilákané jeho světly.
Zamířil jsem prázdnou místností k nim. Nikdo se mě nepokusil zadržet. Předpokládali, že když jsem se dostal dovnitř, nejspíš sem patřím. Kývnutím jsem pozdravil uklízecí četu, která se činila, aby připravila sál pro další vystoupení – půl tuctu šťastně povykujících opic v livrejích hotelových sluhů s mopy. Na Noční straně dělají opice nekvalifikované práce často. Některé si dokonce nosí vlastní oprašovátka.
Dámy ve vybledlých zavinovacích županech u baru ani nevzhlédly, když jsem došel až k nim. Ve vzduchu visel těžký pach ginu a vyčerpání. V průběhu představení tyhle ženy křepčily po jevišti v blýskavých kostýmech, síťovaných punčochách a střevíčkách na vysokých podpatcích, s pěřovými ozdobami na důmyslných účesech a obličeji zářícími výrazným líčením… ale to bylo tehdy a teď je teď. V umělém soumraku prázdného klubu sboristky, subrety ani sólistky make-up nenosí, vlasy mají na natáčkách a z koutků cynicky ztvrdlých úsměvů jim často visí žváro. Vypadají jako vojáci při krátkém odpočinku uprostřed nikdy nekončící války.
Barman byl nějaký elf. Já je od sebe nerozeznám. Podezíravě si mě změřil pohledem.
„Klídek,“ řekl jsem. „Nejsem z imigračního. Jenom soukromý detektiv, který doufá, že rozdá nějaké ty úplatky tam, kde budou všem zúčastněným nejvíce ku prospěchu.“
Dámy mi okamžitě věnovaly plnou pozornost. Chladné pohledy, tvrdé linie úst připravené ani se nepohnout, dokud neuvidí tvrdou měnu. V duchu jsem si povzdechl, vytáhl jsem z vnitřní kapsy štůček bankovek a pleskl jsem jím o barový pult. Ruku jsem nechal ležet na penězích a pozvedl jsem obočí. Krátkovlasá platinová blondýnka se naklonila dopředu, až se jí župan otevřel a umožnil mi pohled na její impozantní poprsí, ale tak snadno se já rozptýlit nenechám. I když to bylo doopravdy impozantní…
„Přišel jsem za Rossignol,“ řekl jsem nahlas a platinové blondýně jsem se pokud možno vyhýbal pohledem. „Kde ji najdu?“
Zrzka s plastovými natáčkami ve vlasech si pohrdavě odfrkla. „Hodně štěstí, cukrouši. Ta nemluví ani se mnou, a to jsem její hlavní doprovodná zpěvačka. Slečinka jedna namyšlená.“
„Přesně tak,“ přitakala platinová blondýna. „Příliš vznešená, než aby se zahazovala s takovým póvlem, jako jsme my. Miss Superstar. Promluv si s Ianem, to je ten chlápek vzadu na jevišti. Je to její bedňák.“
Ukázala hlavou směrem k pódiu tonoucímu v šeru, na kterém jsem stěží rozeznal shrbenou postavu muže, který se tam snažil rozmístit bicí soupravu. Kývnutím jsem poděkoval, sundal jsem ruku ze smotku bankovek a odešel jsem od baru, nechávaje dámy, aby se o ně podělily, jak umí. Jak jsem se blížil k jevišti, slyšel jsem za sebou směsici nejrůznějších

zvuků a velice silných výrazů. Zaklepal jsem na okraj pódia, abych upoutal pozornost bedňáka. Vzhlédl od bicí soupravy a podíval se na mě. Na hrbáče se tvářil docela vesele. Jak se ke mně blížil, trochu se kolébal ze strany na stranu a já jsem se rychle vyhoupl na jeviště. Takhle zblízka nebyla jeho tělesná vada tak viditelná. Na sobě měl tričko s nápisem Zpívají lumíci blues?
„Jak to šlape? Jsem Ian Auger, bedňák hvězd, potulný muzikant a maskot. Můj děda si jednou zblízka přivoněl ke královně Viktorii. Co pro vás můžu udělat, mládenče?“
„Potřebuji si promluvit s Rossignol,“ odpověděl jsem. „Jsem–“
„Já přece dobře vím, kdo jste, slunce mého života. John čert ho vem Taylor, v životním, vysoce impozantním provedení. Soukromé očko a budoucí král, pokud bych věřil tomu, co se říká, což obvykle nedělám. Jste tady kvůli těm sebevraždám, že? Myslel jsem si to. Dříve nebo později se to muselo profláknout. Varoval jsem je, říkal jsem jim, že to neututlají nadlouho, ale copak mě tady vůbec někdo poslouchá? Co byste si myslel?“ Dobrosrdečně se na mě zašklebil a zapálil si nebezpečně vyhlížející černou cigaretu otlučeným zlatým zapalovačem. „Tak, Johne Taylore. Přišel jste sem dělat potíže mojí malé holčičce?“
„Ne,“ odpověděl jsem opatrně. Přes všechnu tu dobrosrdečnou konverzaci byly Ianovy modré oči studené jako led a vypadal jako člověk s extrémně přímočarým přístupem k řešení problémů. A ten přístup nejspíš zahrnoval i použití tupých předmětů. „Jenom mě zajímá, co se tady děje. Možná najdu řešení. Je to moje práce.“
„Jasně, slyšel jsem o některých věcech, co jste udělal.“ Na okamžik se zamyslel a pak pokrčil rameny. „Koukněte se, kámo, s Ross jsem už hodně dlouho. Jsem její bedňák, stěhuji jí instrumenty a dělám zvukové zkoušky, doprovázím ji a starám se o všechnu špinavou práci, aby ji nemusela dělat ona. Taky na ni dohlížím, rozumíme si? Makám za tři chlapy a nikdy si nestěžuji, protože ona za to stojí. Už jsem měl pod křídly nejrůznější týpky, ale ona je vážně něco. Dotáhne to daleko, zatraceně daleko. Původně jsem byl její manažer. První, kdo zjistil, co má v sobě a co by z ní mohlo být. Představil jsem ji Noční straně, pomohl jsem jí se uchytit, ale od samého začátku jsem věděl, že se mě nakonec zbaví. Na tom nezáleží. Takový hlas, jaký má ona, se vyskytne jenom jednou za život. Chci se jenom stát součástí její legendy.“
„Myslel jsem, že Rossignol dělají manažery Cavendishovi,“ řekl jsem.
Pokrčil rameny. „Vždycky jsem věděl, že mě přeroste. Nemohl bych jí otevírat ty dveře, které Cavendishovi můžou. Jsou velcí a mají kontakty. Ale…“
„Pokračujte,“ pobídl jsem ho, když se náhle odmlčel. Zamračil se, vytáhl si z úst cigaretu a začal si ji prohlížet, aby se nemusel dívat na mě.
„Tohle by mohla být Rossina velká šance. Kalibánova jeskyně, největší a nejznámější noční podnik na celém Předměstí. To správné místo, kde je na umělkyni vidět, kde je ji slyšet a kde si jí můžou všimnout. Jenomže se všechno pokazilo. Co sem Ross přišla, změnila se. Zpívá jenom smutné písně a zpívá je tak sugestivně, že lidé z publika páchají po návratu domů sebevraždy. Někdy to až domů ani nevydrží. Bůh ví, kolik jich už bylo… Cavendishovi dělají, co umí, aby to ututlali, alespoň dokud nebude podepsána smlouva na tu desku, ale už se o tom začíná mluvit. V hudební branži není o drby nikdy nouze.“
„Neodrazuje to lidi, aby sem na ni chodili?“ zeptal jsem se.
Ian se skoro rozesmál. „Jasně že ne. Vzrušení přece patří k věci, ne? U jistého typu fanoušků to ještě zvedá její cenu. Koneckonců, tohle je Noční strana, sem lidé chodí hledat nové, silné prožitky. A ruská ruleta je tak nemoderní…“
„Co Cavendishovi dělají pro vysvětlení toho fenoménu?“
„Ti? Vůbec nic! Ti sem v životě nestrčí nos. Akorát sem posílají ty svoje gorily, aby na všechno dohlédly, a zahnali všetečné novináře, co by se tu snažili slídit.“ Krátce se usmál. „Soukromá očka taky nemají zrovna v lásce, kámo. Tak pozor, ať nepřijdete k úrazu.“
Přikývl jsem s pečlivě hranou lhostejností. „Kde najdu Rossignol?“
„Pořád je to moje holčička,“ řekl Ian, „i když už teď na mě nemá tolik času jako dřív. Přišel jste sem, abyste jí pomohl, nebo se jen zajímáte o nějaký zatracený fenomén?“
„Jsem tady, abych jí pomohl,“ odpověděl jsem. „Postarat se, aby přestali umírat nevinní lidé, by mělo být v zájmu všech, nemyslíte?“
„Je ve své šatně tamhle vzadu,“ řekl a ukázal mi směr. Pak se odvrátil a ve tváři měl najednou zamyšlený a nezvykle smutný výraz. „Kéž bychom sem nikdy nechodili, ona a já. Tohle není to, co jsem pro ni chtěl. Kdyby to bylo na mně, řekl bych, čert vem prachy a čert vem smlouvu, tady něco zatraceně smrdí. Jenomže ona mě už neposlouchá. Skoro nevychází ze své šatny. Vídám ji jenom když je na jevišti a doprovázím ji při zpěvu.“
„Kam chodí, když není tady?“
„Je tady pořád,“ odpověděl Ian prostě. „Cavendishovi jí nahoře zařídili pokoj. Velice pohodlný a luxusně zařízený, ale pořád je to jenom jeden zatracený pokoj. Nemyslím, že co sem přišla, vytáhla Ross paty z tohohle klubu. Nemá žádný soukromý život, nezajímá se o nic jiného než o příští číslo, příští představení. Pro dospívající dívku, jako je ona, to rozhodně není zdravé, ale na Rossině kariéře není od chvíle, kdy se zapletla s těmi zatracenými Cavendishovými, zdravé vůbec nic.“
Začal jsem se otáčet, ale Ian na mě zavolal.
„Ona je hodná holka, ale… moc toho od ní nečekejte, ano? Není ve své kůži. Ale ať se propadnu, jestli vím, v čí kůži teď vlastně vězí.“

Rossignolinu šatnu jsem našel docela snadno. Dva svalnatí gentlemani, kteří střežili její dveře, nebyli jen tak obyčejní bodyguardi. Cavendishovi zjevně utratili spoustu peněz za vnitřní ostrahu. Tyhle gorily nosily obleky od Armaniho a oba měli nad levým obočím vytetovaný ideogram, který je označoval jako majetek Klanu zuřivých draků. Což

znamenalo, že byli čarodějové, mistři bojových umění a zabijáci. Prvotřídní bodyguardi, takoví, co obvykle hlídají císaře a budoucí mesiáše. Každý rozumný člověk by se teď otočil na patě a koukal by se co nejrychleji vypařit, ale já jsem prostě šel dál. Kdybych se nechal snadno zastrašit, nikdy bych nic neudělal. Zastavil jsem se před nimi a přátelsky jsem se na ně usmál.
„Ahoj. Jsem John Taylor. Doufám, že nebudou žádné nepříjemnosti."
„My víme, kdo jsi," řekl ten nalevo.
„Soukromé očko, šejdíř, chvastoun a náfuka," řekl ten napravo.
„Někteří říkají, že budoucí král."
„Chlápek, který umí trochu čarovat a hodně blufovat, říkají jiní."
„My jsme bojoví mágové, mystičtí válečníci."
„A ty neumíš nic než žvanit a možná pár triků."
Stál jsem na místě, mlčel jsem a dál jsem se na ně přátelsky usmíval.
Bodyguard vlevo se podíval na toho napravo. „Myslím, že je čas, abychom si dali pauzu na kafe."
Ten vpravo se podíval na mě. „Bude půl hodiny stačit?"
„Tři čtvrtě," odpověděl jsem, abych ukázal, že nejsem zvyklý hrát při zdi.
Oba bojoví mágové se mi zlehka uklonili a beze spěchu odešli. Nejspíš by mě společnými silami dokázali vyřídit, ale teď už se to nikdy nedozví. V blufování jsem byl vždycky dobrý, ale hodně mi pomáhá, že většina lidí na Noční straně není nijak zvlášť pevná v kramflecích. Zaklepal jsem na dveře šatny a když se nikdo neozval, pozval jsem se dovnitř.
Rossignol seděla na židli před svým toaletním stolkem a prohlížela si svůj obraz v zrcadle. Ani se neohlédla, když jsem za sebou zavřel dveře. V obličeji měla klidný, smutný výraz, jako kdyby byla ztracená ve vlastních neveselých myšlenkách. Opřel jsem se o zavřené dveře a pozorně jsem si ji prohlížel. Byla to drobná dívka, sotva pět stop vysoká, štíhlá, svůdná, oblečená v čistě bílém tričku a sepraných džínách.
Dlouhé, rovné černé vlasy lemovaly její bledý obličej, který v nemilosrdně ostrém světle šatny působil skoro duchovitě. Měla vystouplé lícní kosti a dlouhý nos, bledě růžové rty a na tváři ani stopu líčidla. Jestli na něco myslela, v jejím výrazu se to neodráželo. Ruce měla volně sepnuté na klíně, jako kdyby zapomněla, že je tam má. Vyslovil jsem nahlas její jméno a ona se ke mně pomalu otočila. Na okamžik mne napadlo, že je možná zdrogovaná, že si mezi výstupy dala něco pro uklidnění, ale jakmile se naše pohledy setkaly, hned jsem tu myšlenku zavrhl. Oči měla velké, tak tmavě hnědé, že byly skoro černé, plné ohně a vášně. Krátce se na mne usmála; koutky jejích bledých úst sebou stěží zacukaly.
„V poslední době nemívám mnoho návštěvníků. Vyhovuje mi to. Jak jste se dostal přes ty hlídací psy u mých dveří?"
„Jsem John Taylor."
„Aha, to vysvětluje spoustu věcí. Jste nejspíš jediná osoba na Noční straně, která má ještě horší pověst než já."
Mluvila dokonalou angličtinou s francouzským akcentem právě tak patrným, že působila šarmantně, aniž se o to musela snažit. „Tak tedy, pročpak se ten neblaze proslulý John Taylor zajímá o ubohou malou barovou zpěvačku, jako jsem já?"
„Najali mne, abych dohlédl na to, že jste v pořádku. Abych se přesvědčil, že se vám daří dobře a nikdo vás žádným způsobem nezneužívá."
„Jak milé. Kdo vás najal? Cavendishovi asi ne, předpokládám?"
Nastala chvíle, abych se i já usmál. „Můj klient si přeje zůstat anonymní."
„A já do toho nemám co mluvit?"
„Obávám se, že ne."
„Je to můj život, o kterém tady diskutujeme, pane Taylore."
„Prosím. Říkejte mi Johne."
„Jak si přejete. Vy mi můžete říkat Ross. Ještě jste ale neodpověděl na mou otázku, Johne. Proč si myslíte, že potřebuji vaši pomoc? Ujišťuji vás, že jsem tady dokonale v bezpečí a šťastná."
„Tak k čemu ty gorily za dveřmi?"
Lehce se zaškaredila. „Mají udržet na uzdě dotěrnější fanoušky. Ty příliš zarputilé a slídily. Ach, moje publikum! Kdyby mohlo, uzurpovalo by si pro sebe každičký okamžik mého života. Potřebuji i nějaké soukromí, kde bych mohla být sama sebou."
„Co vaši přátelé a rodina?"
„Těm nemám co říct." Ross si založila ruce na prsou a upřela na mě tvrdý, rozzlobený pohled. „Kde všichni byli, když jsem je potřebovala? Roky se ke mně nechtěli znát, neodpovídali na moje dopisy ani prosby o alespoň malou podporu, která by mi umožnila přežít, dokud se moje kariéra nerozběhne. Ale v okamžiku, kdy začnu být slavná a oni ve vzduchu zvětří vůni peněz, jistě, najednou jsou mí příbuzní a takzvaní přátelé všude, kam se podívám, škemrají o práci, přímluvu a šanci ohřát se taky trošku ve světle reflektorů. K čertu s nimi. K čertu s nimi se všemi. Už jsem se naučila tím těžším způsobem, že nemůžu věřit nikomu kromě sebe."
„Ani svému bedňákovi Ianovi?"
Poprvé od okamžiku, kdy jsem se objevil, se upřímně usmála. „Ano, Ian. Takový milý chlapec. Věřil mi, i v nejtěžších dobách, když jsem v sebe samu ztrácela naději. Pro něj u mne vždycky bude místo, pokud o ně bude stát. Ale hvězda jsem tady já a já rozhodnu, jaké místo to bude." Pokrčila rameny. „Ani nejlepší přátelé nemohou vždycky stoupat po žebříčku stejnou rychlostí. Někdo vždycky zůstane pozadu."
Rozhodl jsem se, že je čas změnit téma. „Pochopil jsem správně, že bydlíte tady v klubu?"
„Ano." Odvrátila se ode mne a znovu začala studovat svůj vzhled v zrcadle. Něco nejspíš hledala, ale co by to mělo být, jsem netušil. Možná to nevěděla ani ona. „Cítím se tady v bezpečí," řekla pomalu. „Pod ochranou. Někdy se mi zdá,

že by každý na světě chtěl kousek ze mě, a celá se přece rozdat nemohu. Být hvězdou není snadné, Johne. Můžete brát hodiny zpěvu a pohybové kultury, můžete se naučit, jak z písničky dostat co nejvíce, ale nikdo vám neřekne jak být úspěšný, jak si poradit s tím, když se z vás najednou stane celebrita. Každý po vás něco chce… Jediní lidé, kterým ještě mohu důvěřovat, jsou mí manažeři, pan a paní Cavendishovi. Ti se zajímají pouze o peníze, které jim mohu vydělat… a s tím si dokážu poradit."
„V poslední době se začaly šířit pověsti o tajemných, nevysvětlitelných sebevraždách…" nadhodil jsem opatrně.
Znovu se na mne podívala a smutně se usmála. „Že zrovna vy věříte takovým povídačkám, Johne. Je to jen reklamní výmysl, který se trochu vymkl z rukou. Přehánění, které má sloužit k tomu, aby se o mně mluvilo. Každý tvrdí, že má zaručené informace od známého svého známého, ale nikdo nedokáže jmenovat jediného člověka, který skutečně umřel. Noční strana zbožňuje klevety a vždycky dá přednost špatným zprávám před dobrými. Jsem prostě zpěvačka, která ráda zpívá… Jestli vám to doopravdy dělá starosti, promluvte si s Cavendishovými. Jsem si jistá, že oni už najdou způsob, jak vás uklidnit. A teď, když budete tak laskav a omluvíte mě, potřebovala bych se připravit. Brzy mě čeká další vystoupení."
A vrátila se ke zkoumání svého obličeje v zrcadle, bradu podepřenou jednou rukou, v očích nepřítomný výraz. Vyšel jsem ven a ona si ani nevšimla, že tam už nejsem.

4
Cavendishovy reality
Když jsem se vracel zpátky k baru, v hlavě mi výsměšně zněla melodie ‚There's No Business Like Show Business'.
Moje setkání s Rossignol možná nebyl stoprocentní úspěch, ale bylo… zajímavé. Můj první dojem z ní byl přinejmenším zmatený. Připadala mi dost ostrá – zvlášť její jazyk – ale na druhé straně bylo zřejmé, že s ní něco není v pořádku. Něco jí chybělo… jako kdyby jí někdo vzal jiskru, nebo ji v ní alespoň zatlačil do pozadí. Všechna světla byla rozsvícená, ale za staženými roletami. Nepřipadalo mi, že by v tom byly drogy, ale ve hře pořád zůstávalo magické ovlivňování a manipulace. Nemluvě o zlodějích duší, myšlenkových hadech nebo třeba o posedlosti. Na Noční straně nikdy není o podezřelé nouze.
I když, jaký zájem by mohlo mít skutečné eso o obyčejnou vycházející hvězdičku, jakou byla Rossignol… K čertu, možná se jenom dělala zajímavou. Ani o cvoky není na Noční straně nouze. Když se to vezme kolem a kolem, všechny stopy vedly k jejímu zpěvu. Musím se tam vrátit, zajít si na její představení, poslechnout si, co dokáže se svým hlasem. Podívat se, co to dělá s jejím publikem. Samozřejmě se předtím patřičně pojistím. Učiním rozumná bezpečnostní opatření. Existuje celá řada magických tvorů, většinou v ženské podobě, jejichž zpěv může člověka pořádně vyděsit nebo i zabít. Sirény, undiny, banshee, dechovky…
Z baru jsem zavolal do své kanceláře na Noční straně, abych zjistil, kam se Cathy dostala ve svém shromažďování informací o Cavendishových. Elfí barman proti tomu nic nenamítal. Jakmile mne uviděl přicházet, odklidil se na druhý konec barového pultu, aby se tam věnoval leštění sklenic, které vůbec vyleštit nepotřebovaly. Sboristky v županech teď měly každá po vlastní láhvi ginu a chovaly se nevázaně jako poněkud vybledlé rajky se zanedbanou výchovou. Jedna z nich odkudsi vytáhla výtisk časopisu Zápasnice s připínacími údy a ostatní velice nelaskavě komentovaly dívky na snímcích. Schválně jsem se díval opačným směrem a tiskl jsem si sluchátko co nejtěsněji k uchu.
Mobilní telefon už na Noční straně nepoužívám. Dokud jsem ho měl, bylo pro každého příliš snadné mne najít. Mimo to tady má signál tendenci chovat se nevyzpytatelně. Brzy zjistíte, že jste spojení se spoustou opravdu špatných čísel, mluvíte s bůhvíkým nebo bůhvíčím ze všech možných dimenzí v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. A někdy mezi hovory uslyšíte, jak vám kdosi šeptá do ucha něco, co zní jako hodně nepříjemné pravdy… Svůj poslední mobil jsem pohřbil do odsvěcené půdy, kterou jsem pro jistotu ještě důkladně prosolil.
Moje sekretářka zvedla sluchátko dřív, než se ozvalo druhé zazvonění, což znamenalo, že už na to čekala. „Kde k čertu jsi, Johne?"
„Ale to víš, jen se tak poflakuji kolem, jako obyčejně," odpověděl jsem opatrně. „Co se děje? Nějaké problémy?"
„To jsi uhodl. Byl tady Walker. Svým vlastním klidným a vyrovnaným způsobem je s tebou doopravdy nespokojený, Johne. Začal s povšechnými výhrůžkami, které postupně vystupňoval až k otevřeným hrozbám, a chtěl vědět, kde tě najde. Zmínil vězení spolu s exkomunikací a ještě něco, co v sobě myslím zahrnovalo trychtýř a vařící olej. Naštěstí jsem mohla s klidným svědomím říct, že nemám ani tušení, kde se právě teď nacházíš. Na to, abych lhala Walkerovi, mě neplatíš dost. Víš, jednou přinutil mrtvolu, aby se posadila a odpověděla na jeho otázky."
„Já vím," řekl jsem. „Byl jsem u toho. Kde je Walker teď?"
„Taky se poflakuje kolem, jako obyčejně, a hledá tě. Tvrdil, že má něco, na čem je tvoje jméno, a jsem si skoro jistá, že to nebyl zatykač. Opravdu jsi způsobil výpadek proudu na polovině Noční strany? Potřebuješ posily? Mám se spojit se Suzií Brokovnicí nebo s Břitvákem Eddiem?"
„Ne, Cathy, díky. Walkera jsem ještě schopný zvládnout sám."
„Možná ve svých snech, šéfe."
„Raději mi pověz, co jsi našla o Cavendishových. Máš něco užitečného? Něco šťavnatého?"
„Vlastně nic moc," připustila Cathy váhavě. „O panu a paní Cavendishových je k dispozici jen velice málo přímých informací. Nepodařilo se mi ani najít jejich křestní jména. V obvyklých databázích o nich není vůbec nic. Potrpí si na soukromí a jejich obchodní záznamy jsou chráněné firewally, kterými nedokáže proniknout ani můj počítač z budoucnosti. Mimochodem, teď zrovna trucuje a uklidňuje se odesíláním urážlivých e-mailů Billu Gatesovi. Pořád to ještě obvolávám a zkouším všechny svoje obvyklé zdroje informací, ale sotva se zmíním o Cavendishových, většina z nich okamžitě začne couvat. Bojí se mluvit, dokonce i po bezpečné lince. Jistě, tohle je Noční strana, takže se vždycky najde někdo, kdo je ochotný zazpívat… Je na tobě, nakolik jsi ochoten spolehnout se na informace od takových lidí."

„Dej mi prostě, co jsi sehnala, Cathy.“
„No… V současné době se povídá, že vzhledem k posledním aktivitám Cavendishových – prodávají reality, vymáhají dluhy, doslova skáčou po každém krátkodobém úvěru, který se naskytne – není vyloučeno, že naléhavě potřebují finance. Likvidní hotovost, ne investice. Všeobecně se soudí, že se jim buďto vážně zvrhl nějaký Velký obchod a nevynesl, co čekali, nebo shánějí peníze na nový Velký obchod. Případně obojí. Rozhodně všechno nasvědčuje tomu, že opustili dřívější konzervativní přístup k investování ve prospěch riskantních transakcí s očekávaným velkým výnosem, ale možná se jen přizpůsobili trhu.“
„Kdy začali podnikat v zábavním průmyslu?“
„Hm,“ řekla Cathy. „Posledních pár roků strávili tím, že se etablovali na trhu jako agenti velkého formátu, manažeři a profesionální patroni slibných nových talentů. Vrazili do toho strašnou spoustu peněz, aniž zatím inkasovali odpovídající zisk. A opět se povídá, že se něco těžce zvrtlo s jejich předchozím pokusem prosadit v Kalibánově jeskyni novou zpívající senzaci. Sylvia Sin skutečně vypadala, jako že by se mohla nějakou dobu udržet na výsluní. Její obličej byl celý minulý rok na obálkách hudebních a lifestylových časopisů, ale pak se najednou někam ztratila a od té doby ji nikdo neviděl. Doslova se po ní slehla zem, což na Noční straně není nic tak neobvyklého.“
„Dej mi shrnutí, Cathy.“
„Dobře. Cavendishovy reality je důležitá, všeobecně respektovaná a široce etablovaná obchodní firma, která má pořád ještě většinu svého jmění v realitách a podílech. Jejich podnikání v zábavním průmyslu je podpořeno seriózními kapitálovými investicemi, ale i když mají ve svých účetních knihách tucty aktiv, Rossignol je jejich jediná opravdová šance na skutečný průlom. Nemohou si dovolit, aby z ní byla druhá Sylvia Sin.“
„Zajímavé,“ řekl jsem. „Díky, Cathy. Zastavím se později, až se to bude hodit. Kdyby se Walker ještě ukázal–“
„Já vím, schovám se na hajzlíku a budu dělat, že nikdo není doma.“
„Chytrá holka,“ pochválil jsem ji. „A teď mi řekni, kde ty Cavendishovy najdu.“

Příští zřejmý a logický krok byl vypravit se za Cavendishovými do jejich doupěte a položit jim několik impertinentních otázek, takže jsem odešel z Kalibánovy jeskyně a pěšky jsem se vydal dlouhou nocí přes Předměstí do Obchodní čtvrti. Nebyla to dlouhá cesta a jak jsem se vzdaloval od zábavního centra, dav v ulicích rychle řídl. Nakonec to vypadalo jako dělící linie mezi blýskavým pozlátkem a tvrdou realitou. Okázalá a řvavá průčelí klubů a restaurací vystřídaly stroze střízlivé budovy a nevázaný ruch bavící se Noční strany byl nahrazen zamyšleným tichem Noční strany pracující. Obchodní čtvrť se rozkládala hned za hranicemi Předměstí a byla tak úctyhodná, jak jen to na Noční straně bylo možné. Plná městských gentlemanů v elegantních oblecích s kufírky a srolovanými deštníky. Pořád se ale vyplatilo být ostražitý – na Noční straně nejsou obchodníci vždycky lidé. V naději, že vydělají jmění, tady podnikaly i bytosti z nižších a vyšších rozměrů, a války mezi nimi nebyly méně krvavé jen proto, že probíhaly v zasedacích místnostech. Cavendishovic sídlo bylo přesně tam, kde Cathy říkala, že by mělo být – stará viktoriánská budova, ve svých rysech pořád ještě nepopiratelně starosvětská, neoznačená žádným číslem ani nápisem. Buďto jste tady měli co dělat a věděli jste, kam máte jít, nebo jste byli Cavendishovým dokonale volní u krku. Nepředpokládalo se, že se k nim člověk dostane snadno. Nebyli jen úspěšní, byli i stejně exkluzivní jako jejich klub. Stál jsem v přiměřené vzdálenosti od hlavního vchodu a zamyšleně jsem si budovu prohlížel. Cavendishovi obehnali svoje malé soukromé království slušnou sbírkou nejrůznějších magických ochran, z větší části tak mocných, že jsem ani nepotřeboval používat svůj vnitřní zrak, abych je odhalil. Mravenčila mi z nich kůže. Ve vzduchu bylo cítit napětí nějaké strašné číhající přítomnosti, bezprostřední a smrtelné hrozby. Nebylo pochyb o tom, že budova byla střežena Něčím buďto Shůry, nebo Zdola. Pocit nebyl tak silný, aby zastrašil někoho, kdo měl v budově nějaké jednání, ale stačil na to, aby pořádně vyděsil nezvaného hosta nebo i lidi, kteří jen procházeli kolem. A určitě přispíval k tomu, že se většina návštěvníků chovala obezřetně a nejspíš i čestně.
Ochranná opatření budovy byla zkrátka všechno, jen ne nenápadná. Cavendishovi chtěli, aby každý věděl, že tam jsou. Sebevědomě jsem zamířil k hlavnímu vchodu, jako kdybych měl veškerá práva tam být, a otevřel jsem dveře. Nic se nestalo. Prošel jsem vstupní halou, jako kdyby mi to tam patřilo, a ze všech sil jsem se snažil ignorovat pocit, že mám na čele namalovaný terč. Hala byla velká, plyšovitá a velice pohodlná. Obrazy na zdech, čerstvé květiny ve vázách, elegantní muži sedící v čalouněných křeslech, čtoucí Night Times a čekající, až budou zavoláni. Zamířil jsem k recepčnímu pultu a mladý muž s mladou ženou mi okamžitě vykročili vstříc. Vypadalo to, že jsem očekáván. Ti dva bojoví mágové v nočním klubu museli zavolat domů. Usmál jsem se na muže a ženu, kteří mi kráčeli v ústrety, a začal jsem říkat něco chytrého, ale hned jsem se zase zarazil. Nemělo to význam. Oba byli somnambulisté. Byli oblečeni v černém, tváře měli bledé, klidné a prázdné, oči křečovitě zavřené. Tvrdě spali. Somnambulisté pronajímají na Noční straně svoje spící těla lidem k volnému použití. Obvykle se jedná o smluvní sluhy, kteří splácejí svoje dluhy. Do toho, co se bude dít s jejich těly, nemají co mluvit, a pokud při tom dojdou k úhoně, je to jejich problém. Jejich vlastníci, přesněji řečeno jejich loutkáři si s nimi mohou dělat co si zamanou, ukájet si na nich jakékoliv choutky nebo zvrhlé fantazie do chvíle, než smlouva vyprší. Nebo dokud se jejich těla úplně neopotřebují. Tak je to ve smlouvě.
Vážný problém, který somnambulisté představují pro lidi, jako jsem já, spočívá vtom, že se nedají zastrašit ani oblbnout chytrými řečičkami. Což znamenalo, že jsem byl v pořádném průšvihu. Tak jsem jen pokrčil rameny, usmál jsem se na ně a řekl jsem: „Zaveďte mě ke svému vůdci.“
Muž mne udeřil do hlavy. Pohyboval se tak rychle, že jsem jeho ruku vůbec neviděl. Svalil jsem se na podlahu a žena mne kopla do žeber. Pokusil jsem se odplazit, ale v příštím okamžiku se na mě oba sesypali a kopali do mě tak tvrdě, že jsem cítil, jak mi praskají žebra. Uniknout nebylo kam, tak jsem se schoulil a rukama jsem si chránil hlavu, jak nejlépe to šlo. Útok byl tak náhlý a brutální, že jsem se ani nezmohl na některou ze svých obvyklých obran. Mohl jsem to jen snášet a těšit se představami pomsty, která bude následovat.

Bití pokračovalo po dlouhou, velice dlouhou dobu.
Občas jsem zahlédl další lidi v hale, ale nikdo z nich se mým směrem ani nepodíval. Nebyli tak pošetilí, aby se do toho pletli. S Cavendishovými je spojovaly jejich vlastní zájmy a rozhodně neměli v úmyslu je ohrozit. A já jsem zase nebyl tak pošetilý, abych volal o pomoc. Svinul jsem se do klubíčka a řekl jsem si, že se raději propadnu, než bych svým nepřátelům dopřál tu radost slyšet mne křičet. Pak se ale jedna z bot střetla s mou hlavou trochu tvrději a všechno se rozplynulo ve tmě.

Další věc, kterou jsem zaregistroval, byl výtah stoupající vzhůru. Somnambulisté stáli každý po jedné straně mého zhrouceného těla, v obličejích prázdný výraz, oči zavřené. Ležel jsem bez hnutí a snažil jsem se nedělat nic, co by mohlo upoutat jejich pozornost. Bolelo mě všechno, co jsem mohl cítit, a bolest byla tak zlá, že se mi z toho dělalo špatně. Myslelo mi to jen pomalu a myšlenky se mi neustále rozbíhaly. Opatrně jsem si protáhl prsty na rukou, pak i na nohou a všechny fungovaly. Dýchání bylo bolestivé, což nasvědčovalo na pohmožděná, nebo dokonce zlomená žebra. Ústa jsem měl plná krve. Nechal jsem ji vytékat jedním koutkem a jazykem jsem si zkontroloval zuby. Několik se mi jich nebezpečně viklalo, ale alespoň jsem o žádný nepřišel. To nesnáším. Už uběhlo hodně času, co jsem naposledy dostal takovou nakládačku. Nejspíš budu týden močit krev. Zapomněl jsem na první pravidlo Noční strany – bez ohledu na to, za jak velkého drsňáka se považujete, vždycky se najde někdo drsnější. Ale i tak nebyla tahle návštěva úplně ztracený případ. Přišel jsem pátrat po důkazu, že se Cavendishovi něčím provinili, a tohle docela vyhovovalo.
Výtah zastavil s cuknutím, které mnou otřáslo tak, že jsem se neubránil, abych nevykřikl bolestí. Dveře se otevřely a somnambulisté se sehnuli, popadli mne a vynesli ven. Nepokoušel jsem se bránit. Dílem proto, že jsem na to neměl, ale hlavně jsem byl přesvědčený, že mě stejně nesou tam, kam jsem se chtěl dostat – na schůzku s jejich pány, Cavendishovými. Dotáhli mě do kanceláře a tam mě hodili jako pytel odpadků na podlahu před sekretářčin stůl. Tlustý koberec část síly nárazu absorboval, ale stejně to bolelo jako čert a já jsem opět na nějaký čas ztratil vědomí.
Když jsem zase přišel k sobě, byli somnambulisté pryč. Pomalu a velice opatrně jsem otočil hlavou a uviděl jsem dveře do vnitřní kanceláře. Byly zavřené. Trochu jsem se uvolnil a pak jsem se postupně přesunul na všechny čtyři. S každým pohybem se ozývaly další bolesti a z úst mi crčela na přepychový koberec hustá, polosražená krev. Konečně jsem se jakž takž posadil a opřel jsem se o stůl, abych ulevil svým potlučeným žebrům. Za tohle někdo zaplatí, pomyslel jsem si.
Byl jsem zraněný, žaludek jsem měl jako na vodě a hlava se mi točila, ale věděl jsem, že se musím dát dohromady dřív, než se somnambulisté vrátí, aby mne odvlekli ke Cavendishovým. Nechtěli mě zabít, alespoň teď ještě ne. Bití mě jen mělo připravit na výslech. No, mají smůlu. Nestačilo to. Zajímalo by mě, co si myslí, že vím… Třesoucí se rukou jsem si z kapsy vytáhl kapesník a opatrně jsem si z pohmožděného a modřinami pokrytého obličeje setřel alespoň část krve. Jedno oko jsem měl tak napuchlé, že jsem jím prakticky neviděl. Když jsem skončil, byl můj kapesník tak zřízený, že jsem ho rovnou hodil do odpadkového koše. Ať se jím zabývá někdo jiný.
Vykoukl jsem přes okraj psacího stolu a uviděl jsem jednu z těch mrazivě oslnivých sekretářek, které jsou de rigueur ve všech lepších kancelářích. Takové, co by si raději uhryzaly vlastní končetinu, než aby vás pustily dovnitř bez předem domluvené schůzky. Okázale mne ignorovala. Zazvonil telefon a ona jej zvedla a odpověděla tak klidně a věcně, jako kdyby před ní na koberci nekrvácel polomrtvý soukromý detektiv. Pro ni to byl prostě jen další pracovní den v kanceláři.
Pomalu jsem se otočil, přičemž jsem musel zatnout zuby, abych bolestí nekňučel, a opřel jsem se zády o stůl. Když jsem po tom cvičení zase popadl dech, uvědomil jsem si, že v místnosti jsou s námi i jiní lidé. Vlastně by se dalo říct, že tam bylo docela plno: všechna křesílka byla obsazená, a to ještě někteří seděli na zemi nebo se vestoje opírali zády o zeď. Mladí, štíhlí a módně gótští chlapci a dívky listovali v hudebních a lifestylových časopisech, tiše mezi sebou klábosili, porovnávali si tetování a kontrolovali si v zrcátkách důmyslné líčení. Všichni měli stejné černočerné uniformy, bledé obličeje a černě podmalované oči. Pleť jako křída, oči jako díry – klauni smrti. Piercing a purpurové rty, na krku řetízky se stříbrnými ankhy. Vytáhlá dívka stočená v křesle si všimla, že se na ni dívám, odložila výtisk Kousni mne a bez zvláštního zájmu si mě prohlédla.
„Zatraceně, ti vás zřídili fakt hustě. Co jste jim udělal, že jste si vysloužil takovou sodu?“
„Jen jsem byl sám sebou,“ odpověděl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo nenuceně. „Tímhle způsobem působím na spoustu lidí. Co tady děláte vy?“
„Co je zrovna potřeba. Obstaráváme pochůzky, podepisujeme fotky pro fanoušky za hvězdy, prostě ode všeho trochu. Zato slyšíme nejnovější drby jako první. A někdy se nám poštěstí vidět i skutečnou hvězdu, když se tu zrovna nějaká zastaví. Naše nejoblíbenější je samozřejmě Rossignol.“
„Samozřejmě,“ řekl jsem.
„Ona je fakt boží! Vypadá jako temný anděl, láska a smrt v úhledném balení. Zpívá, jako kdyby tam byla a všechno mělo zítra skončit… všichni ji zbožňujeme!“
„Jo,“ přisvědčil mladík s obličejem jako lebka chrčivým hlasem. „Rossignol všichni milujeme. Umřeli bychom pro ni.“
„Co je na ní tak speciálního?“ zeptal jsem se. „Že za to stojí umřít?“
Všichni se na mě podívali, jako kdybych byl blázen.
„Je prostě super, no ne?“ řekla konečně sotva patnáctiletá holka a vztekle přitom pohodila svými dlouhými černými vlasy. Pochopil jsem, že tohle je nejspíš jediná odpověď, kterou od nich dostanu.
„Hele,“ zeptal se jeden z nich. „Seš ty… dyť víš… někdo?“
„Jsem John Taylor,“ odpověděl jsem.
Věnovali mi poslední prázdný pohled a vrátili se ke svým časopisům a žvanění. Když zkrátka nejste v hudebním průmyslu, nejste nikdo. A žádný z nich se ani za mák nestaral o můj stav nebo osud. Neodvážili by se udělat nic, za co

by je odsud mohli vykázat a čím by si nadobro zmařili šanci vidět na vlastní oči nějakou hvězdu. Byli zkrátka k pomilování.
Pak se dveře vnitřní kanceláře otevřely a vyšli z nich oba somnambulisté. Zamířili rovnou ke mně a mně nezbylo, než se pokusit zachovat klid. S brutální efektivností mne zvedli ze země a pak mě napůl odnesli a napůl odvlekli dovnitř. Tam mne znovu hodili na podlahu, takže mi chvíli trvalo, než jsem popadl dech. Slyšel jsem, jak se za mnou zavírají dveře. Zvedl jsem se na kolena, ale vzápětí mi na ramena dopadly dvě silné ruce a přidržely mě tak. Přede mnou stály dvě přísně se mračící postavy, ale já jsem se schválně díval jinam. Vnitřní kancelář byla překvapivě starosvětsky zařízená, skoro ve viktoriánském stylu – samý těžký nábytek, solidní a pohodlný. Stěny byly obloženy stovkami stejných knih, které vypadaly stejně staře a použitě jako nábytek. Květiny se tu naopak nevyskytovaly žádné. Místnost páchla zatuchle jako šaty, které nikdo dlouho nenosil.
Konečně jsem se podíval na své hostitele. Cavendishovi připomínali vytáhlé strašáky do zelí oblečené v šatech po majiteli pohřební služby. I když stáli bez hnutí, působili neohrabaně a toporně, jako kdyby se měli překotit, sotva se přestanou soustředit. Oblečení byli ve stylu městských elegánů, oba, muž i žena – bez osobnosti, anonymní, bezčasoví. Jejich obličeje byly nezdravě bledé, pleť nepřirozeně dokonalá, bez sebemenšího kazu, a měli takový ten upjatý výraz, který získáte, když absolvujete příliš mnoho plastických operací. Oni ale nejspíš nebyli ten případ. Jejich tváře byly tak bezvýrazné, protože nejspíš za celý život nepoznali jedinou ryzí emoci.
Oba najednou vykročili a postavili se těsně přede mne; jejich pohyby byly až strašidelně synchronizované. Pan Cavendish měl krátké tmavé vlasy, bledá našpulená ústa a lhostejný, takřka netečný pohled, jako kdybych byl spíš problém, který je třeba vyřešit, než jejich nepřítel. Paní Cavendishová měla dlouhé černé vlasy, dobrou postavu, ústa tak tenká, až se skoro zdálo, že vůbec nemá rty, a oči stejné jako její manžel.
Připomínali mi dva pavouky, kteří se přišli podívat, co uvízlo v jejich síti.
„Nemáte tady co pohledávat," řekl náhle muž chladným, strohým hlasem. „Vůbec nic. Není to tak, paní Cavendishová?"
„To vskutku je, pane Cavendishi," řekla žena prakticky identickým hlasem. „Dočista nic, tak je to."
„Proč strkáte nos do našich záležitostí, pane Taylore?" zeptal se muž.
„Vysvětlete nám to," dodala žena.
Jejich způsob řeči byl strašidelně monotónní, strohý až na hranici srozumitelnosti. Provrtávali mne svýma studenýma, nehybnýma očima. Pokusil jsem se o přátelský úsměv a z rozraženého rtu mi na bradu stekl pramínek krve.
„Poslyšte," řekl jsem. „Vážně nejste jenom manželé, ale i bratr a sestra?"
Obrnil jsem se proti dalšímu bití, ale pořád to bolelo jako čert. Když toho somnambulisté na nějaký mnou nepostřehnutý povel konečně nechali, klečel jsem vzpřímeně jen díky tomu, že mě drželi za ramena.
„Vždycky používáme somnambulisty," řekl muž. „Nejlepší služebníci. Není to tak, paní Cavendishová?"
„Vskutku ano, pane Cavendishi. Žádné odmlouvání a žádná zrádná samostatnost."
„Dobré služebnictvo se dnes tak těžko shání, paní Cavendishová. Znamení doby, obávám se."
„Jak jste už poznamenal dřív, pane Cavendishi, a naprosto správně." Muž a žena na mne hleděli po celou dobu, co spolu mluvili; ani jednou přitom nepohlédli jeden na druhého.
„Známe vás, Johne Taylore," řekl muž. „Vaše pověstná drzost nám neimponuje a ani ji nemíníme snášet. Jsme Cavendishovi. Jsme Cavendishovy reality. Jsme lidé jistého postavení a moci a nebudeme trpět žádné vměšování do svých záležitostí."
„Přesně tak, pane Cavendishi," přisvědčila žena. „Pro nás nejste nic, pane Taylore. Za normálních okolností bychom si vás vůbec nevšimli. Jste jen jeden chlápek z mnoha, člověk s pochybným původem. My jsme korporace."
„Zpěvačka Rossignol je jednou z našich realit," řekl muž. „Paní Cavendishová a já vlastníme její smlouvu. My řídíme její kariéru a život a my si vždycky chráníme, co je naše."
„Rossignol nám patří," řekla žena. „Vlastníme všechno a každého, kdo je v našich účetních knihách, a nikdy si nenecháme vzít to, co je naše."
„Ledaže bychom to se ziskem prodali, paní Cavendishová."
„Máte pravdu, pane Cavendishi, děkuji, že jste mi to připomněl. Nevidíme rádi, když někdo projevuje nezdravý zájem o to, jak spravujeme svoje záležitosti, pane Taylore. Nikomu do toho nic není. Během let se mnoho rádobyhrdinů pokoušelo čmuchat v našich záležitostech. My jsme stále tady, a většina z nich už ne. Moudrý člověk by si z toho vzal poučení."
„Jak mi v tom chcete zabránit?" zeptal jsem se ne tak docela srozumitelně, jak bych si přál. Dolní ret už mi bolestivě napuchl. „Tyhle Šípkové Růženky mě nemůžou sledovat od rána do večera."
„V podstatě násilí odsuzujeme," řekl muž. „Je tak… triviální. Takže máme druhé, kteří se ho dopouštějí za nás. Jestli se nás ještě jednou pokusíte obtěžovat, jestli se byť jen přiblížíte k Rossignol, budete zmrzačen. A pokud se rozhodnete nenechat se tím varováním odradit, budete zabit. Příslušně nepříjemným způsobem aby to odradilo ostatní, kteří by se chtěli plést do našich záležitostí."
„Na druhé straně," řekla žena, „jsme rozumní lidé, že ano, pane Cavendishi."
„Obchodníci, paní Cavendishová, to hlavně a především."
„Takže si promluvme obchodně, pane Taylore. Kolik byste si počítal za to, abyste pracoval pro nás a jenom pro nás?"
„Abyste se stal jedním z našich lidí, pane Taylore."
„Cennou součástí Cavendishových realit, která by se těšila z naší laskavosti, štědrosti a ochrany."
„Na to rovnou zapomeňte," odpověděl jsem. „Můžete si mě pronajmout, ale ne koupit. A klienta už mám."
Somnambulisté se přisunuli blíž a já jsem se podvědomě stáhl v očekávání dalšího bití. Rozumný člověk by tu jejich hru hrál s nimi, ale na to jsem byl příliš rozzuřený. Vzali mi mou hrdost – a všechno, co mi zůstalo, byl vzdor. Cavendishovi

si unisono povzdechli.
„Zklamal jste nás, pane Taylore," řekla žena. „Myslím, že vás předáme Autoritám, aby se o vás postaraly. Už jsme se spojili s Walkerem, abychom si postěžovali na vaši nechtěnou přítomnost, a jeho to velice zaujalo. Připadalo nám, že se už nemůže dočkat, až se s vámi setká. Už je na cestě sem, osobně, aby vám vyjádřil svou nespokojenost a převzal si vás z našich rukou. Copak jste udělal, pane Taylore, že jste ho tak rozzlobil?"
„Je mi líto," řekl jsem. „Hru na pravdu zásadně nehraju."
Somnambulisté se znovu dali do pohybu a já jsem sáhl do vnitřní kapsy svého trenčkotu a nahmatal jsem jeden z balíčků, které tam mám pro případy nouze; poznal jsem ho i po hmatu. Vytáhl jsem ho, právě když se ke mně ti dva sehnuli, roztrhl jsem ho a vmetl jim pepř do obličejů. Černý prášek je zasáhl přímo do nosu a očí a oba ho vdechli dřív, než si uvědomili, co se děje. Vzápětí se zuřivě rozkýchali, hlasitě, nezvladatelně, až se jejich těla svíjela v křečích. Ze zavřených očí se jim po tvářích koulely slzy a okamžitě na mě zapomněli; kýchali tak silně, že se stěží drželi na nohou. Pepř odvedl dobrou práci.
Pak se oba somnambulisté zlomili v pase, tváře mokré slzami, a v příští chvíli byli vzhůru. Ten šok byl pro jejich organismus příliš, čirá síla vynucených fyzických reakcí je stačila vytrhnout z nuceného spánku. Oba teď byli úplně probuzení a ani trochu se jim to nelíbilo. Opírali se jeden o druhého a mžourali kolem sebe uslzenýma očima. Vstal jsem a přísně jsem si je změřil pohledem.
„Jsem John Taylor," řekl jsem svým nejlepším Hlasem zmaru. „A velice se na vás zlobím!"
Oba probuzení somnambulisté se na mne podívali, pak se podívali jeden na druhého, ještě jednou kýchli a dali se na útěk. U dveří se prakticky servali o to, kdo se jimi protáhne dřív. Navzdory svým naběhlým rtům jsem se zašklebil. Tu a tam přijde pečlivě pěstovaná špatná pověst vhod. Stejně jako pepř a sůl. Vždycky nosím pár balíčků v kapse. Sůl je velice dobrá proti zombiím, na kreslení ochranných kruhů a pentagramů i jako čistič. I pepř má mnoho praktických použití. Nosím po kapsách i jiné věci, některé dost ošklivé, a právě teď jsem byl ve velice silném pokušení použít je všechny jednu po druhé na Cavendishovy.
Nejspíš bych měl říct, že jsem použití pepře odkládal, dokud jsem se nedozvěděl všechno, co jsem potřeboval. Pravda ale je, že mi nějaký čas trvalo, než jsem se vzchopil natolik, že jsem vůbec pomyslel na obranu.
Upřel jsem na Cavendishovy co nejpřísnější pohled. Nezdálo se, že by to na ně udělalo nějaký dojem. Muž se náhle prudce otočil, popadl ze stolu stříbrný zvonek a hlasitě na něj zazvonil.
V rohu kanceláře se rozsvítil transportní pentagram, jeho aktinické linie oslnivě zažhnuly a najednou s námi v místnosti byl ještě někdo jiný. Někdo, koho jsem znal. Byl oblečený velice formálně v temně modrém smokingu, zářivě bílé košili s motýlkem a divadelní pláštěnce s karmínově rudou podšívkou. Vlasy lesklé brilantinou měl černé jako havraní křídla, stejně jako úhledně přistřiženou kozí bradku. Oči měl ledově modré a ústa zkřivená do přezíravého úšklebku. Na každého jiného by to udělalo dojem, ale já jsem věděl svoje.
„Ahoj, Billy," řekl jsem. „Fešácký ohoz. Jak dlouho už děláš číšníka?"
„Vypadáš příšerně, Johne," odpověděl příchozí a elegantně vykročil z transportního pentagramu, který vzápětí se zablikáním zmizel. Zkontroloval si, že má v pořádku manžety, a pak se na mne znechuceně podíval. „Nepříjemné. Vždycky jsem říkal, že se jednou dostaneš do maléru, ze kterého se nevykecáš. A neříkej mi Billy. Jsem hrabě Entropie."
„Ne, to tedy nejsi," odsekl jsem. „Jsi Jonáš. Hrabe Entropie byl tvůj otec, a to byl daleko větší muž, než ty kdy budeš. Vzpomínám si na tebe, Billy Latheme. Vyrůstali jsme spolu a co vím, byl jsi strašný jelimánek. Myslel jsem, že ses chtěl stát účetním?"
„Rozhodl jsem se, že v tom nejsou žádné pořádné prachy. Ty člověk vydělá, jenom když dělá pro lidi, jako jsou Cavendishovi. Drží si mě hezky v záloze, jenom pro příležitosti, jako je tahle. A jelikož je můj táta mrtvý, zdědil jsem jeho titul. Jsem hrabě Entropie. A bojím se, že tě teď budu muset zabít, Johne."
Odfrkl jsem si. „Nehraj na mě drsňáka, Billy Latheme. Už jsem vysmrkal hroznější věci, než jsi ty."
Proč se dobrým lidem stávají špatné věci? Protože z toho profitují lidé, jako je Billy Lathem. V podstatě měl moc měnit a řídit pravděpodobnost. Jonáš viděl všechna propletená vlákna osudu, řád v chaosu, a dokázal z nich vybrat tu šanci jedna k milionu, že se všechno strašlivě pokazí, a učinit ji dominantní. Způsoboval smůlu a liboval si v katastrofách. Ničil lidské životy a v jediném okamžiku boural to, co jiným trvalo desítky let postavit. Když byl malé dítě, dělal to pro zábavu – a teď pro peníze. Byl Jonáš a neštěstí jiných pro něj bylo jídlem i pitím.
„Nejsi hoden být hrabětem Entropií," odsekl jsem vztekle. „Tvůj otec byl eso, jeden z hlavních hráčů, uznávaný a respektovaný celou Noční stranou. Přesměrovával mocné energie vesmíru."
„A co z toho všeho měl?" opáčil Billy zrovna tak naštvaně. „Znepřátelil si Nicholase Hoba a Hadův syn ho zabil stejně snadno jako mouchu. Kašlu ti na jméno a poplácávání po zádech. Všechno, co chci já, je být odporně bohatý. Ten titul teď patří mně a Noční strana se mě naučí bát."
„Tvůj otec–"
„Je mrtvý! Mně nechybí. Vždycky jsem pro něj byl zklamáním."
„No páni," ušklíbl jsem se. „To by mě zajímalo proč."
„Jsem hrabě Entropie!"
„Ne. Vždycky budeš jenom Jonáš, Billy. Špatná zpráva pro každého, včetně tebe. Nikdy nebudeš ve stejné třídě, jako byl tvůj otec, a ty to víš. Tvoje sny jsou příliš malicherné. Jsi jenom Smolíček Pacholíček, obyčejná gorila k pronajmutí."
Hlasitě supěl a obličej měl brunátný vztekem, ale ovládl se a pohrdavě si odfrkl.
„Ty teď taky nevypadáš jako bůhvíco, Johne. Ti somnambulisti tě pěkně zřídili. Jestli to chceš vědět, vypadáš že by tě porazil větříček. Nemělo by být těžké najít krevní sraženinu ve tvém srdci nebo ti prasknout žilku v mozku. Nebo bych možná mohl začít s tvými končetinami a postupovat směrem dovnitř. Můžu ti ublížit tolika způsoby, Johne, tolik se toho

pro tebe může zvrtnout.“
Usmál jsem se na něho a předvedl jsem mu svoje zkrvavené zuby. „Nezahrávej si se mnou, Billy Latheme. Opravdu na to nemám náladu. Jak by se ti líbilo, kdybych použil svůj dar a našel to jediné, čeho se doopravdy bojíš? Možná že kdybych se skutečně snažil… dokázal bych najít, co zbylo z tvého táty…“
Z obličeje se mu vytratila barva a najednou vypadal jako děcko oblečené v dospěláckých šatech. Ubohý Billy. Skutečně byl velice mocný, ale já jsem tuhle hru hrál mnohem déle než on. A měl jsem svou pověst… Kývl jsem na Cavendishe, otočil jsem se k nim zády a vyšel jsem z jejich kanceláře. A pak jsem vypadl z jejich budovy tak rychle, jak mi to moje potlučené tělo dovolilo.
Nikdo se mě nepokusil zastavit.

5
Jde o zpěvačku, ne o píseň
Nejspíš stárnu. Bití už nesnáším tak dobře jako dřív. Když jsem vyšel z Cavendishovy budovy, nohy mne sotva nesly a na obličeji mi vyrazil studený pot. Každé nadechnutí mě bolelo, jako kdyby mne někdo bodl nožem, a na okraji mého zorného pole se převalovala temnota. V ústech jsem cítil čerstvou krev. To obyčejně nebývá dobré znamení. Pořád jsem ale šel dál, nutil jsem se k tomu čirou silou vůle. Musel jsem mít jistotu, že jsem dost daleko od Cavendishových, aby za mnou nemohli poslat některé z obranných kouzel budovy. A i když už jsem tu jistotu měl, šel jsem dál, přestože mne každé došlápnutí na chodník bolelo. Možná na mě byl s mým opuchlým obličejem a zkrvaveným trenčkotem pohled pro bohy, ale nemohl jsem si dovolit dát najevo slabost a zranitelnost. Ne na Noční straně. Tam vždycky krouží nějací supi připravení vrhnout se na cokoliv, co vypadá jako kořist. Takže mi zbývalo jen hledět přímo před sebe a jít, jako kdybych měl nějaký cíl. Ve výkladní skříni jsem zahlédl svůj odraz a zamrkal jsem. Vypadal jsem skoro tak mizerně, jak jsem se cítil. Bylo zřejmé, že bych se měl někam uklidit.
Potřeboval jsem ošetřit a zgenerálkovat se, a také nějaký čas k načerpání sil. Jenže domů to byla daleká cesta a do žádného ze svých obvyklých útočišť jsem se také uchýlit nemohl. Walkerovi lidé tam na mě už určitě číhali. I v těch, o kterých neměl vědět. A kdybych teď zavolal některému ze svých přátel nebo spojenců, mohli byste si klidně vsadit na to, že Walker by se o tom velice brzy dozvěděl. Pokud měl nějaké vady, nedostatek důkladnosti k nim rozhodně nepatřil.
No, když nemůžete jít k přátelům, jděte ke svým nepřátelům.
Vlekl jsem své potlučené a rozbolavělé tělo ulicí, mračil jsme se na každého tak, aby si rozmyslel do mne vrazit, a nakonec jsem se dostal k telefonní budce. Nasoukal jsme se dovnitř a vyčerpaně jsem se opřel o stěnu za sebou. Byla to taková úleva, moci si na chvíli odpočinout, že jsem úplně zapomněl, proč jsem tam vlastně přišel, ale přece jen jsem se přinutil zvednout sluchátko. Oznamovací tón byl hlasitý a uklidňující. Na Noční straně se vandalové obvykle vyhýbají telefonním budkám širokým obloukem. Umí se totiž docela dobře bránit a jsou známy i případy, že budka sežrala člověka, který do ní vlezl za jiným účelem, než aby si zavolal.
Jaké má teď Kostelní lavice číslo, jsem nevěděl. Je pořád na cestách. Ale má v telefonních budkách svoje navštívenky, takže se s ním mohou lidé v případě nouze vždycky spojit. Očima zalepenýma krví jsem zamžoural na známou vizitku (zářivě bílou s vyraženým krvavě rudým krucifixem) a roztřesenými prsty jsem vyťukal číslo. Na jedno oko jsem byl prakticky slepý a v rukou jsem vůbec neměl cit. Když jsem uslyšel, že se číslo vytáčí, trochu se mi ulevilo. Bloudil jsem pohledem po dalších navštívenkách nalepených na skleněnou stěnu přede mnou. Obvyklá směsice – zaklínadla, lektvary a kouzla, bohyně lásky k mání na hodinovou sazbu, transformace a inverze a jak dělat příšerné věci s kůzlaty pro zábavu i zisk.
Pak na druhé straně někdo zvedl telefon a řekl: „Raději by to mělo být hodně důležité.“
„Ahoj, Kostelní lavice,“ pozdravil jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo přirozeně i přes moje rozbitá ústa. „Tady je John Taylor.“
„Co tě to k čertu napadlo, volat mi?“
„Jsem raněný. Potřebuji pomoc.“
„To už na tom musíš být hodně špatně, když jsi zavolal zrovna mě. Proč, Taylore?“
„Protože jsi vždycky tvrdil, že jsi služebník Boží. Měl bys pomáhat lidem v nesnázích.“
„Lidem. Ne hříčkám přírody, jako jsi ty! Nikdo z nás na Noční straně nebude v bezpečí, dokud nebudeš po smrti a pohřbený v odsvěcené půdě. Uveď alespoň jeden dobrý důvod, proč bych se tebou měl vůbec zabývat, Taylore.“
„No, jestli ti k tomu nestačí milosrdenství, co bys řekl tomuhle, Kostelní lavice? Ve svém současném stavu jsem zranitelný vůči všem druhům útoků, včetně posednutí. Opravdu chceš čelit něčemu pekelnému v mém těle a s mým nadáním?“
„To byla rána pod pás, zatraceně,“ zavrčel Kostelní lavice. Skoro jsem slyšel, jak se mu otáčejí mozkové závity. „Tak dobře. Pošlu ti dveře. Když už pro nic jiného, tak proto, že si nikdy nebudu moci být jistý, že jsi doopravdy mrtvý, pokud tě nezaškrtím vlastníma rukama.“
Telefon oněměl a já jsem ho pověsil zpátky do vidlice. Kromě rodiny a přátel vám nikdo není bližší než starý nepřítel. Otočil jsem se, pomalu a bolestivě, otevřel jsem dveře budky a vyhlédl jsem ven. Dveře stály přímo přede mnou, uprostřed chodníku. Obyčejné dveře bez jakékoliv zdi kolem, staré a potlučené, barva se z nich loupala v dlouhých pruzích a tam, kde kdysi bývalo číslo, bylo vidět holé dřevo. Nejspíš ukradené. Kostelní lavice schválně vyhledával nejhorší části města, kde podle jeho názoru bylo jeho kázání nejvíce třeba. Vypotácel jsem se z telefonní budky a z posledních sil jsem zamířil ke dveřím. Naštěstí se mi nikdo nepostavil do cesty, zřejmě proto, že jsem za to nikomu nestál. Vrazil jsem do dveří ramenem, a když se otevřely, uviděl jsem za nimi jen temnotu. Jeden krok do prázdna a ocitl jsem se v příbytku Kostelní lavice. Dveře se za mnou zabouchly.

Zamířil jsem k prázdnému stolu před sebou a vděčně jsem se o něj opřel, abych popadl dech. Po chvíli jsem se vzpamatoval natolik, že jsem se dokázal rozhlédnout kolem sebe. Kostelní lavici jsem nikde neviděl, ale jeho byt vypadal velice prostě a úhledně. Stůl z nenatřeného, jen nahrubo opracovaného dřeva. Dvě židle, také dřevěné, s rovnými opěradly. Na podlaze ošlapané linoleum, skvrny od plísně na tapetách a jediné okno zamazané mýdlem, aby dovnitř nenahlíželi zvědavci. Okno bylo zároveň jediný zdroj světla. Kostelní lavice bral svůj slib chudoby a prostoty velice vážně. Celá jedna stěna byla zakrytá policemi naplněnými zbožím, se kterým obchodoval. Jenom užitečné maličkosti za velice rozumnou cenu, které vám pomohou přežít na nebezpečných místech.
Dveře na druhé straně místnosti se najednou prudce otevřely a v nich stál Kostelní lavice, hlavu natočenou přibližně mým směrem. Kostelní lavice, páter vyklouz. Křesťanský terorista a svatý bojovník Boží.
„Zde neškoď, zplozenče pekla! Toto je příbytek Boží! Zapřísahám tě jeho jménem, abys sem nepřinášel nic zlého!“
„Uklidni se, Kostelní lavice,“ řekl jsem. „Jsem tady sám. A právě teď jsem tak slabý, že bych nepřemohl ani kotě. Smír?“
Kostelní lavice si hlasitě odfrkl. „Smír, ďáblův spratku.“
„Výborně. A teď, nevadilo by ti, kdybych se posadil? Cmrndám ti krev po podlaze.“
„Sedni si, sedni si! A drž se od toho stolu. Já z něj musím jíst.“
Ztěžka jsem dosedl na jednu ze židlí a ukřivděně jsem si povzdechl. Kostelní lavice se šoural kolem a klepal svou bílou holí o podlahu. Na sobě měl prostou vikářskou komži a přes ni otrhaný a mnohokrát spravovaný šedý plášť. Kolárek měl neposkvrněně bílý a stejně bezvadně čistá byla i šedá páska, která zakrývala jeho nevidoucí oči. Měl velkou hlavu s vysokým čelem a lví hřívou šedivých vlasů, výraznou bradu a ústa, která vypadala, jako by se nikdy nedopustila něčeho tak frivolního, jako je úsměv. Ramena měl široká, přestože se jinak zdál být spíš podvyživený. Našel druhou židli a pohodlně se uvelebil na opačné straně stolu. Slepeckou hůl si opřel o nohu stolu, aby na ni mohl kdykoliv snadno dosáhnout, a hlasitě si odfrkl.
„Cítím tvou bolest, hochu. Jak moc jsi zraněný?“
„Mně připadá, že dost,“ odpověděl jsem. Můj hlas zněl unaveně i mně samému. „Doufám, že většina zranění je jenom povrchová, ale moje žebra drží pohromadě jenom tak tak a vidím rozmazaně. Dostal jsem pořádnou nakládačku, Kostelní lavice, a už nejsem tak mladý, jako jsem býval kdysi.“
„To málokdo z nás, chlapče.“ Kostelní lavice vstal a zamířil k policím, kde měl svoje zásoby. Byl sice slepý, ale to ho nijak nezpomalilo. Přecházel kolem zdi, rukama přejížděl po různých předmětech a něco hledal. Jen jsem doufal, že to není nůž. Nebo skalpel. Slyšel jsem ho, jak si mumlá pod vousy.
„Oměj vlčí mor, vraní noha, svěcená voda, kořen mandragory, stříbrné nože, stříbrné kulky, dřevěné kolíky… přísahal bych, že tu byl ještě nějaký česnek… virgule, naložený penis, virgule vyrobená z naloženého penisu, mlynářský medailon… Aha!“
Kostelní lavice se otočil zpátky ke mně a vítězoslavně pozvedl malou lahvičku se světle modrou tekutinou. Potom se zarazil, ústa se mu zkřivila a druhá ruka mu sklouzla k růženci z kostí lidských prstů, který mu visel u pasu. „Co to vlastně dělám? Jsi sám a bezmocný v mém příbytku, v mé moci… mohl bych tě zabít, zplozenče zatracení. Zhoubo všech vyvolených–“
„Já jsem si svoje rodiče nevybral,“ upozornil jsem ho. „A všichni říkali, že můj otec byl svého času dobrý muž.“
„Ano, to byl,“ připustil Kostelní lavice nečekaně. „Osobně jsem s ním nikdy nic do činění neměl, ale ostatní to říkali.“
„Setkal ses někdy s mou matkou?“
„Ne,“ odpověděl Kostelní lavice. „Ale viděl jsem věštby, které se objevily těsně po tvém narození. Vždycky jsem nebýval slepý, chlapče. Svoje oči jsem vyměnil za vědomosti a nebyl to špatný obchod. Staneš se zhoubou nás všech, Johne. Ale to moje hloupé svědomí mi nedovolí, abych tě chladnokrevně zabil. Ne když jsi sem přišel o své vlastní svobodné vůli a požádal mne o pomoc. To by nebylo… čestné.“
Pomalu potřásl svou velkou hlavou, popošel o několik kroků a zastavil se u stolu. Lahvičku se světle modrou tekutinou postavil přede mne. Zatímco se vracel ke své židli, uvažoval jsem. Na lahvičce nebyla žádna nálepka, nic, z čeho by se dalo poznat, jestli je v ní lék nebo jed – nebo něco úplně jiného. Kostelní lavice na svých cestách shromáždil spoustu roztodivných věcí.
‚Blíží se těžké časy,“ řekl náhle, když se zase usadil. „Noční strana je velice stará, ale ne věčná.“
„Tohle říkáš už roky, Kostelní lavice.“
„A pořád je to pravda! Vím, o čem mluvím. Vidím teď bez očí víc, než jsem vídal, když jsem je ještě měl. Ale čím dále do budoucnosti se dívám, tím je všechno zastřenější. Tím, že tě dnes zachráním, možná odsoudím ke zkáze všechny ostatní duše na Noční straně.“
„Nikomu na nich nezáleží,“ odpověděl jsem. „Mně rozhodně ne. Co je v té lahvičce, Kostelní lavice?“
Odfrkl si. „Něco, co sice chutná odporně, ale vyléčí to všechna tvoje zranění. Kopni to do sebe a budeš zase jako rybička. Ale magie není zadarmo, Johne, má svou cenu, jako ji měla vždycky. Když to vypiješ, na čtyřiadvacet hodin usneš. A až se probudíš, všechna tvoje zranění budou pryč, ale ty budeš o měsíc starší. Cena, kterou zaplatíš za tak rychlé uzdravení, bude zkrácení tvého života o celý měsíc. Jsi připravený ji zaplatit, jen aby ses uzdravil rychle?“
„Musím,“ odpověděl jsem. „Mám zrovna případ a myslím, že někdo potřebuje mou pomoc spíše hned než později. A kdo ví, možná najdu způsob, jak ten ztracený měsíc získat zpátky. Na Noční straně už se staly podivnější věci.“ Odmlčel jsem se a podíval jsem se na Kostelní lavici. „Nemusel jsi mi pomoct. Děkuji ti.“
„Svědomí je někdy pěkný parchant,“ odpověděl Kostelní lavice vážně.
Odšrouboval jsem zrezivělý kovový uzávěr lahvičky a přičichl jsem si k jejímu obsahu. Voněl po fialkách, ale pod nasládlou vůní se skrývalo něco horšího. Hodil jsem do sebe její olejnatý obsah na jeden lok, a než jsem měl čas uvědomit si, jak je to odporné, propadl jsem se do tmy. Když jsem se zase probudil, ležel jsem na stole. Můj první pocit

byla úleva. Jakkoliv jsem se snažil vystupovat sebevědomě, pořád tu byla nezanedbatelná možnost, že se mne Kostelní lavice pokusí vyřídit, dokud k tomu má příležitost. V minulosti se o to snažil nejednou. Pomalu jsem se posadil. Cítil jsem se ztuhlý, ale vůbec nic mě nebolelo. Kostelní lavice mi sundal trenčkot a složil ho, aby mi z něj udělal polštář pod hlavu. Přehodil jsem nohy přes okraj stolu a pomalu jsem se protáhl. Cítil jsem se dobře. Cítil jsem se skvěle. Žádná bolest, žádná horečka, dokonce jsem už ani v ústech necítil pachuť krve. Prsty jsem se dotkl obličeje a s překvapením jsem zjistil, že mám vousy. Zatímco jsem spal, uběhl měsíc života… Vyskočil jsem, vrhl jsem se k policím u zdi a prohraboval jsem se skladištěm Kostelní lavice tak dlouho, až jsem našel zrcátko. To, co jsem v něm uviděl, pro mne bylo překvapení, pokud ne přímo šok. Měl jsem hustý, místy prošedivělý plnovous a vlasy jsem měl dlouhé a rozcuchané. Vypadal jsem… divoce, necivilizovaně, děsivě. Můj nový image se mi vůbec nelíbil. Nelíbila se mi ani představa, že bych takhle mohl vypadat. Jako někdo, koho by měl Kostelní lavice plné právo štvát a zabít.
„Marnivost, marnivost," poznamenal Kostelní lavice, který právě vstoupil do místnosti. „Věděl jsem, že to bude první, co uděláš. Dej to zrcadlo zpátky. Jsou velice drahá."
Vzhlédl jsem. „Vypadám hrozně!"
„Buď rád, že mne napadlo z tebe tu a tam setřít prach."
„Nemáš břitvu, Kostelní lavice? Ty vousy musí pryč. Vypadám v nich na svůj věk, a to si nemůžu dovolit."
Kostelní lavice se zlomyslně zašklebil. „Mám ostrou břitvu. Chceš, abych tě oholil?"
„To těžko," odpověděl jsem. „Tolik, abych si tě pustil ke krku, ti rozhodně nevěřím."
Zachechtal se a podal mi břitvu se střenkou vykladanou perletí. Oholil jsem se nasucho, jen s pomoci zrcátka, a konečně jsem zase vypadal, jak jsem byl zvyklý. Ne že bych měl zrovna obličej hladký jako dětskou prdelku nebo něco takového, ale to mohlo počkat. Vrátil jsem břitvu a udělal jsem několik dřepů. Už jsem byl zase fit a připravený čelit světu venku. Kostelní lavice seděl na židli jako socha a ignoroval mě.
„Jakmile odsud odejdeš," řekl najednou, „smír mezi námi končí."
„Samozřejmě, Kostelní lavice. Určitě nechceš, aby si lidé mysleli, že začínáš měknout."
„Jednou tě zabiju, chlapče. Máš na čele znamení bestie. Vidím ho."
„Víš," řekl jsem zamyšleně, abych změnil téma, „je tady ještě něco, v čem bys mi mohl pomoct…"
„Bůh nás ochraňuj, copak jsem toho pro tebe neudělal dost? Ven, ven, táhni pryč, než úplně zničíš mou těžce nabytou reputaci!"
„Potřeboval bych převlek," řekl jsem odhodlaně a ani jsem se nehnul. „Musím se vrátit ke svému případu a nemohu si dovolit nechat se poznat. No tak, přece musíš mít něco snadno nahraditelného, co bys mi mohl přenechat…"
Kostelní lavice si rezignovaně povzdechl. „Ať je to pro mne poučením. Nikdy nepomáhej cizinci, kterého najdeš zraněného na cestě, protože toho akorát zneužije, parchant jeden. Kam půjdeš odsud?"
„Do nočního klubu, který se jmenuje Kalibánova jeskyně."
„Znám. Doupě neřesti a za pití tam chtějí majlant. Udělám z tebe góta. Teď se tu potuluje tolik zatracených pohanů, že si nikdo ani nevšimne, když jeden přibude. Začaruji tě kouzlem zdání, jednoduchou iluzí, která zakryje tvůj skutečný vzhled. Vydrží jenom pár hodin a rozhodně neoklame nikoho, kdo je nadán vnitřním zrakem…" Znovu se začal přehrabovat v policích, bral do rukou různé věci a zase je odkládal, až konečně našel australskou ukazovací kost. Dvakrát jí bodl do vzduchu mým směrem, zamumlal něco domorodého a vrátil kost zpátky na polici.
„To je všechno?" zeptal jsem se.
Kostelní lavice pokrčil rameny. „Jestli o to opravdu stojíš, můžu chvíli poskakovat kolem a mávat rukama, ale obvykle si to schovávám pro platící zákazníky. Doopravdy to není nic než maškaráda. Když dojdeš ke kořenu věci, magie je vždycky jen moc a záměr, ať už je její zdroj jakýkoliv. Podívej se do zrcadla."
Udělal jsem to a znovu se na mě díval někdo jiný. Obličej jsem měl úplně pokrytý černým tetováním, hustou spletí vzájemně se protínajících čar ve stylu starých Maurů. Když se k tomu připočetly kudrnaté vlasy, nepoznali by mě v mém novém vzhledu ani nejlepší přátelé.
„Budeš ještě potřebovat jiný kabát," prohlásil Kostelní lavice. „Tvůj trenčkot je zničený." Vytáhl starou černou odřenou koženou bundu s nápisem Bože, dej mi sílu vyvedeným železnými cvočky na zádech. „Tohle si můžeš vzít místo něj."
Vyzkoušel jsem si bundu. Byla mi trochu velká, ale tam, kam mířím, si toho nikdo ani nevšimne. Rozloučil jsem se s Kostelní lavicí a dveře jeho příbytku se přede mnou otevřely. Za nimi byla opět jen černá tma. Vešel jsem do nich a okamžitě jsem se ocitl zpátky na Předměstí, jenom několik minut poté, co jsem vyšel z Kalibánovy jeskyně. Slyšel jsem, jak se za mnou dveře hlasitě zabouchly, a věděl jsem, že než se stačím otočit, budou pryč. Usmál jsem se. Kostelní lavice si pravděpodobně myslel, že mne převezl, když si nechal můj starý trenčkot. Tak osobní majetek, navíc potřísněný mou vlastní krví, by byl skvělý zaměřovací artefakt pro nejrůznější druhy magie. Kostelní lavice určitě počítal s tím, že na mne skrze něj sešle všelijaké nepříjemnosti, právě proto jsem už před lety vybavil svůj kabát autodestrukčním zaklínadlem. Jakmile se od něj dostanu na více než předem stanovenou vzdálenost, můj starý plášť vzplane. Kostelní lavice to už nejspíš zjistil.
Samozřejmě že jsem ještě před odchodem nenápadně přemístil všechny užitečné maličkosti z trenčkotu do kapes své hezké nové bundy.
Kostelní lavice je dobrý, ale já jsem lepší.

Než jsem dorazil zpátky do Kalibánovy jeskyně, už se před ní začala tvořit fronta na další Rossignolino vystoupení. Tolik gótů pohromadě jsem ještě neviděl. Všude samý tmavý ohoz a zachmuřený obličej, jako kdyby si tu daly schůzku bouřkové mraky. Klábosili o všem možném a vytvářeli atmosféru očekávání a netrpělivosti. Každou chvíli někdo začal skandovat Rossignolino jméno a tucet dalších se přidal, ale pokaždé to vydrželi jen chvíli.

Překupníci s lístky obcházeli frontu čekajících a předháněli se v tom, kdo se první dostane k opozdilcům, aby jim mohli nabídnout vstupenky za nestydatě předražené ceny. O zájemce neměli nouzi. Houstnoucí dav se neskládal jenom z gótů. Byla v něm i spousta celebrit včetně svých suit a hloučků vlastních obdivovatelů. Daly se poznat podle toho, jak neustále pózovaly pro případné fotografy. Koneckonců, jaký mělo význam vyskytovat se tam, kde jsou všichni, co něco znamenají, a přitom se nenechat vidět?
Řada už se táhla skoro přes celý blok, ale to mě nezneklidňovalo. Šel jsem prostě na její začátek a tam jsem se postavil, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Nikdo mě neobtěžoval. Divili byste se, co všechno se dá dokázat, když se tváříte sebevědomě a hrozivě se mračíte na každého, kdo jenom vypadá, že by mohl pochybovat o vašem právu tam být. Jeden z překupníků lístků byl ale natolik nevychovaný, že prohodil něco neuctivého o mém tetování, takže jsem do něj schválně vrazil a přitom jsem mu otočil jednu z nejlepších vstupenek, které nabízel. Někdy si rád zahraju na vyšší spravedlnost.
Kalibánova jeskyně se konečně otevřela a fronta se hnula dovnitř. Cavendishovi najali Pekelné neandertálce, jednu z nejlepších bezpečnostních agentur, aby hlídali u dveří a v případě potřeby pacifikovali dav, ale i oni měli co dělat, aby příval Rossignoliných fanoušků zvládli. Ti se neustále tlačili dopředu, pokřikovali a strkali do sebe, a Neandertálci si rychle uvědomili, že před sebou mají ten druh publika, které se může v mžiku proměnit v běsnící dav, když se někdo postaví mezi ně a jejich cíl. Přišli sem, aby viděli Rossignol, a nikdo jim v tom nemohl zabránit. Pekelní neandertálci se nakonec spokojili jen s kontrolou lístků a směrováním zástupu fanoušků nejkratší cestou dovnitř. Bylo zřejmé, že původně měli nařízeno prohledat každého, jestli u sebe nemá zbraň, ale za dané situace by to byla vyslovená hra s ohněm. Fanoušci měli nadosah svůj cíl, svou drogu, a byli velice vyhladovělí.
Z nitra klubu byly odstraněny všechny židle a stoly, takže před vyvýšeným pódiem na druhé straně sálu vznikl rozlehlý volný prostor. Dav ho rychle zaplnil od jedné stěny k druhé. Nechal jsem se jím nést a nakonec jsem skončil přímo před jevištěm. Ze všech stran do mě dloubaly ostré lokty a kdosi mi zezadu horce dýchal na šíji, ale dalo se to vydržet. Už teď tam bylo horko a nedýchatelno, ale k baru se speciálně posíleným personálem jsem mohl nanejvýš vrhat toužebné pohledy – prodrat se tam by trvalo věky. Nikdo jiný se o bar nezajímal. Jediné, na čem jim teď záleželo, byla Rossignol. Jejich diva temnoty.
Klub byl neuvěřitelně přeplněný, lidé se tam tísnili jako dobytek v ohradě. Nijak mě to nepřekvapovalo. Cavendishovi mi nepřipadali jako ten typ, co se zajímá o bezpečnostní směrnice a volný přístup k požárním východům. Alespoň ne, když jsou ve hře tak horentní zisky.
Prakticky celou stěnu za jevištěm, osvětlenou jediným reflektorem, zabíral velký stylizovaný kos (patrně to byla něčí představa o tom, jak vypadá slavík). Působil divoce, zlověstně, až výhrůžně. Když jsem se kolem sebe rozhlédl, uviděl jsem stejný motiv všude na fanoušcích: na jejich tričkách, bundách, tetování a stříbrných amuletech pověšených na krku. Také jsem si všiml, že se celebrity mačkají v davu jako všichni ostatní a jejich suity mají co dělat, aby kolem nich jakž takž vytvořily ochranný kruh. Žádná skutečná esa tam nebyla, ale tu a tam jsem zahlédl známý obličej: Sebastian Stargrave, Polámaný protagonista; Deliverance Wildeová, módní poradkyně přes Elfii; Sandra Šance, nekromantická konzultantka. Značné pozornosti se těšila i superskupina Nazgůlové, která zrovna byla na comebackovém turné po Noční straně s novým doprovodným zpěvákem. Vypadali stejně vzrušení a natěšení jako ostatní Rossignolini fanoušci.
Ale přes všechnu tu vášeň a očekávání ve vzduchu působila celková atmosféra skrznaskrz nezdravě. Byl to špatný druh očekávání, jako hlad zvířat čekajících, až přijde čas krmení. Pach potu ve vzduchu navozoval pocit davu, který se shromáždil u dopravní nehody a čeká, až budou z vraku vozu vynášet raněné. Ti lidé sem nepřišli jen proto, aby si poslechli zpěv – tohle shromáždění doslova pulzovalo nekrofilií. Nálada byla magická, ale byla to temná, zlá magie z úplně špatných koutů srdce.
Jak se napětí stupňovalo, dav byl čím dál tišší, skandování postupně umlkalo. Ani já jsem proti tomu nebyl docela imunní. Něco se chystalo a všichni to cítili. Něco velkého, na hony vzdáleného od všedního života a všichni jsme na to čekali. Potřebovali jsme to. Na tom, jestli to bude dobré nebo zlé, nezáleželo, ani co by se za nehet vešlo. Byli jsme jako náboženské shromáždění oslavující svoje božstvo. Pak dav ztichl úplně a všechny oči se upíraly na pódium, až na čekající nástroje a stojan na mikrofon prázdné. Čekali jsme, čekali, nyní už jsme všichni dýchali unisono jako jeden velký hladový tvor, jako lumíci přitahovaní k okraji něčeho, co nedokážou pojmenovat.
Pak na jeviště vyběhla Rossignolina doprovodná skupina, samý úsměv a mávání, a diváci začali šílet: hlasitě ječeli, pískali, mávali a dupali nohama. Hudebníci se chopili nástrojů a začali hrát. Žádná předehra, žádné zahřívání, šli zkrátka přímo na věc. Ian Auger, optimistický hrbatý bedňák, hrál na bicí. A na basovou kytaru a na piáno. Byli tam tři stejní. Mohl mi to říct, pomyslel jsem si. Pak na pódium přitančil sbor čtyř doprovodných zpěvaček ve staromódních kankánových róbách, s odvážně vysokými účesy, nádherné a oslňující, se zářivě rudými rty a jiskrnýma očima. Okamžitě se zapojily a vytvořily s hudbou dokonalou harmonii; vysoko vykopávaly nohy, až se jejich krajkové spodničky míhaly vzduchem, a zpívaly jako o život. A pak se objevila Rossignol a bouřlivý jásot davu na okamžik úplně přehlušil hudbu. Na sobě měla šik černé šatičky doplněné dlouhými černými večerními rukavičkami, díky nimž vypadala její světlá pleť ještě mrtvolněji. Její ústa byla temná stejně jako oči, takže trochu připomínala černobílou podobenku ze začátku éry fotografie. Nohy měla bosé a nehty na nich černé jako noc.
Oběma rukama se chopila mikrofonu a přitiskla si ho k sobě, jako kdyby to bylo to jediné, co ji drželo na nohou. Vlastně ho nepustila celé představení, až na krátké okamžiky, kdy si zapalovala další cigaretu. Stála tam prakticky bez hnutí, ústa tak blízko mikrofonu, jako kdyby ho líbala, a kolébala se ze strany na stranu. Když přišla, měla v koutku úst cigaretu a mezi jednotlivými písněmi – a někdy i během nich – si připalovala jednu od druhé.
Písně, které zpívala, byly všechny z jejího vlastního repertoáru: ‚Požehnaní zkrachovanci‘, ‚Všichni hezcí lidé‘ a ‚Černé růže‘. Měly dobré, silné melodie, profesionálně zahrané, ale na ničem z toho nezáleželo. Byl to její hlas, její slavný mučivý hlas, který projel publikem jako nůž. Zpívala o ztracených láskách a posledních příležitostech, malých životech

v malých mansardách, o zrazených a zkažených snech a všechno to zpívala s naprostým přesvědčením, jako kdyby to sama prožila, jako kdyby na vlastní kůži poznala všechnu bolest, celou tu temnotu lidského srdce, naději o to cennější, že věděla, že je marná a ničemu nepomůže; a všechny ty ztráty a prohry zaznívaly v jejím hlase, jenž ovládal všechny, kdo ho poslouchali.
Na mnoha tvářích se leskly slzy, mou nevyjímaje. Rossignol mě zkrátka dostala také. Nikdy jsem neslyšel, nikdy jsem nezažil něco, jako byly její písně, její hlas. Na Noční straně jsou vždycky tři hodiny po půlnoci, temná hodina pro duši – ale jenom Rossignol to dokázala vyjádřit slovy.
A přesto, navzdory všemu, co jsem cítil nebo co mi bylo vnuceno, jsem nad sebou ani na okamžik úplně neztratil kontrolu. Možná proto, že jsem byl lépe než ostatní přivyklý temnotě, nebo jednoduše proto, že jsem tu byl pracovně. Odtrhl jsem pohled od zpívající dívky, sáhl jsem do kapsy své bundy a vytáhl mlynářský medailon. Byl sestrojený tak, aby jasně zářil v přítomnosti magických vlivů, ale když jsem ho přidržel před Rossignol, ani se nezablýskl. To znamenalo, že začarovaná ani posedlá nebyla; dokonce ani uhranutá ne. Ať už tu předváděla cokoliv, vycházelo to přímo z ní a z jejího hlasu.
Publikum jí bylo naprosto pohlceno; všichni stáli bez hnutí, mlčky, hltali svou divu očima a ušima, nechali se omývat emocemi tak ostrými, tak melancholickými a podmanivými, že před nimi byli úplně bezmocní. Jediné, co mohli dělat, bylo tleskat jí mezi písněmi. Tři Ianové Augerové a kvartet doprovodných zpěvaček vypadali unaveně a strhaně, tváře se jim leskly potem, jak se s Rossignol snažili držet krok, ale dav měl oči jen pro ni. Držela se mikrofonu, jako kdyby to bylo její pouto s životem, připalovala si jednu cigaretu od druhé a chrlila ze sebe píseň za písní, jako by to bylo to jediné, proč žila.
A pak, když se na konci jedné písně odmlčela, aby si zapálila další cigaretu, jeden muž kousek ode mne se začal prodírat směrem k jevišti – muž, který na Rossignol nábožně civěl už od chvíle, kdy se objevila na pódiu – usmál se na ni s tvářemi stále lesklými od slz a vytáhl pistoli. Viděl jsem, co se děje, ale byl jsem příliš daleko na to, abych tomu mohl zabránit. Mohl jsem se jen dívat, jak si muž přiložil pistoli ke spánku a vystřelil si mozek z hlavy. Vyšplíchl přímo na zpěvaččiny bosé nohy.
Když zaburácel výstřel, Ianové Augerové prudce vzhlédli od svých nástrojů. Doprovodné zpěvačky se shlukly k sobě, oči vytřeštěné a ústa dokořán. Rossignol slepě zírala na mrtvého muže. Pořád stál, protože v té tlačenici neměl kam spadnout, ale půlku hlavy měl pryč. A v nastalém tichu se dav najednou vzpamatoval. Jako kdyby se tím šokem všichni probudili z hlubokého zlého snu, kterým byli postupně unášeni… někam. Věděl jsem to, protože jsem zažíval stejný pocit. Část mého já si to uvědomovala.
V příštím okamžiku začal dav šílet. S ječením, pokřikováním a neartikulovaným řevem překvapení nebo vzteku se lidé začali sunout vpřed. Chtěli, potřebovali se dostat na jeviště, dostat se k ní. Rvali se přitom mezi sebou, odstrkovali se rukama i lokty, chňapali po sobě jako zvířata. Někteří přitom byli umačkaní, stržení na zem pod dusající nohy. Ti, kteří byli nejblíže mrtvole, ji roztrhali na kusy, doslova úd po údu, a pohazovali si mezi sebou zkrvavené části mužova těla jako nějakou příšernou oběť. Atmosféra v davu měla zvrácený nádech slavení. Jako kdyby právě na tohle všichni čekali, i když o tom sami nevěděli.
Tou dobou už jsem byl nahoře na pódiu, davu z cesty. Rossignol se konečně probudila ze svého omámení, otočila se a dala se na útěk. Když to dav viděl, zavyl vztekem a nevolí. Čím dál více lidí se pokoušelo vyškrábat na jeviště. Doprovodné zpěvačky se rozběhly proti nim, kopaly je do hlav a dupaly jim na ruce. Ianové Augerové se míhali mezi nimi a rozdávali pěstmi rány na všechny strany. Ale bylo jich tak málo a dav byl tak velký a tak odhodlaný. Pekelní neandertálci se pustili do diváků zezadu, bili do nich hlava nehlava a snažili se je zatlačit směrem k východu. Já jsem vyrazil za Rossignol. Jeden z Ianů Augerů po mně skočil, ale v uhýbání nepřátelským rukám mám bohatou praxi. Do zákulisí jsem vběhl právě ve chvíli, kdy se první vlna fanoušků přelila přes okraj pódia.

V zákulisí se mě nikdo zastavit nepokoušel. Všichni měli dost svých vlastních problémů, a dokud jsem se tvářil sebevědomě a předstíral jsem, že mám důvod a plné právo tam být, nikdo se na mě ani nepodíval. Uviděl jsem dva bojové mágy, kteří spěchali mým směrem, a uhnul jsem do boční chodby. Proběhli kolem a ze zaťatých pěstí už jim sršely černé jiskry, jak se připravovali na magický masakr. Nejspíš se jim podaří udržet dav na uzdě, pokud se do toho nevloží Stargrave a Šance. Pokud ano, budou mít na krku skutečně vážnou nepříjemnost. Počkal jsem, dokud jsem si nebyl jist, že jsou pryč, a pak jsem zamířil k Rossignolině šatně.
Seděla tam zase sama, ale tentokrát byla otočená zády k zrcadlu. V očích měla vyděšený, zmatený výraz, jak se pořád ještě snažila vypořádat s tím, co se právě stalo. Papírovým ručníkem se pokoušela setřít z nohy krev a mozkovou hmotu. Co ale bylo nejzvláštnější, přes všechnu úzkost a rozrušení se teď zdála být mnohem živější než dřív. Když jsem vešel dovnitř a zavřel jsem za sebou dveře, ostře vzhlédla.
„Jděte pryč! Jděte hned pryč!“
„To je v pořádku, Ross,“ řekl jsem rychle. „Nejsem váš fanoušek.“ Soustředil jsem se a setřásl jsem iluzi, kterou mne zamaskoval Kostelní lavice. Bylo to koneckonců jen drobnější kouzlo. Jakmile z mého obličeje zmizelo tetování, Rossignol mne poznala a unaveně si oddechla.
„Díky Bohu. Přesně to teď potřebuji: vidět přátelský obličej.“
Najednou se začala třást po celém těle; konečně ji dostihl šok. Sundal jsem si svou koženou bundu a jemně jsem jí ji přehodil přes ramena. Popadla mne za ruce a vší silou mi je stiskla, jako kdyby z nich chtěla načerpat sílu a teplo, a v příštím okamžiku jsem ji měl v náručí. Držela se mne jako tonoucí, obličej zmáčený slzami přitisknutý na mou hruď. Držel jsem ji a utěšoval, jak nejlépe jsem dovedl. Tu a tam každý z nás potřebuje trochu toho lidského citu. Konečně mě pustila a já ji také. Poklekl jsem, vzal jsem jeden papírový ručník a očistil jsem jí z nohy poslední krvavou skvrnku, abych jí dopřál čas vzpamatovat se úplně. Ve chvíli, kdy jsem s tím skončil a začal jsem se rozhlížet, kam ručník vyhodit,

už se zase zdála být ve své kůži.
Narovnal jsem se, posadil jsem se na toaletní stolek a papírový ručník jsem položil vedle sebe. „Už se vám někdy něco takového stalo, Ross?“
„Ne. Nikdy. Jistě, slyšela jsem nějaké historky, ale… ne. Nikdy jsem to neviděla na vlastní oči.“
„Znala jste toho muže?“
„Ne! V životě jsem ho neviděla! Nezačínám si se svým… publikem. Cavendishovi na tom trvali. Říkali, že je to součást mé image, mystiky. Vlastně jsem těm historkám nikdy nevěřila… myslela jsem, že jsou to jenom reklamní výmysly, které šíří Cavendishovi, aby vystupňovali zájem. Nikdy bych si nepomyslela–“
„Copak bychom mohli něco takového udělat, drahá Rossignol?“ pronesl mrazivý, známý hlas za mými zády. Vstal jsem a otočil jsem se, a ve dveřích šatny stáli pan a paní Cavendishovi. Vysocí, aristokratičtí a dvakrát tak arogantní. Vpluli dovnitř jako dva temní ptáci věštící neštěstí, svou realitu Rossignol úplně ignorovali a upřeli svoje studené, zamyšlené pohledy na mne.
„Zdá se, že se pan Taylor těší skutečně železnému zdraví,“ řekl muž. „Nemyslíte, paní Cavendishová?“
„To vskutku ano, pane Cavendishi. Zdravím jen kvete.“
„Možná že něco z toho, co se o vás povídá, je přece jenom pravda, pane Taylore.“
Jen jsem se usmál a nijak jsem to nekomentoval. Jen ať se diví. Prospěje to mé reputaci.
„Nepřipadá nám, že jste se poučil, pane Taylore,“ řekla žena.
„Bojím se, že ne,“ odpověděl jsem. „Já se učím velice pomalu.“
„Tak budeme muset zkusit přitvrdit,“ řekl muž. „Co říkáte, paní Cavendishová?“
Rossignol těkala pohledem z jednoho na druhého a byla z toho všeho zjevně zmatená. „Vy se znáte?“
„Samozřejmě,“ řekl muž. „Každý, kdo žije na Noční straně, se dříve nebo později dostane k nám. Tím se netrapte, moje drahá. A už vůbec si nedělejte starosti kvůli tomu nešťastnému incidentu, ke kterému došlo při představení. Paní Cavendishová a já se o všechno postaráme. Musíte nám dovolit, abychom se starali za vás. Za to nám přece platíte našich čtyřicet procent, ne?“
„Kolik?“ zvolal jsem upřímně pobouřený.
„Naše tvrdě vydobyté postavení nás nepřijde lacino, pane Taylore,“ řekla žena. „Ne že by vám do toho něco bylo. Nemám pravdu, drahá Rossignol?“
Jako by se pod jejím pohledem scvrkla a rychle sklopila oči k zemi jako hubované dítě. „Ano,“ odpověděla slabounkým hlasem. „Máte pravdu.“
„Co se děje venku v klubu?“ zeptal jsem se.
„Klub byl vyklizen,“ odpověděl muž. „Věčná škoda, že vystoupení muselo být ukončeno předčasně, ale na vstupenkách stojí jasně, že peníze nevracíme za žádných okolností.“
„Jsem si jista, že se zase vrátí, na další představení,“ řekla žena. „Všichni tolik touží slyšet, jak naše milá Rossignol zpívá.“
„Vy čekáte, že se vrátí, po tom, co se právě stalo?“ zeptal jsem se.
„Ale samozřejmě,“ řekl muž. „Show musí pokračovat. A naše drahá Rossignol nežije pro nic jiného než pro svůj zpěv. Není to pravda, drahé dítě?“
„Ano,“ přisvědčila Rossignol s očima stále upřenýma na podlahu. „Žiji jen pro zpěv.“
„Umírají lidé!“ zvolal jsem hlasitě ve snaze přinutit ji nějak zareagovat. „Nejenom tady a nejenom dnes. Tohle je jenom poslední z mnoha sebevražd. Lidé se zabíjejí pro to, co slyší, když Rossignol zpívá.“
„Povídačky,“ řekla žena. „Spekulace. Pouhé třesky plesky.“
„Fanatici se vyskytnou vždycky,“ dodal muž. „Ubohé labilní duše, které se dostanou příliš blízko plamenům, které je vábí. Netrapte se tím, drahá Rossignol. Klub bude brzy vyklizen a začneme s přípravami na tvé další vystoupení. Posílíme ostrahu v hledišti a uděláme všechno pro to, aby vás nic neohrožovalo. Nechte všechno na nás.“
„Ano,“ řekla Rossignol. Hlas měla pomalý, skoro jako kdyby mluvila ze snu. Pouhá přítomnost Cavendishových ji uvedla do stejného stavu částečného omámení, ve kterém byla, když jsem se s ní setkal poprvé. Nemělo smysl se s ní vybavovat. V duchu jsem pokrčil rameny a vzal jsem si od ní zpátky svou bundu. Nijak nezareagovala. Oblékl jsem si ji a Cavendishovi ustoupili stranou, abych mohl projít. Zamířil jsem ke dveřím, jako kdybych měl právě v tohle v úmyslu a Cavendishovi mi v tom nebránili. Byl jsem už skoro na chodbě, když mne zadržel Rossignolin hlas. Ohlédl jsem se. Hlavu měla zase vztyčenou a její hlas zněl tiše, ale odhodlaně.
„Johne, zjistěte, co se děje. Potřebuji znát pravdu. Udělejte to pro mě. Prosím.“
„Jistě,“ odpověděl jsem. „Zachraňovat dámy v nesnázích je moje povolání.“

6
Všechny zprávy, zatraceně

Každý dobrý host ví, že se nemá na návštěvě zdržovat tak dlouho, aby se stal nevítaným. Zvlášť když je to nezvaný host a hostitelé touží po jeho hlavě. Proto jsem se tiše vytratil, všeobecným chaosem a hysterií v zákulisí jsem se propletl bez toho, aby se mě někdo na něco ptal, a nakonec jsem vyšel ven trestuhodně nedbale nehlídaným zadním vchodem. Postranní uličky byly překvapivě čisté a klidné, dokonce i dobře osvětlené; vyrušil jsem jen půl tuctu uklízecích opic, které se tam zašily na partičku kostek. Zamumlal jsem něco na omluvu a rychle jsem spěchal pryč. Opice dokážou být pěkně ostré, když je vyrušíte ve chvíli, kdy se jim ve hře daří. Zahnul jsem za roh klubu a nakoukl jsem do postranní uličky vedoucí přímo k hlavní třídě. V tuto chvíli byla prázdná, ale ozývaly se z ní zvuky svědčící o rozruchu, který tam vládl. Velice opatrně jsem se sunul vpřed a neustále jsem se přitom ohlížel přes rameno, dokud jsem se nedostal k přednímu rohu Kalibánovy jeskyně. Někdo už tam rozbil lampu, tak jsem tam na chvíli zůstal stát a ze

stínu jsem pozoroval, jak se vřava postupně přesouvá před klub.
Na ulici před Kalibánovou jeskyní se povykující a velice vzteklý dav usilovně snažil vystupňovat současný zmatek v otevřenou rvačku. Bez milosti vyhozené publikum mělo silný pocit, že bylo ošizeno o podstatnou část představení, a spravedlivě pobouřeno nad politikou firmy vstupné nevracíme. Někteří návštěvníci koncertu, mezi nimi i všechny zúčastněné celebrity, rozhodně nebyli zvyklí, aby se s nimi zacházelo takto neuctivě, a svou nespokojenost dávali najevo tím, že se pokoušeli proměnit průčelí klubu v ruiny. Všechna okna už byla rozbitá, reklamy a poutače strhány a všechno, co bylo dostatečně křehké, skončilo ve formě střepů na zemi. Početně mnohem slabší ochranka klubu ustoupila dovnitř a zamkla za sebou přední vchod. Stále zuřivější dav to pochopil jako jasnou provokaci a vrhl se na dveře, aby je vyrazil. Někteří dokonce začali vydloubávat dlažební kostky jako munici, zatímco jiní se rozhlíželi po nějakém provizorním beranidle.
Postupně se shromáždil ještě větší dav lidí, kteří pozorovali původní dav. Bezplatná zábava byla na Noční straně vždycky vysoce ceněná, zvlášť když v sobě zahrnovala násilí a naději na nějaké to drancování. Někteří z přihlížejících poté, co se dozvěděli důvod toho všeho, vyjádřili svou solidaritu tím, že se připojili, a brzy na průčelí Kalibánovy jeskyně útočila menší armáda zuřivců ozbrojených vším, co jim přišlo pod ruku. Je až s podivem, kolik skutečně ničivých nástrojů se jen tak povaluje po Noční straně.
Burácení silných motocyklů ohlásilo příjezd posil ochranky. Lidé na vnějším okraji běsnícího davu najednou zjistili, že proti sobě mají smečku skoro stovky Pekelných neandertálců na účelově očesaných chopperech. Rychle sesedli a s vytím válečných pokřiků a máváním nejrůznějšími primitivními zbraněmi se vrhli vpřed. Dav se pohotově obrátil proti nim; docela mu vyhovovalo, že si může zchladit žáhu na něčem živém. Obě strany se střetly v boji se stejným nadšením a brzy se tato část ulice proměnila ve válečné pole, kde těla létala vzduchem a odvodňovacími strouhami tekla krev. Přihlížející dav ustoupil do bezpečné vzdálenosti, odkud strážcům pořádku nadával, že jim kazí legraci.
Napadlo mě, že nastala správná chvíle pro to se nenápadně vytratit, jelikož Cavendishovi teď určitě mají naléhavější starosti. Obešel jsem bitevní vřavu velkým obloukem, přičemž jsem zdvořile odmítal všechna pozvání, abych se připojil k zábavě, a rychle jsem vyrazil směrem k obchodním čtvrtím Předměstí. Napadl mě ještě někdo, u koho bych mohl hledat odpovědi na svoje otázky. Když jste na pochybách, jděte za lidmi, kteří vědí všechno, přestože nic z toho nemohou dokázat. Jmenovitě za novináři, investigativními žurnalisty, sloupkaři a ostatními slídily, které zaměstnává Night Times, nejprestižnější plátek Noční strany.

Dojít do Viktoriánského domu, velké a útulně zchátralé budovy, které byla sídlem Night Times, mi netrvalo dlouho. Byla mohutná a prostorná, protože taková být musela. Uvnitř jejích tlustých kamenných zdí a pod dohledem jejího pozoruhodného majitele a vydavatele Juliena Adventa, samotného legendárního viktoriánského dobrodruha, byly denně popsány, zredigovány, potištěny, vydány a distribuovány tuny papíru. Advent musel to všechno shromáždit pod jednou střechou, protože to byl jediný způsob, jak se dalo zajistit bezpečí novin a jejich nezávislost. Zastavil jsem se před hlavním vchodem, abych si prohlédl chrliče, které se na mne šklebily ze střechy. Jeden z nich se pomalu škrábal za uchem, ale nezdálo se, že by o mě jevil zájem. Považoval jsem to za dobré znamení. Chrliče byly vždycky první, kdo vám dal najevo, že nejste u novin vítáni, a některé z nich uměly přímo mistrovsky mířit, přičemž v ohledu tělesných funkcí neměly naprosto žádné zábrany.
Night Times se pyšnily dlouhou a nenarušenou tradicí v říkání pravdy, pouze pravdy a ničeho než pravdy – tedy za předpokladu, že nebyla v rozporu s jejich zaměřením na společenské drby. To se přirozeně nelíbilo velkým bossům Noční strany, kteří už za ta léta provedli celou řadu pokusů zlikvidovat noviny mocí magie, svalů, případně politickým a ekonomickým tlakem. Ale Night Times byly stále silné, nyní už dvě století staré a pořád stejně odhodlané prozrazovat veřejnosti, ve kterých skříních jsou ukryti kostlivci. Občas i doslova. Výsledkem bylo, že noviny měly skoro stejně příznivců a obdivovatelů jako nepřátel. Když se naposledy nějaký pošetilý hlupák pokusil zabránit distribuci Night Times a poslal menší armádu nájemných rváčů, aby vyhrožovali pouličním prodejcům novin, Sestřičky neposkvrněné řetězové pily se po delší době znovu objevily na veřejnosti a tak rváče zmasakrovaly, že se ucpanou městskou kanalizaci podařilo uvolnit až po třech dnech perné práce.
Velice opatrně jsem prošel hlavním vchodem, připravený dát se při sebemenší známce, že něco není v pořádku, okamžitě na útěk. Obvykle jsem byl v kancelářích Night Times vítaný, ale vyplácelo se dávat si raději pozor. Viktoriánský dům měl skutečně dobrou a magickou ostrahu, tak úskočnou a nebezpečnou, že před ní bledla i ochranná opatření Cavendishových. Během dvou set let jí navrstvili na budovu tolik, že připomínala velkou zlověstnou cibuli. Podprahové odpuzovací kouzlo zajišťovalo, že se většina lidí nedokázala k sídlu novin ani přiblížit, pokud k tomu neměli písemné zmocnění nebo tam neměli nějaké legitimní jednání. Neříkám, že bych se přes ně nedokázal dostat, kdybych doopravdy chtěl, ale nic kromě hlavně pistole přitisknuté ke spánku by mě nemohlo donutit, abych to zkoušel. Jednoho idiota který se pokusil propašovat do budovy bombu, magické obrany v něco proměnily. Nikdo si nebyl úplně jistý v co, protože stačilo, abyste na něj pohlédli jen jedním očkem a okamžitě jste vyzvraceli všechno, co jste kdy jedli nejen v tomto, ale i ve svých minulých životech. Slyšel jsem, že to teď pracuje ve stokách pod městem, a z krys se díky tomu pomalu stává vymírající druh.
Otevřel jsem dveře, chvíli jsem napjatě vyčkával, a když se mi nic příšerného nestalo, oddechl jsem si úlevou. Stejně jsem si ale přepočítal prsty, jen tak, pro všechny případy, a pak jsem vyrazil halou. Přitom jsem se usmíval, jako kdybych v životě neměl nějaké starosti nebo ožehavá tajemství. Tvářit se tak je velice důležité, zvlášť před novináři.
Byla to pěkně rozlehlá hala, aby umožňovala vést palbu z maxima možných úhlů, a recepční seděla uvnitř kukaně z neprůstřelného skla, obklopená pentagramem ze slabě zářících modrých linií. Mnozí tvrdili – a skoro všichni věřili – že by v ní recepční přežila bez úhony, i kdyby budova dostala přímý zásah jadernou pumou.
Když mě ta dobrá žena uviděla přicházet, odložila pletení, prohlédla si mě přes horní okraj svých babičkovských

brejliček a usmála se. Většina lidí ji považuje za milou a naprosto neškodnou stařenku, ale já náhodou vím, že jsou její pletací jehlice vyřezané z lidských stehenních kostí, a když se usměje pořádně, zjistíte, že má všechny zuby zpilované do špiček.
„Ach, vítám vás, pane Taylore. Ráda vás zase jednou vidím. Vypadáte velice ve své kůži. Předpokládám správně, že byste rád na slovíčko se samotným šéfem?“
„Přesně tak, Janet. Mohla byste brnknout nahoru a zeptat se Juliena, jestli tam můžu zaskočit?“
„Ale to přece vůbec není třeba, vy rošťáku. Zprávy o vašich posledních dobrodružstvích už dorazily k uším pana Adventa a hoří touhou vyslechnout si všechny podrobnosti, dokud je máte svěží v paměti.“ Potřásla prošedivělou hlavou a pak mi zahrozila prstem. „Vy jste ale zlobivý chlapeček, pane Taylore. Pořád děláte nějaké neplechy.“
Usmál jsem se na ni a přikývl jsem, ačkoliv jsem si nebyl tak docela jistý, o čem to mluví. Julien ještě přece nemohl vědět o mém podílu na destrukci Prométhea? Janet stiskla tlačítko, které otevíralo výtah na opačném konci haly. Byla jediná, kdo mohla dveře z této strany otevřít, a svou zodpovědnost brala velice vážně. Někteří dokonce říkali, že svou kukaň nikdy neopouští. Rozhodně ji mimo ni nikdy nikdo neviděl. Prošel jsem halou, pomalu a beze spěchu, abych nevypadal příliš dychtivě, a nastoupil jsem do čekajícího výtahu. Ocelové dveře se za mnou tiše zavřely a já jsem stiskl tlačítko pro horní patro.
Horní patro byla redakce. Dříve, když můj neohlášený příchod ještě nebyl takovou senzací, jsem tam chodil dost často. V dobách svého mládí, předtím, než jsem musel opustit Noční stranu ve spěchu, jsem si občas přivydělával různými pochůzkami pro redaktory. Moje nadání nalézat věci bylo docela užitečné, když Julien Advent potřeboval vyslídit svědky nebo lidi, kteří se skrývali. V poslední době jsem pro něj už nedělal, ale pořád mi ještě byl zavázaný… Ne že bych mu to někdy předhazoval. V minulosti jsem si vždycky dával dobrý pozor, aby se náš vztah udržel v přísně obchodním duchu, protože velký viktoriánský dobrodruh byl mužem pevných zásad a přísné morálky, a takoví lidé mě odjakživa znervózňovali. Jakmile mne lépe poznají, mají tendenci mít výhrady ke způsobu života, který vedu.
Nemám tušení, jak se Julien dozvěděl o všech mých pochybných podnicích. Nikdy jsem se neodhodlal se ho na to zeptat.
Dveře výtahu se otevřely s veselým zacinkáním a vzápětí jsem se ocitl na prosté a z větší části prázdné chodbě vedoucí do redakce. Jediná výzdoba sestávala ze slavných titulních stránek z dlouhé historie Night Times zasklených a zarámovaných jako obrazy. Většina pocházela z časů, kdy jsem ještě nebyl na světě, ale jak jsem se blížil ke dveřím redakční místnosti, zahlédl jsem i některé z nedávnější doby. Válka mezi anděly končí remízou, Beltanová krvavá bonanza, Nová mravní bezúhonnost děsí, Kdo hlídá Autority? A z jeho krátké bulvárové inkarnace: Sandra Šance snědla moje haploidy! (Julien Advent byl ten měsíc na dovolené.) Zastavil jsem se před redakcí, abych si znovu přečetl slavné motto Night Times, hrdě se skvící nade dveřmi.
VŠECHNY ZPRÁVY, ZATRACENĚ.
Solidní ocelové dveře na sobě měly vyrytou divokou směsici ochranných run a znamení. Byly zapečetěné na všech myslitelných úrovních, ale mne okamžitě poznaly a uctivě se otevřely. Vzápětí mě do uší udeřil hluk pracovního ruchu znějící zevnitř jako rachot hromu, takže jsem se proti němu musel nejdříve obrnit, než jsem vešel dovnitř, nenuceně, jako kdybych tam odjakživa patřil. Dlouhá místnost byla plná lidí pracujících u stolů a pokřikujících jeden na druhého. Několik jich běhalo sem a tam mezi jednotlivými pracovišti, doručovalo důležité oběžníky a změny, a ještě důležitější šálky s horkou kávou, která to všechno udržovala v chodu. Redakce běžela na plný výkon, nonstop, ve třech osmihodinových směnách denně, aby byla jistota, že pokryje všechno, co se může přihodit. Počítače nebyly nikdy vypínány a židle nestačily vychladnout. Když jsem vešel, několik lidí vzhlédlo, usmáli se nebo se ušklíbli a vrátili se ke své práci. Tady nebylo zvykem postávat kolem automatu na pití – tady svou práci brali všichni velice vážně.
Za těch pět let, které uplynuly od chvíle, kdy jsem tady byl naposledy, se to tu ani v nejmenším nezměnilo. Pořád tu vládl stejný chaos. Stoly úpěly pod tíhou počítačového zařízení, nebezpečně se naklánějících hromad knih a nejrůznějších magických i high-tech parafernálií. Stohy papíru úplně zakrývaly košíky na poštu vyřízenou a k vyřízení, a telefony nepřestaly zvonit ani na okamžik. Neustále se měnící ciferníky na protější stěně ukazovaly aktuální čas a datum uvnitř všech časových skluzů, které byly na Noční straně zrovna aktivní, zatímco obrovská mapa zobrazovala její věčně se rozšiřující a smrskávající hranice. Na mapě se každou chvíli změnil nějaký detail odpovídající aktuální změně reality. Pomaloběžné stropní ventilátory dělaly, co bylo v jejich silách, aby udržely cigaretový kouř v pohybu. Ještě se nenašel nikdo, kdo by se pokusil prosadit zákaz kouření – žurnalistika je na Noční straně vysoce stresové zaměstnání.
Vyrazil jsem středovou uličkou a cestou jsem se usmíval a kývnutím hlavy zdravil známé obličeje, z nichž většina mě prostě ignorovala. Mladší reportéři se míhali kolem mne a snažili se překřičet navzájem. Komunikační sekci obklopovala zóna magického ticha, která ji oddělovala od zbytku místnosti; tudy přicházely přes telefony, křišťálové koule a voskové figuríny nejnovější historky. Zastavil jsem se, když ke mně zavířila obsluha kopírky. Otto byl přátelský mladý poltergeist, který se fyzicky projevoval jako inteligentní větrná smršť. Kymácel se přede mnou jako miniaturní tornádo a s neuvěřitelnou přesností rozhazoval papíry, které přinesl, do čekajících rukou a košíků na došlou poštu.
„Ahoj, ahoj, pane Taylore! Jsem rád, že jste se vrátil mezi nás. Supr bunda. Přišel jste se kouknout na starého, že?“
„Uhádl jsi napoprvé, Otto. Je u sebe?“
„No, to je otázka, že? Je ve své kanceláři, ale jestli je tam pro vás… Chviličku tu počkejte a já to zjistím.“
Vystřelil směrem ke zvukotěsné skleněné krychli na konci redakční místnosti a cestou si zpíval úryvky posledních hitů. Viděl jsem Juliena Adventa sedět za jeho šéfredaktorským stolem; zrovna dělal poslední korektury nějakého článku, zatímco redakční poslíček trpělivě čekal před ním. Konečně Julien skončil, poslíček popadl tiskovou stranu a rozběhl se s ní k rotačkám. Julien vzhlédl, podíval se na Ottu, který vířil v jeho kanceláři, a pak na mě.
Rozhlédl jsem se po redakční místnosti. Skoro nikdo si mě nevšímal. Navzdory vší té těžké dřině, kterou jsem pro Night

Times udělal, mě nepovažovali za jednoho z nich. Nesdílel jsem jejich svatý zápal pro shromažďování nejnovějších zpráv. A jak to viděli lidi od novin, vždycky to byli oni proti celému zbytku světa. Nemohli jste se spřátelit s někým, o kom byste jednou mohli chtít napsat článek.
Ne všichni členové redakce byli lidé. Rovná příležitost pro všechny byla součástí firemní politiky novin. Poloprůhledný duch namlouval článek o spirituálním světě do paměti stařičkého telefonu. Dva havrani jménem Pravda a Paměť poletovali sem a tam po místnosti. Utekli od své původní práce a nyní dělali ověřovatele faktů. Transvestitní skřet sestavoval horoskop na následující den, na rozích nakřivo nasazenou paruku se zlatými lokýnkami. Při práci mu nejspíš pomáhalo, že byl depresivní maniak s velice zavrženíhodným smyslem pro humor. Jeho články byly sice někdy poněkud znepokojivé, ale nudné nikdy. Kývl na mne, a tak jsem zamířil k němu. Upravil si ramínko na svých zářivě zelených koktailových šatech a vesele se na mě zašklebil.
„Tě vidím, Johne! Kdopak byl zase zlobivý chlapeček, co? Ten opruz Walker tě tu hledal a nebyl veselý jako velikonoční zajíček, to tedy ne.“
„A kdy byl?“ opáčil jsem klidně. „Určitě je to všechno nějaké strašné nedorozumění. Máš tušení, proč mě chce vidět šéfredaktor?“
„Neříkal, ale to on nikdy. Co zrovna podnikáš?“
„Ale, to i ono. Chystá se něco, o čem bych měl vědět?“
„To řekni ty mně, puso. Já tady jenom makám.“
Společně jsme se zasmáli a on se vrátil ke svému sloupku. Podle toho, jak se mračil, bych řekl, že na zítřek chystal pro panny něco skutečně nepříjemného. Vydal jsem se k šéfredaktorově kukani tak pomalu, jak jsem si myslel, že mi ještě projde. Netušil jsem, co Julien ví nebo co si myslí, že ví, ale rozhodně jsem neměl v úmyslu prozradit mu něco, co bych neměl. Informace tu znamenají moc stejně jako ve zbytku Noční strany. Spousta lidí tu předstírala, že mě nevidí, ale na to už jsem si zvykl. Po mé levici zuřivě cvakal strašidelný psací stroj obsluhovaný novinářem, kterého před sedmi lety zavraždili, ale taková maličkost jako vlastní smrt mu nemohla zabránit v další práci. Skutečný duch žurnalismu a Night Times.
Byl už jsem skoro u šéfredaktorovy kanceláře, když si redaktor společenské rubriky plátku odsunul židli a zahradil mi tak cestu. Argus Tisícioký byl měnivec. Mohl být kýmkoliv nebo čímkoliv a díky této schopnosti se dokázal vetřít i na nejexkluzivnější večírky. Všechno viděl, všechno slyšel a většinu z toho za tepla vyžvanil. Byl obdařen bezmeznou zvědavostí a naprostou bezzásadovostí. Každý týden dostal víc výhrůžek zabitím než celý zbytek redakčního týmu dohromady. Což byl patrně hlavní důvod, proč Argus nikomu neprozradil svou skutečnou podobu nebo identitu. Skandální historky o jeho komplikovaném pohlavním životě byly legendární. V tuto chvíli vypadal jako slavný reportér Clark Kent, kterého hrál ve filmech o Supermanovi Christopher Reeve.
„Pověz mi,“ začal bez úvodu. „Je to pravda, to o Suzii Střelkyni?“
„Nejspíš jo,“ odpověděl jsem. „Koho měla sejmout tentokrát?“
„Tohle je něco mnohem šťavnatějšího. Podle velice spolehlivých zdrojů skrývá naše drahá Suzie skutečně pikantní tajemství o své rodině–“
„Od toho dej ruce pryč,“ řekl jsem stroze. „I kdyby tě Suzie náhodou nezabila, udělám to já.“
Ušklíbl se a okamžitě se změnil v mou přesnou kopii. „Možná bych za ní mohl zaskočit a zeptat se jí osobně.“
Popadl jsem ho pevně za krk a zvedl jsem ho ze židle, takže jsem mu mohl strčit nos přímo do obličeje. „Nedělej to,“ řekl jsem. „Být mnou není moc zdravé ani v nejlepších časech a nestojím o to, abys mi kalil vodu.“
„Pusť ho, Johne,“ řekl Julien Advent. Ohlédl jsem se a uviděl jsem ho, jak stojí v otevřených dveřích své kanceláře. „Dobře víš, že ničím menším než plamenometem ho stejně nemůžeš zabít. A teď pojď sem. Chci si s tebou promluvit.“
Pustil jsem Arguse zpátky na jeho židli. Vyplázl na mne jazyk a pak se proměnil v přesnou kopii Walkera. Udělal jsem si mentální poznámku, abych si co nejdříve koupil plamenomet, a pak jsem vešel do Julienovy kanceláře. Zavřel za mnou dveře a pokynul mi, abych se posadil do křesílka pro hosty. Když jsme se oba usadili, chvíli jsme se vzájemně měřili pohledy.
„Perfektní bunda, Johne,“ řekl Julien konečně. „Ale k tobě se nehodí.“
„To sedí od člověka, který svůj vzhled nezměnil od devatenáctého století.“
Julien Advent se usmál a já jsem mu jeho úsměv oplatil. Možná jsme nikdy nebyli přátelé a měli jsme vůči sobě spoustu výhrad, ale nějak jsme spolu vždycky vycházeli. Nejspíš pomáhalo, že jsme měli společné nepřátele.
Julien Advent byl viktoriánský dobrodruh, největší hrdina své doby. Byl statečný a troufalý, bojoval se všemi zly z dob královny Viktorie a ani jedenkrát neprohrál. Byl vysoký a šlachovitý, neuvěřitelně elegantní svým maskulárním způsobem, s vlasy a očima černými jako tér a nepřirozeně bledou pletí. Ačkoliv byl pohledný jako kterákoliv filmová hvězda, výsledný efekt malinko kazil jeho permanentně vážný pohled a ponurý úsměv. Julien neustále vypadal jako někdo, kdo nevěří v tak frivolní věci, jako je úsměv nebo filmové hvězdy. Pořád nosil černý a bílý formální oblek své doby a jediné, co na něm bylo barevné, byla jeho purpurová vázanka se stříbrným špendlíkem, který mu darovala královna Viktorie osobně. Měl bych ještě dodat, že Julien vypadal zatraceně elegantněji než Jonáš. Julien měl styl.
O velkém viktoriánském dobrodruhovi existovalo mnoho knih, filmů, a dokonce i televizních seriálů, z nichž většina měla vlastní konspirační teorii na to, proč zmizel tak nečekaně a na vrcholu slávy v roce 1888. Pak všechny překvapil, když vypadl z časového skluzu na Noční straně v roce 1966. Ukázalo se, že ho zradila jediná žena, kterou kdy miloval – ta ho vlákala do pasti nastražené jeho největšími nepřáteli, manželským párem zločinců známých pod jménem Vraždící masky. Společně jej vmanévrovali do předem připraveného časového skluzu a milý Julien byl katapultován do budoucnosti.
Jelikož byl skutečně velký muž, brzy zase našel pevnou půdu pod nohama. Našel si práci novináře u Night Times a stal se skvělým investigativním reportérem – dílem proto, že se nikoho nebál a nikým se nedal zastrašit, a dílem proto, že

měl ještě horší pověst než zločinci, které tak neúnavně pronásledoval. Julien stále bojoval proti zlu a trestal viníky – změnil jenom způsob. Přizpůsobit se nové době mu pomohlo i jeho nově získané bohatství. Když v roce 1888 zmizel, nechal na tajném bankovním účtu nějaké peníze a díky kouzlu složených úroků jich už nikdy neměl mít nedostatek. Postupně se stal šéfredaktorem a pak i majitelem Night Times, a z bulvárního plátku se stalo svědomí Noční strany stejně jako osina v zadnici všech, kterým věci vyhovovaly takové, jaké byly.
Night Times ale četli všichni, třeba už jenom proto aby se ujistili, že v nich nejsou.
Julien Advent byl v každém ohledu muž, který se vypracoval sám. Nezačínal jako hrdina a dobrodruh. Byl jen obyčejný výzkumný chemik, živořící v malé laboratoři ze skrovného stipendia. Nějak se mu ale podařilo vytvořit transformační lektvar, který neměl obdoby, tajemnou novou směs, jež dokázala v lidské mysli uvolnit skryté extrémy. Nápoj, který mohl člověka udělat absolutně dobrým nebo skrz naskrz zlým. Mohl se proměnit v monstrum, stvůru žijící jen násilím a zlobou, ale muž tak morální a dobrý, jako byl Julien Advent, použil nápoj k tomu, aby se stal hrdinou. Byl vysoký a silný, mrštný a bystrý, statečný, velkorysý a bezmezně galantní, a brzy i nejznámější dobrodruh své doby.
Při své dokonalosti by byl naprosto nesnesitelný, nebýt přirozeného šarmu, kterým oplýval. Po celé roky se snažil namíchat svůj nápoj znovu, ale bezúspěšně. Unikala mu některá neznámá ingredience, nějaká nečistota v jedné ze solí, kterou původně použil… takže Julien Advent stále zůstával jediným svého druhu.
Nikdy se nedozvěděl, co se stalo s Vražděcími maskami. Krvavý manželský pár s koženými maskami na tvářích, který ve skutečnosti organizoval podsvětí viktoriánské Noční strany, dávno zmizel… zbyla po nich jen poznámka v historických knihách. Vědělo se o nich pouze jako o nejzarputilejších protivnících viktoriánského dobrodruha. Někteří říkali, že pokrok změnil Londýn a Noční stranu tak rychle, že s ním nedokázali držet krok, nebo že padli za oběť jiným svého zločinného druhu. Jiní tvrdili, že jsou teď jen staří a unavení a mladší vlci je připravili o jejich dřívější pozici. Julien se snažil odhalit jejich osudy a využil k tomu veškeré značné prostředky Night Times, ale Vražděcí masky se ztratily v běhu času a proměnily se v pouhé pověsti.
Žena, která Juliena zradila jeho smrtelným nepřátelům, se nezachovala ani v legendách; její jméno bylo dávno zapomenuto. Julien se nechal slyšet, že to pro ni je ten nejlepší trest. Jinak o ní nemluvil vůbec.
A nyní tu seděl za svým šéfredaktorským stolem, upřeně si mě prohlížel svýma temnýma očima a na tváři mu pohrával ironický úsměv. Pořád byl mužem, který viděl svět jako striktně černý a bílý, a navzdory vší své zkušenosti se životem na současné Noční straně se pořád nebyl schopen smířit s jeho šedými odstíny. Což mimo jiné vedlo k tomu, že dost dobře nevěděl, co si o mně má myslet.
„Právě si dávám dohromady střípky toho, co se ví o současném nečekaném výpadku proudu," řekl náhle. „Ty mi k tomu samozřejmě nemáš co říct."
„Samozřejmě."
„A to, že tě tady hledal Walker a dštil kolem sebe oheň a síru, je nejspíš jen pouhá shoda okolností."
„Sám bych to nedokázal říct lépe, Juliene. Mě teď nezajímá nic než můj nový případ. Prošetřuji Cavendishovy."
Julien se krátce zamračil. „Ach ano, ty samotářské Pana a paní Cavendishovy. Zlí lidé, i když jsou pokaždé o chloupek na správné straně zákona. Jelikož mají na Noční straně nezanedbatelný vliv, neustále se o nich šíří nějaké pověsti a fámy. Nejspíš je čas, abych o nich zase něco napsal, jen abych viděl, jakou špatnost zase připravují. Ale neodbočuj od tématu, Johne. Proč po tobě Walker jde?"
„Mě se neptej," odpověděl jsem a snažil jsem se při tom tvářit co nejupřímněji. „Vždyť víš, že Walker si vždycky dokáže najít něco, proč by po mně měl jít. Řekneš mu, že jsem tady byl?"
Julien se zasmál. „To těžko, drahý hochu. On je mi proti srsti ještě víc než ty. Ten člověk má příliš velkou moc a příliš špatný úsudek při jejím užívání. Opravdu věřím, že v sobě nemá vůbec žádný morální kompas. Toho krásného dne, kdy na něho něco vyšťourám, udělám zvláštní číslo jen o něm. Ptal jsem se ho, jestli ví, proč k tomu výpadku proudu došlo, ale nic mi neřekl. Samozřejmě něco věděl… ale tak je to s ním vždycky."
„Jak zlé byly škody?" zeptal jsem se opatrně.
„Zlé. Skoro polovina Noční strany zažila přerušení dodávky proudu a v některých případech to mělo katastrofické následky. Škody za miliony liber a zmařené obchody, tisíce raněných. Úmrtí zatím nebylo potvrzeno žádné, ale nové zprávy chodí každou chvíli. Ať už je za to zodpovědný kdokoliv, zasáhl Noční stranu na citlivém místě. My jsme přirozeně nijak neutrpěli. Viktoriánský dům má vlastní generátor. Jsme nezávislí ve všech ohledech. A tebe viděli u Prométheus a. s., Johne, těsně předtím, než se to stalo."
Lhostejně jsem pokrčil rameny. „Povídalo se něco o sabotážích a mě povolali jako bezpečnostního konzultanta . Bohužel, příliš pozdě. Měl jsem štěstí, že jsem odtamtud vyvázl živý."
„A ten sabotér?"
Znovu jsem pokrčil rameny. „Toho nejspíš už nikdy neodhalíme."
Julien si unaveně povzdechl. „Přece víš, že mě obelhat nemůžeš, Johne."
„Vím," přisvědčil jsem. „Ale tohle je moje oficiální verze toho, co se tam stalo, a té se míním držet za každou cenu."
Znovu se na mne zadíval tím svým zamyšleným pohledem. „Mohl bych na tebe přitlačit, Johne."
Ušklíbl jsem se. „Tak to zkus."
Oba jsme se tiše rozesmáli, když tu se najednou otevřely dveře a dovnitř vlétl Otto, jeho vířivé já doslova sršelo energií. Někde z jeho nitra vylétl snímek osmnáct na pětadvacet a přistál na stole před Julienem. „Omlouvám se, že ruším, pane, ale obrazový redaktor chce vědět, jestli má dát tuhle Walkerovu fotku do příštího vydání."
Julien na fotografii sotva pohlédl. „Ne. Nevypadá na ní dost ničemně. Řekni mu, ať pořádně prohrabe archivy a vyštrachá z nich nějakou, na které bude Walker vypadat jako rozený lotr. Nemělo by to být tak těžké."
„Žádný problém, šéfe."
Otto zase nasál snímek do sebe a v příštím okamžiku po něm v kanceláři nebylo ani památky. Dveře se za ním s

bouchnutím zavřely.
Napadlo mě, že by neškodilo odvést Julienovu pozornost od Prométhea a. s. a prozradil jsem mu, že jsem byl v Kalibánově jeskyni, když se jeden z Rossignoliných fanoušků přímo před ní zastřelil. Julienův obličej se okamžitě rozzářil.
„Ty jsi tam byl? A viděl jsi i ty nepokoje?“
„Přímo tam, na místě, Juliene. Všechno jsem to viděl na vlastní oči.“
Pak jsem samozřejmě nemohl udělat nic jiného než se okamžitě posadit s jedním z jeho reportérů a všechno mu vypovědět, dokud jsem měl podrobnosti v hlavě. Nevzpíral jsem se, částečně proto, že jsem nechtěl, aby se Julien vrátil k původnímu tématu, a částečně proto že jsem ho mínil požádat o laskavost a docela by se mi hodilo, kdyby se mi cítil zavázán. Julien byl vždycky velice striktní, pokud šlo o laskavosti a splácení dluhů. Já tu schopnost nemám. Julien zavolal reportéra interkomem, mladou a pohlednou ženu jménem Annabella Petersová. Snažil jsem se zakrýt rozpaky. Annabellu jsem znal a ona toho o mně věděla až příliš. Už uveřejnila několik článků o mém návratu po pěti letech a široce v nich spekulovala o důvodech, které mě k tomu vedly, i o tom, jaké důsledky to bude mít pro celou Noční stranu. Některé z jejích dohadů byly znepokojivě přesné. Vtrhla do Julienovy kanceláře se zapnutým diktafonem – oslnivě mladá, oděná v pestrobarevných, svůdně obepnutých vlněných hadřících, s podlouhlým obličejem, širokým úsměvem a velice pronikavým výrazem v očích. Přijala pravici, kterou jsem jí nabídl, a energicky jí zapumpovala.
„Johne Taylore! Ráda tě vidím, opravdu ráda tě zase vidím! Vždycky se s tebou ráda posadím a srdečně poklábosím.“
„Skutečně?“ opáčil jsem. „V posledním svém článku jsi mě nazvala hrozbou pro stabilitu celé Noční strany.“
„A tou také jsi,“ odpověděla vážně. „Co jsi dělal u Prométhea a. s., Johne?“
„To jsme už probrali,“ prohlásil jsem pevně. „Já jsem tady kvůli těm nepokojům v Kalibánově jeskyni.“
„Aha, ta sebevražda na Rossignolině koncertu! Ano! Skvělá látka, skvělá látka! Opravdu měla jeho mozek rozstříknutý po nohou?“
„Špatné zprávy se šíří rychle,“ poznamenal jsem. Annabella se posadila proti mně a zapnula diktafon. Vylíčil jsem jí celý příběh, přičemž jsem vlastní úlohu v něm co nejvíce potlačil. Tak přesvědčivě, jak jen to bylo možné, aby to ještě nepůsobilo příliš okatě, jsem naznačil, že jsem tam byl výhradně kvůli Cavendishovým a s Rossignol samotnou jsem neměl nic společného. O svých případech s novináři nemluvím nikdy. Kromě toho jsem měl za to, že když teď Cavendishovy vylíčím jako ničemy celého příběhu, budu v lepší pozici, až budu Juliena žádat o tu laskavost. V minulosti jsme spolupracovali na několika případech, v nichž se naše zájmy shodovaly, ale vždycky to šlo dost ztuha. Dokončil jsem svoje vyprávění popisem nepokojů před klubem, přičemž jsem uvedl, že jsem se ven dostal se zbytkem publika a závěrečný masakr jsem sledoval jen z bezpečné vzdálenosti. Julien přikývl, jako kdyby ode mne ani nic jiného nečekal. Annabella vypnula diktafon a zářivě se na mě usmála.
„Děkuji mockrát, Johne. Bude z toho super článek, jakmile to očešu na rozumnou délku. Škoda jen, že ses osobně neúčastnil těch násilností venku.“
„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Příště se budu víc snažit.“
„Ještě poslední otázka…“ nenápadně zapnula diktafon a já jsem dělal, jako bych si toho nevšiml. „Povídá se, že Noční strana původně vznikla pro jistý konkrétní účel a že to má něco společného se skutečnou povahou a identitou tvé zmizelé matky. Můžeš k těm fámám něco dodat?“
„Je mi líto,“ odpověděl jsem, „fámy zásadně neposlouchám. Jestli se někdy dopídíš pravdy, dej mi laskavě vědět.“
Annabella si povzdechla, vypnula diktafon a Julien jí podržel dveře, kterými opustila jeho kancelář. Zatímco si znovu sedal, jeho reportérka spěchala udělat z mého vyprávění novinový článek.
„Obvykle s tiskem tak ochotně nespolupracuješ, Johne. Hádám správně, když si myslím, že po mně nejspíš něco budeš chtít?“
„Nic, co by příliš zatížilo tvoje svědomí, Juliene. Asi by ti nezlomilo srdce, kdybych potopil Cavendishovy že ne?“
„Ne. Jsou to ničemové. Paraziti. Samotná jejich přítomnost kazí Noční stranu. Jsou jako Vraždící masky v mé době, až na to, že nemají jejich styl. Ale jsou mocní a bohatí a mají mimořádně dobré styky. Proč si myslíš že bys jim dokázal uškodit?“
„Možná jsem na něco kápl,“ řekl jsem opatrně. „Týká se to jejich nové zpěvačky, Rossignol. Co mi o ní můžeš říct?“
Julien se na okamžik zamyslel, pak znovu použil interkom, aby zavolal Arguse ze společenské rubriky. Měnivec vklouzl dovnitř v podobě Kylie Minogue. V šatech jeptišky. Posadila se vedle mě a přitom předvedla své dokonalé nohy. Julien jej zpražil pohledem a Argus se okamžitě posadil zpříma a soustředil se.
„Omlouvám se, šéfe.“
„Rossignol,“ řekl Julien a to bylo veškeré pobídnutí, které Argus potřeboval.
„No, o těch sebevraždách jsem už samozřejmě slyšel, každý o nich slyšel, údajně mají všechny nějaké spojení s Rossignoliným zpěvem, ale nikdo pro to ještě nepředložil žádný skutečný důkaz. Dost dlouho jsme si všichni mysleli, že se jedná o obyčejný reklamní trik. A jelikož zatím neumřel nikdo slavný, ani nikdo, na kom doopravdy záleží, Autoritám je to naprosto fuk. Obvykle nezasahují, dokud k tomu nejsou okolnostmi donuceny. Ale… povídá se, že Cavendishovi vsadili na Rossignolin úspěch opravdový balík. Potřebují, aby to bylo velké. Doopravdy velké. Jejich současná finanční situace je mnohem horší, než je většina lidí ochotna uvěřit. Spoustu ze svých peněz investovali do různých realit po celé Noční straně a většina z nich se změnila při válce andělů v trosky. Pojistky přirozeně nepokrývaly božský zásah. Ani zásah jeho andělů. Bylo to tam vytištěné drobným písmem; Cavendishovi si to měli pořádně přečíst. Ale ať je to, jak chce, Rossignol je na dobré cestě stát se jejich zlatou husou, takže si nemůžou dovolit, aby se při jejím slavném nástupu na hudební scénu něco pokazilo. Zvlášť potom, jak dopadl jejich minulý pokus o vytvoření zpívající senzace, Sylvie Sin. Nejspíš si na ni nepamatuješ, Johne. To bylo, když jsi byl ještě pryč. Sylvia Sin měla být nová superhvězda. Skvělý hlas, andělská tvářička a prsa, pro jaká by chlap vraždil. Dokázala vybičovat dav tak, jak to žádná

jiná neuměla. Jenže pak zmizela, velice záhadně, právě před svým velkým nástupem na scénu. Kde se pohybuje v současné době, se neví. Fám se samozřejmě vyrojila spousta, ale doopravdy ji nikdo už více než rok neviděl.“
„Mohla mít vše, po čem by zatoužila,“ dodal Julien. „Slávu, peníze, úspěch. Ale něco ji přimělo utéct a schovat se tak, že ji nikdo nenajde. Což není na Noční straně tak jednoduché.“
A tehdy se v redakci rozpoutalo hotové peklo. Všechna poplašná zařízení reagující na nadpřirozené hrozby se spustila najednou, ale už bylo příliš pozdě. Julien i já jsme byli okamžitě na nohou a skrze stěny kanceláře z neprůstřelného skla jsme s hrůzou pozorovali temnou postavu ženoucí se redakcí, odhazující psací stoly na všechny strany a úmyslně ničící počítačové zařízení. Novináři a ostatní personál se snažili zachránit, jak uměli. Pravda a Paměť poletovali pod stropem redakce a hlasitě krákali. Argus mi nahlížel přes rameno, Kyliiny oči vytřeštěné. Temná postava se na okamžik zastavila, aby se poohlédla po dalších cílech, a teprve tehdy jsem si uvědomil, že je to Rossignol. Ve svých černých večerních šatech vypadala drobně, kompaktně a velice nebezpečně. Výraz v jejím obličeji byl naprosto nelidský. Když uviděla mne a Juliena, zvedla těžký dřevěný stůl a hodila ho přes redakční místnost. Jen tak tak jsme stačili uskočit, než stůl proletěl sklem, odrazil se od protější stěny kanceláře a teprve pak dopadl na podlahu, kde se rozletěl na kusy.
Julien a já už jsme zase stáli u rozbité skleněné stěny. Argus zajel pod šéfredaktorský stůl.
„Jak se sem, k čertu, dostala, přes všechny naše ochrany?“ zaječel měnivec.
„Podobné výrazy jsou zbytečné,“ zamumlal Julien, aniž se otočil. „Existuje jen jediná odpověď – někdo tě sem musel sledovat z klubu, Johne. Přivedl jsi ji s sebou.“
„Ale no tak, Juliene, toho bych si všiml.“
„Tohle není Rossignol,“ prohlásil Julien pevně. „Žádný člověk nemůže být tak silný. Je to něco, co za tebou poslali nejspíš Cavendishovi, a našlo tě to podle něčeho, co ti podstrčili.“
„Nikdo mi nic nepodstrčil!“ namítl jsem vztekle. „Nikdo nemůže být tak dobrý!“
Stejně jsem si ale prohledal kapsy, přičemž jsem věnoval zvláštní pozornost bundě, kterou mi dal Kostelní lavice, ale nenašel jsem na sobě nic, co by tam nepatřilo. Falešná Rossignol zlověstně postupovala proti skupince novinářů, kteří se pokoušeli vystavět mezi sebou a jí barikádu, a Julien se rozhodl, že to už stačilo. Vyšel ze své kanceláře do redakční místnosti a zamířil přímo k Rossignol. Možná že teď byl šéfredaktorem, ale stále byl každým coulem hrdina. Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem se vydal za ním. Sice jsem netušil, jak bych mohl zapříčinit přítomnost té stvůry zde, ale Julien dokázal, že jsem se za ni cítil zodpovědný. Na to on byl kadet. Argus zůstal ve svém úkrytu.
Rossignol mezitím pobíhala sem a tam po redakční místnosti a bleskovými údery svých malých pěstiček rozbíjela počítačové monitory. Osazenstvo redakce se rozptýlilo a pokoušelo se udržovat si od ní co největší vzdálenost. Tedy ti, kdo nebyli zranění. Běsnící žena měla obrovskou sílu, naprosto nelidskou, jako kdyby se pohybovala ve světě vytvořeném z hedvábného papíru. Na tváři měla permanentní úsměv, a pokud jsem to mohl posoudit, za celou dobu ani jedenkrát nemrkla. Jeden novinář jí dost rychle neuhnul z cesty a ona ho popadla za rameno a udeřila jím o stěnu tak silně, až jsem uslyšel zapraštět kosti. To už byl Julien skoro u ní. Rossignol pustila nehybné tělo a prudce se otočila tváří k šéfredaktorovi. Vyrazila proti němu pěstí a Julien jen tak tak uhnul před ránou, která by mu bezpochyby utrhla hlavu. Vzápětí skočil kupředu a zasáhl ji pěstí do brady, ale ona při tom nárazu sotva pohnula hlavou.
Náhle se vedle mě objevil poltergeist Otto. „Musíte ji zastavit, pane Taylore, než tady všechno zničí!“
„Rád si vyslechnu jakýkoliv návrh,“ odpověděl jsem a jen jsem zamrkal, když další drtivý úder o vlásek minul Julienovu hlavu. „Bojím se, že když zraníme nebo poškodíme tu zatracenou věc, zraníme nebo poškodíme i její živou předlohu.“
„Tak s tím si nemusíte dělat starosti,“ ujistil mne Otto. „Není skutečná. No, vlastně je v tom smyslu, že je schopná dát našemu ctihodnému šéfredaktorovi pořádnou nakládačku, ale není na ní nic lidského. Je to tulpa, myšlenková forma ve tvaru osoby, ze které je odvozená. Musel jste sem přinést něco, co pochází od skutečné Rossignol, třeba něco tak malého, že jste si toho ani nevšiml.“
Uvažoval jsem, až se mi kouřilo z hlavy. Rossignol mi doopravdy nic nedala, což znamenalo, že ať už je to cokoliv, někdo mi to musel podstrčit. Znovu jsem si prohledal všechny kapsy a ani tentokrát jsem nic neobjevil. Julien uhýbal a uskakoval a přitom zasazoval falešné Rossignol rány tak silné, že se pod nimi prohýbala, ale nijak jí neublížily. Náhle se na ni zezadu vrhl redakční skřet a přitiskl jí obě ruce k tělu. Julien popadl nejbližší stůl, s vypětím všech sil jej zvedl a praštil jím Rossignol po hlavě. Ta ani nezamrkala. Zasadila skřetovi loktem ránu, po které jen vyhekl a okamžitě ji pustil, a znovu se vrhla na Juliena. Tou rozcvičkou se zatím ani nezadýchala. Velice váhavě jsem se rozhodl, že je čas, abych se do toho vložil.
Obešel jsem Rossignol zezadu, uchopil jsem těžítko a vší silou jsem ji zezadu udeřil do hlavy. Prudce se otočila proti novému nepříteli a Julien ji okamžitě kopl pod levé koleno. Zavrávorala, na okamžik vyvedená z rovnováhy, a Julien i já jsme na ni zaútočili současně. Dali jsme do toho všechno, ale ona nás bez větší námahy setřásla. Oba jsme odskočili mimo její dosah a začali jsme ji pomalu obcházet. Rossignol se otáčela tak, aby nás měla pořád na očích. Rozhlédl jsem se po nějaké zbrani a moje oči dopadly na velký těžký předmět s upokojivě ostrými hroty. Dokonalé. Sáhl jsem po něm a vzápětí jsem se zase zarazil, když na mne zpoza převráceného stolu vztekle zasyčela Annabella.
„Neopovažuj se, ty parchante! To je moje cena za novináře roku!“
„Výborně,“ řekl jsem. Popadl jsem tu ohyzdnost a mrštil jsem ji vší silou. Rossignol ji chytila ve vzduchu a hodila mi ji zpátky tak rychle, že jsem jen tak tak stačil uhnout hlavou.
Julien hlasitě zařval. „Argusi, ty zbabělče! Pojď okamžitě sem! Dostal jsem nápad!“
„Je mi jedno, jestli máš někde bazuku, já se odsud ani nehnu! Na to, abych se pral s démony, mi neplatíš dost.“
„Okamžitě sem pojď, ty politováníhodný ubožáku, nebo ti seškrtám výdaje!“
„Tyrane,“ zakňoural Argus, ale ne moc hlasitě. Pak se po čtyřech vyplazil z šéfredaktorovy kanceláře a snažil se přitom vypadat tak anonymně, jak jen to šlo. Obličej měl prakticky bez jakýchkoliv rysů. Váhavě se blížil k zuřící bitvě, zatímco Julien jej probodával pohledem.

„Proměň se v Rossignol! Okamžitě!“
Argus se proměnil a stala se z něj přesná kopie zpěvačky. Tulpa se podíval na novou falešnou Rossignol a zmateně se zarazil. Julien připoutal mou pozornost a hlavou ukázal na převržený stůl. Okamžitě jsem pochopil, o co mu jde, a společně jsme jej zvedli ze země. Rossignolin tulpa se právě začal probírat z transu, když jsme do něj narazili zezadu jako rozjetý vlak. Tohle nečekal a svalil se na zem a v příštím okamžiku jsme ho k ní svou spojenou váhou přimáčkli. Tulpa se začal zmítat a pokoušel se nás ze sebe shodit. Využil jsem chvilky, abych pomocí svého nadání vypátral, co je ta věc, na kterou se tulpa navedl. Na levém rameni bundy jsem měl jeden černý Rossignolin vlas, proti černé kůži prakticky neviditelný. Musel se tam dostat, když jsem ji objímal, abych ji uklidnil. Žádný dobrý skutek zkrátka nezůstane nepotrestán, obzvlášť na Noční straně. Vzal jsem ten vlas a ukázal jsem ho Julienovi, zatímco se stůl pod námi otřásal stále silněji. Ten vytáhl zlatý zapalovač s monogramem a vlas spálil. V okamžiku, kdy ho plameny strávily, dopadl stůl pod námi naplocho na podlahu. Už pod ním nic nebylo.
Julien a já jsme si vzájemně pomohli na nohy. Oba jsme ztěžka lapali po dechu. Šéfredaktor se rozhlédl po své zdevastované redakční místnosti, kde novináři a ostatní personál začali postupně opouštět provizorní úkryty. Někdo našel telefon, který ještě fungoval, a zavolal zraněným paramediky. Julien se na mě podíval a v očích měl velice mrazivý výraz.
„To je práce Cavendishových. Takže teď je to osobní. Nikdo si nesmí myslet, že může zaútočit na Night Times beztrestně. Myslím, že těm arogantním sviním pošlu účet za škody a opravy. Mezitím zahájím důkladné pátrání. Nasadím na to svoje lidi a pořádně se jim podívám na zoubek. A Johne, měl bys zaskočit za Mrtvým chlapcem. Jestli vůbec někdo ví, kde se skrývá Sylvia Sin, tak jedině on.“
Přikývl jsem. Tohle byla ta laskavost, ve kterou jsem doufal.
Julien Advent se znovu rozhlédl po své zdevastované redakci. „Nikdo nemůže napadnout moje lidi, aniž by za to zaplatil.“

7
Smrt a život, svým způsobem
Z redakce Night Times jsem odjel v osobním Rolls-Royci Silver Ghost Juliena Adventa. Chtěl si být jist, že dorazím tam, kam mířím, a nezemřu někde v jeho blízkosti nebo dokonce v kanceláři jeho novin. Přijal jsem to jako velkorysé gesto a zanechal jsem ho se zbytkem redakčního týmu při odklízení božího dopuštění, které po sobě zanechal Rossignolin tulpa. Mou řidičkou byla půvabná štíhlá květinka v oblečku z bílé kůže doplněném o nefalšovanou šoférskou čepici se štítkem pevně naraženou na záplavě zlatých kudrlinek. Zeptala se mě, kam mě má hodit, a pak už nepromluvila jediné slovo. Někdy takhle na ženy působím. A nebo ji přede mnou Julien předem varoval. Spokojeně jsem se usadil na pohodlném sedadle z leštěné rudé kůže a posloužil jsem si velice dobrou brandy z vestavěného baru. Jednou za čas cestovat první třídou člověka potěší na těle i na duši. Rolls tiše předl a hladce se proplétal dopravním ruchem Noční strany, kde jediným pravidlem silničního provozu je přežít. Většina ostatních vozů měla dost rozumu, aby se k Rollsu moc nepřibližovala – bylo jim jasné, že tak drahý vůz bude mít špičkové magické ochrany a zbraně.
Ale vždycky se najde nějaká výjimka, že? Líně jsem vyhlížel z postranního okna a nemyslel jsem na nic konkrétního – snad jen že jsem si snažil vybavit, jestli jsme se Mrtvý chlapec a já naposledy rozešli v dobrém – když jsem si všiml tmavé otlučené limuzíny neznámé značky, které se na nás podezřele lepila. Netrvalo mi dlouho pochopit, že to není skutečné auto. Narovnal jsem se a zpozorněl jsem. Všechny detaily byly špatné, a když jsem se podíval důkladněji, zjistil jsem, že se kola limuzíny vůbec neotáčejí. Podíval jsem se na řidičku. Upírala oči přímo před sebe a zjevně si s ničím nedělala starosti. Znovu jsem pohlédl na černý vůz. Obrysy jeho dveří byly na karosérii jen namalované, bez jakékoliv plasticity, a přestože měl kouřová skla, předním oknem jsem viděl obrysy řidiče. Vůbec se nehýbal. Vsadil bych slušný obnos, že to byla mrtvola, která měla dodat napodobenině na věrohodnosti a ošálit necvičené oko.
Rolls se pohyboval dost rychle a ta věc, co nebyla auto, jakbysmet. Vlastně už byla hodně blízko. Na boku přivráceném k nám se objevila trhlina, která se pomalu roztáhla přes celou délku vozu. Pak se otevřela jako obrovská tlama a odhalila řady krvavě rudých, hladově se komíhajících brv uvnitř. Na brvách vyrostly zlověstné ostny a ta věc jimi šlehla proti oknům Rollse. Jak udeřily do neprůstřelného skla, mimoděk jsem uskočil na druhou stranu sedadla. Řidička natáhla ruku ke zbraňové konzole na palubní desce.
Ve stejném okamžiku se ale nad falešnou limuzínou objevily obří ptačí spáry, jejichž drápy se jí zasekly do střechy s takovou silou, až nadskočila. Z rány vytryskla krev. Napodobenina se začala divoce zmítat z jedné strany cesty na druhou, jak se snažila vyprostit ze smrtícího sevření spárů, ale nemohla. Z její široké tlamy zazněl chraptivý výkřik bolesti a pak se celá ta věc zvedla z vozovky. Ozval se zvuk obrovských tlukoucích křídel a věc, která jako limuzína jen vypadala, byla pryč, odvlečená do temnoty nočního nebe. Udělala velice hloupou chybu – tolik se soustředila na svou oběť, že zapomněla na první pravidlo Noční strany. Bez ohledu na to, jak dobrý jste predátor, vždycky se najde něco většího, silnějšího a hladovějšího než vy, a když si nebudete dávat pozor, schlamstne vás to jako malinu.
Rolls-Royce dál ujížděl svou cestou, kolem proudil dopravní ruch, jako by se vůbec nic nestalo, a já jsem si nalil další brandy.

Cesta na Nekropoli Noční strany, současné bydliště Mrtvého chlapce, trvala asi půl hodiny. Nekropole se stará o pohřby všech, kdo zemřou na Noční straně, a nachází se na samé její hranici, protože nikdo nechce žít příliš blízko ní. Částečně proto, že i Noční strana má svoje tabu, ale hlavní důvod je, že když se něco zvrtne na Nekropoli, je to skutečně zlé.
Pýchou vedení je, že dokážou zařídit každý obřad, rituál nebo rozloučení se zesnulým, které si objednáte, včetně takových, na jaké je lépe nemyslet, pokud chcete v noci klidně spát. Jejich motto je: Je to váš pohřeb. Na Noční straně

si nikdy nemůžete být tak docela jistí, že váš drahý zesnulý bude odpočívat v pokoji, pokud v tom směru neučiníte jistá opatření, takže se vyplatí mít profesionála, který se na takové věci specializuje. Účtují si za to sice div ne libru masa, ale dokážou skutečné divy, i když třeba ani nemají mrtvolu, na které by mohli pracovat.
Takže když se něco pokazí, což se tu a tam stane i té nejlépe vedené firmě, je to malér, který už stojí za to, a to pak vedení spolkne svou nemalou pýchu a zavolá největšího odborníka na všechny formy smrti – nechvalně známého Mrtvého chlapce.
Řidička zastavila Rolls v uctivé vzdálenosti od Nekropole. Vlastně jsem stěží rozeznal tu budovu na konci ulice. Jen jsem vystoupil z vozu a zabouchl jsem za sebou dveře a Rolls už plnou rychlostí couval pryč, zpátky k přívětivějším nebezpečím Noční strany. Což mimo jiné vyřešilo otázku, jestli se hodí, abych dal řidičce spropitné. V takových věcech jsem se nikdy moc dobře neorientoval. Vydal jsem se po ulici, jež byla velice tichá a naprosto opuštěná. Všechny dveře a okna byly zavřené a nikde se nesvítilo. Moje kroky se hlasitě rozléhaly a prozrazovaly všem, že přicházím.
Než jsem dorazil až k Nekropoli, měl jsem nervy absolutně nadranc a byl jsem připravený nadskočit metr do vzduchu při prvním nečekaném pohybu. Obrovská budova, která se přede mnou tyčila k nočnímu nebi, byla postavená ze starých cihel a kamení; nikde neměla žádná okna a nahoře byla zakončená ostře uťatou sedlovou střechou. V průběhu let byla neustále přistavována a nyní svými jednotlivými částmi zbudovanými v různých slozích a stavebních stylech, které se ani nesnažily vzájemně ladit, zabírala pozoruhodně velkou oblast. Celá ta temná, podsaditá, na pohled depresivní stavba měla jediný vchod. Masivní vstupní dveře byly ze solidní oceli zdobené stříbrem a pokryté hluboce vyleptanými runami, znameními a nápisy v dávno mrtvých jazycích. Litoval jsem toho ubožáka, který je musel každé ráno leštit. Z klenuté střechy trčely dva vysoké komíny, sloužící krematoriu v zadním traktu, ale v tuto chvíli z nich pro změnu nestoupal k nebi žádný černý kouř. Podle všeho byl vzadu i rozlehlý hřbitov, ale osobně jsem ho nikdy neviděl. Nestál jsem o to. Na pohřby nechodím. Jenom mne deprimují. I když zemřel můj otec, šel jsem jen na mši. Vím příliš mnoho o bolesti a ztrátě, abych dokázal čerpat falešnou útěchu ze sázení lidí do země. Nebo jsem možná jen viděl příliš mnoho lidí umírat a nedá se pořád jenom loučit.
Vůz Mrtvého chlapce parkoval přímo před hlavním vchodem, ke kterému jsem zamířil. Štěrk mi hlasitě křupal pod nohama, když jsem procházel kolem jediné slabosti Mrtvého chlapce – jeho zářivě lesklého stříbrného vozidla z budoucnosti. Bylo dlouhé, štíhlé a aerodynamické v každém detailu a nemělo kola. Vznášelo se několik palců nad zemí a vypadalo, jako kdyby klouzalo na tekutém světle hvězd. Pravděpodobně mělo warpový pohon, obranné štíty, a pokud by to bylo nutné, dokázalo by se transformovat v zatraceně velkého robota. Elegantně vytvarovaná okna byla polarizovaná, takže dovnitř nebylo vidět, ale pravé přední dveře byly otevřené. Vyčnívala z nich noha. Nepohnula se, ani když jsem stál prakticky u ní, a tak jsem se musel sklonit a nahlédnout na řidičovo místo. Z něj se na mne usmíval Mrtvý chlapec.
„Johne Taylore. Rád tě zase vidím. Vítej na nejpopulárnějším místě na Noční straně."
„Opravdu?"
„Musí být. Lidé umírají, aby se sem dostali."
Zasmál se a zhluboka se napil z láhve whisky. Mrtvému chlapci je sedmnáct. Sedmnáct mu bylo už před třiceti lety, když ho zabili. Znám jeho příběh. Každý ho zná. Přišel o život při náhodném přepadení, protože takové věci se někdy stávají, dokonce i na Noční straně. Praštili ho obuškem do hlavy pro jeho kreditky a pár drobných, co měl po kapsách. Vykrvácel na chodníku, zatímco kolem chodili lidé, kteří se nechtěli do ničeho míchat. Tím to mělo skončit. Jenomže on vstal z mrtvých, překypující vztekem a nepřirozenou energií, aby našel a zabil lotry, kteří ho zavraždili. Jeden po druhém zemřeli a zůstali mrtví. Možná že jim po všech těch strašných věcech, které s nimi Mrtvý chlapec prováděl, peklo připadalo jako úleva. Ale i když už z nich nezbyl nikdo, Mrtvý chlapec pokračoval ve svém díle a dál kráčel po ulicích Noční strany, lapený smlouvou, kterou uzavřel.
S kým jsi vlastně uzavřel tu smlouvu? ptali se ho často. S kým byste mysleli? odpovídal vždycky.
Své pomsty dosáhl, ale ve smlouvě se neříkalo nic o tom, že pak dojde odpočinku. Další oběť drobného tisku. A tak dál kráčí po světě, duše lapená v mrtvém těle. Vlastně by se dalo říct, že sám sebe posedl. Dělá dobré skutky, protože musí. Je to jeho jediná šance vymanit se z maléru, do kterého se dostal. Patří k těm, které je dobré mít na své straně – necítí bolest, dokáže nadělat spoustu nepříjemností a nebojí se ničeho na světě.
Hodně času strávil zkoumáním svého stavu. O smrti ve všech jejích formách ví víc než kdokoliv jiný na Noční straně. Údajně.
Vylezl ze svého vozu, aby se se mnou pozdravil, a pak se opřel o jeho bok. Mrtvý chlapec je vysoký a výrostkovsky hubený, nosí dlouhý, purpurově červený zimník, černé kožené kalhoty a vyleštěné vysoké boty z teletiny. V klopě měl vetknutou černou růži. Zimník měl vpředu rozhalený, takže byla vidět jeho holá hruď posetá šrámy. Jelikož vstal z mrtvých, jeho tělo nepodléhá rozkladu, ale ani se nehojí, takže když utrpí nějaké zranění, což se mu stává často, protože nemá žádný pud sebezáchovy, nezbude mu než se nějak zašít, zalátat a poslepovat sekundovým lepidlem. Občas se dokonce musí uchýlit k lepicí pásce. Není na něj hezký pohled. V zimníku měl několik čerstvých průstřelů, ale nikdo z nás se o nich nezmínil.
V podlouhlém bledém obličeji měl unavený, vyžilý, předrafaelský výraz s planoucíma, horečnatě lesklýma očima a zamračenými, naprosto bezbarvými ústy. Přes dlouhé černé vlnité vlasy měl naražený klobouk se širokým okrajem. Whisky pil přímo z lahve a zajídal ji čokoládovým perníčkem. Obojí mi nabídl, ale odmítl jsem.
„Nepotřebuji jíst ani pít," prohodil Mrtvý chlapec. Necítím hlad ani žízeň, vlastně se ani nemůžu opít. Dělám to jen pro ten pocit. A jelikož už ani skoro nic necítím, vyhledávám ty nejextrémnější pocity." Odněkud z kabátu vytáhl stříbrnou tabatěrku, do dlaně si z ní vysypal půl tuctu nejrůznějších tabletek, polkl je a zapil dalším douškem whisky. „Skvělý materiál. Dělá je pro mě jedna stará čarodějnice. Není snadné sehnat drogu dost silnou na to, aby působila i na mrtvé. Prosím tě, nedívej se tak na mě, Johne. Ty jsi byl vždycky zbytečně přecitlivělý. Co tě vlastně přivádí na tohle neveselé

místo?“
„Julien Advent říkal, že tady pracuješ na případu. Když ti s tím pomůžu, pomohl bys na oplátku s něčím ty mně?“
Na chvíli se nad tím zamyslel, přitom dojedl perníček a nepřítomně si smetl drobky z kabátu. „Možná. Zahrnuje ten tvůj případ smrtelné nebezpečí, svévolné násilí a drcení bezbožných železnou patou?“
„Skoro určitě.“
Mrtvý chlapec se usmál. „V tom případě jsme parťáci. Samozřejmě za předpokladu, že přežijeme to, na čem teď dělám.“
Kývl jsem hlavou k zlověstně tiché budově Nekropole. „Co se tady stalo?“
„Dobrá otázka. Vypadá to, že v Nekropoli došlo k nečekanému výpadku proudu a v jeho důsledku se peklo utrhlo z řetězů. Už celé roky je přesvědčuji, že by si měli pořídit vlastní generátor a výdaje za něj zahrnout do nákladů, ale… Zkrátka, kryogenní sekce to dostala naplno. Varoval jsem je, aby si s takovými věcmi nezahrávali, ale to ne, oni chtěli být moderní, aby mohli vyhovět jakémukoliv požadavku, se kterým by mohl zákazník přijít.“ Odmlčel se. „Vlastně jsem ji taky vyzkoušel. Zajímalo mě, jestli bych nemohl počkat hezky u ledu, dokud někdo nenajde lék na mou kletbu, ale nefungovalo to. Ani mi nebyla zima a o tom, že bych usnul, nemohla být vůbec řeč. Jenom jsem tam ležel a nudil jsem se… Akorát jsem pak nemohl dostat kousky ledu z vlasů.“
Přikyvoval jsem, jako že poslouchám, ale v duchu jsem tiše klel. Další důsledek mého zásahu v Prométheovi. Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán…
Jestli tu měli problémy s kryogenní jednotkou, čekala nás skutečně perná práce. Než bylo možné někoho zmrazit a uchovat, musel být nejdříve mrtvý, což znamenalo, že ho duše už opustila. Jenže jelikož někteří lidé měli velice konkrétní představu, kde asi jejich duše skončí, až umřou, uchýlili se ke kryogennímu procesu jako ke své poslední naději. Sehnali si nekromanta a zaplatili mu, aby pomocí jistých rituálů svázal jejich duši s mrtvým tělem. To pak nechali zmrazit a byli v bezpečí až do soudného dne. Nebo dokud nedojde k výpadku proudu. Samozřejmě že kryogenní komory měly všelijaké pojistky, ale… Jakmile se přerušila dodávka elektrické energie a zmrazené mrtvoly začaly rozmrzat, zaklínadlo, které drželo duše v tělech se mohlo přetížit. Výsledkem by byla celá tlupa neobsazených tělesných schránek aspirujících na posednutí nejrůznějšími vnějšími mocemi.
„Takže,“ řekl jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo co nejnedbaleji, „víme, do čeho jdeme?“
„Bojím se, že ne. Fakta jsou poněkud nedostatečná. Asi před dvěma hodinami všichni, kdo právě byli uvnitř, opustili s křikem svoje pracoviště a odmítli se tam vrátit. Většina z nich prostě běžela pořád dál. S přihlédnutím k tomu, s jak děsivými věcmi se tu denně setkávají, mám za to, že se v tomto případě přiblížil a do prdele faktor nebezpečně k mezní hodnotě. Podle jednoho z členů vedení Nekropole, se kterým jsem mluvil a který nebyl tak hysterický jako ostatní, je uvnitř pět rozmrzajících těl a všechna posedlo něco odjinud. To zrovna nezužuje pole výběru, co? Jediná dobrá zpráva je, že magické ochrany obklopující Nekropoli pořád ještě drží. Takže ať už je tam uvnitř cokoliv, ven se to zatím nedostane.“
„Nestačilo by prostě znovu zapnout proud?“ zeptal jsem se.
Mrtvý chlapec se na mě shovívavě usmál. „Zkus to a připojíš se k nám, Johne. K výpadku energie došlo před nějakou dobou, ale škoda už byla napáchaná. Noví obyvatelé našich mrtvolek už se stačili usadit a postupně dostávají do sféry svého vlivu větší a větší část budovy. Stálý zaříkávač Nekropole vyzkoušel všechny obvyklé techniky určené pro zapuzení nechtěných návštěvníků z onoho světa – z bezpečné vzdálenosti, přirozeně – ale vypadá to, že se nejedná o obyčejné impy nebo démony. To, o čem tady mluvíme, jsou stvůry z jiných rozměrů, starší bohové, mnohaúhlí – prostě nejrůznější parchanti z Vnější temnoty. Nic, na co by platil obyčejný exorcismus a vymítání. Ne, něco doopravdy ošklivého využilo situaci, strčilo nohu do dveří naší reality a jestli rychle nenajdeme způsob, jak jim je zase přibouchnout před nosem, těžko říct, jak to dopadne. A na nás dvou je, abychom šli dovnitř a dali jim do pasu razítko nežádoucí. Nejsme my párek šťastlivců?“
„Štěstí není přesně to slovo, které bych v tomhle případě použil,“ odpověděl jsem a pak jsem se zasmál, tak lehkomyslně, jak jen jsem dokázal.
Upřel jsem pohled na zem před sebou. Štěrkem vedla úzká zářící linie která označovala vnější hranici ochranných kouzel obklopujících Nekropoli. Byla vytvořena ze soli, stříbra a semene před stovkami let, aby udržela ty uvnitř uvnitř a ty venku venku. Byla stále neporušená, což bylo dobré znamení. Ti staří nekromanti znali svoje řemeslo. Dřepl jsem si a dotkl jsem se linie špičkou prstu. Okamžitě jsem ucítil přítomnost silové stěny, jako kdyby vzduch rozechvělo nekonečné dunění hromu. Cítil jsem i velký tlak působící z druhé strany. Něco se ze všech sil snažilo dostat ven. Útočilo to proti stěnám, které ho věznily, a bylo to čím dál tím silnější. Stáhl jsem ruku a znovu jsem se narovnal.
„No jo,“ řekl Mrtvý chlapec, dopil zbytek whisky a odhodil láhev. „Ošklivé, že?“ Láhev se rozbila o štěrk, ale bouchnutí znělo nepřirozeně slabě. Mrtvý chlapec se zamyšleně podíval na vstupní dveře Nekropole. „Každá ochrana nakonec povolí, když do ní budeš bušit dost silně a dost dlouho. Takže je na mně a na tobě, abychom šli dovnitř a natrhli jim ty jejich extradimenzionální šosy, dokud je ještě čas. Jak já zbožňuji výzvy! Přestaň se na mě takhle dívat, bude to zábava! Drž se těsně u mne, Johne. Zaklínadlo, které jsem dostal od vedení, nás dostane přes ochranná kouzla, ale jestli se rozdělíme, ven se už nedostaneš.“
„Nestarej se,“ odsekl jsem. „Budu hned za tebou. Schovaný.“
Mrtvý chlapec se zasmál a pak jsme společně prošli magickým polem.

Zasáhlo nás to oba najednou, mentální útok tak mocný a zlovolný, až jsme se zapotáceli a skoro jsme se svalili na zem. Něco nás pozorovalo zpoza slepých, bezokých zdí Nekropole. Přítomnost pronikající samou atmosférou toho místa, visící ve vzduchu jako hmatatelná mlha, něco temného, příšerného a naprosto cizího lidskému způsobu myšlení. Bylo to cítit jako ječení a zvracení a chuť vlastní krve v ústech a pulzovalo to nenávistí. Blížit se k Nekropoli bylo jako brodit se oceánem sraček, zatímco vám někdo, koho jste milovali, vrážel dýku do zad. Mrtvý chlapec jen vypjal prsa a zamířil

si to svižným krokem přímo k hlavnímu vchodu. Na to, abyste viděli věci z nadhledu, je nejspíš těžko něco lepšího než umřít. Zaťal jsem zuby, obrnil jsem se vším, co jsem měl, abych se nerozsypal, a ploužil jsem se za ním do tlamy mentálního teroru.
Ke dveřím jsme se dostali, aniž nás něco odporného roztrhalo na kusy, a Mrtvý chlapec zalomcoval klikou. Z jeho výrazu jsem usoudil, že nemělo být zamčeno. Zatlačil do dveří jednou rukou, ale ani se nehnuly. Mrtvý chlapec poodstoupil a zamyšleně se na dveře podíval. Položil jsem dlaň na kovový povrch dveří a zjistil jsem, že jsou úplně houbovité, jako kdyby je postupně opouštěla hmota, realita, ze které byly vytvořeny. Naskočila mi z toho husí kůže a rychle jsem ruku zase stáhl a otřel jsem si ji o bundu. Mrtvý chlapec se rozpřáhl a kopl do dveří nohou v pevné kožené botě. Veřej z oceli a stříbra vytržená z pantů padla dovnitř, jako kdyby vůbec nic nevážila. Když dopadla na podlahu, vlhce to plesklo. Mrtvý chlapec přes ni přešel a ocitl se uvnitř ve vstupní hale. Dohonil jsem ho ve chvíli, kdy se postavil doprostřed místnosti s rukama v bok a vrhl zarputilý pohled do tmy před sebou.
„Hej vy tam! Jsem Mrtvý chlapec! Vylezte, abych vás mohl nakopat do zadku! No tak, předveďte mi, co umíte, vy ubožáci! Já to vydržím!“
„Vidíš?“ řekl jsem. „To proto s tebou nikdo nechce dělat.“
„Sralbotkové,“ odpověděl trochu nejednoznačně.
Vzduch tady uvnitř byl skutečně strašný. Krev, hniloba a puch věcí, které normálně patří dovnitř těla. Jediné světlo ve velké otevřené hale pocházelo z husté modrostříbrné světélkující mlhy, která se převalovala ve vzduchu. Moje oči se pomalu přizpůsobily šeru a vzápětí jsem si přál, aby to neudělaly – to když jsem poprvé uviděl stěny a co bylo na nich. Všude kolem nás, od podlahy ke stropu, byly pokryté vrstvou lidských ostatků. Mrtvá těla byla roztažená a zploštělá, takže visela na stěnách jako nestvůrné plakáty a vytvářela prakticky jednolitou vrstvu lidské kůže, vnitřností a roztříštěných kostí. Byly tam stovky, tisíce zkřivených obličejů mrtvol pocházejících podle všeho ze hřbitova vzadu. Všechny ty části těl byly svým způsobem stále živé. Pomalu se pohybovaly, jako kdyby si uvědomovaly naši přítomnost. Oči ve zploštělých obličejích se otáčely a sledovaly nás, jak jsme procházeli halou. Ze zdí se k nám natahovaly ruce, buď aby nás zadržely, nebo v němé prosbě o pomoc. Slyšel jsem sípání plic a tep srdcí pulzujících v odporné karikatuře života a byl jsem velice rád, že jsem žádnou z těch tváří neznal.
Alespoň že podlaha byla čistá. Mrtvý chlapec kráčel vpřed, zdem nevěnoval jediný pohled a já jsem se ho snažil držet. Měl jsem za to, že až dojde na lámání chleba, měl by být přítomen i někdo normální. Zvuk našich kroků na holé podlaze byl podivně tlumený a stíny kolem byly velice temné a velice hluboké. Měl jsem pocit, jako kdybych kráčel podzemní chodbou pryč od našeho světa a jeho zákonů… někam jinam.
Dostali jsme se asi do poloviny chodby, když jsme poprvé zahlédli to, co na nás čekalo. Na opačném konci, ve tmě prozářené jen světélkováním převalující se mlhy, stálo pět obrovských postav. Mrtvoláků. Roztátí z nepředstavitelného mrazu, vzkříšení z mrtvých, oživení nezemskými duchy z Vnějšku, se už vůbec nepodobali lidem. To, co posedlo mrtvá těla, bylo příliš silné, příliš divoké, příliš jiné, aby se to mohlo spokojit s lidským tvarem. Všichni vyrostli a nafoukli se vnitřním přetlakem, který je příšerným způsobem přetvořil a zformoval. Už jen dívat se na ně bolelo. Jejich obrysy se rozplývaly a přelévaly, jak se snažily zaujmout více než pouhé tři rozměry najednou. Pouhé maso a kosti by se dávno rozpadly na kusy, ale těch pět monster drželo pohromadě neúprosnou vůlí bytostí, jež je posedly. Potřebovaly ta těla, ty prázdné hostitele. Posednutí mrtvol byla jejich jediná možnost, jak čelit materiálnímu světu. Musel jsem se přemáhat, abych neodvrátil zrak. Tvary těch těl se snažily být příliš komplexní, příliš složité, než aby si s nimi dokázala prostá lidská mysl poradit.
Napadlo mě, jestli jsme náhodou nezašli příliš daleko. Popadl jsem Mrtvého chlapce za ruku a přinutil jsem ho zastavit se. Podíval se na mě.
„Potřebujeme více informací,“ zamumlal jsem. „Promluv s nimi.“
„Ty si s nimi promluv. Najdi mi něco, do čeho bych mohl praštit.“
Jedna z postav se naklonila dopředu. Byla dvakrát vyšší než dospělý muž a skoro stejně tak široká, bledou, potem lesklou kůží měla bolestivě napjatou. Hlava se jí klátila na nepřirozeně prodlouženém krku. Z očí jí nepřetržitě tekly krvavé slzy, které se po dopadu na podlahu okamžitě měnily se syčením v páru. Z pokřiveného obličeje jí trčely kostěné výrůstky a rohy, a když promluvila, její hlas zněl jako dětský sbor šeptající obscenity.
„Jsme Prvotní. Čistě koncepční bytosti, produkty prvních dnů stvoření, než byla sláva myšlenek polapena a uvězněna omezeností hmoty. Vyvrhli nás z materiálního světa, aby ochránili jeho křehká stvoření z masa a smrtelnosti. Jsme tady od počátku času. Čekáme a pozorujeme, neustále hledáme cestu dovnitř, abychom konečně mohli projevit svou nenávist k menším stvořením, která se odvážila snít, že by mohla být více než my. Jsme Prvotní. Byli jsme tady první. A budeme tady, až všechno maso, které se odvážilo myslet, bude zašlapáno zpátky do bláta, z nějž vzniklo.“
„Typičtí užvanění démoni,“ řekl Mrtvý chlapec. „Byli stvořeni před milénii a pořád ještě trucují, že jim nebyla přidělena význačnější role v tomhle příběhu. Skoncujme to. Tak pojďte a předveďte, co dovedete!“
„Nemohl bys alespoň vyzkoušet trochu racionálnější přístup?“ namítl jsem ostře. Ale vzápětí jsem se zarazil, když se hlava bytosti najednou otočila ke mně.
„Tebe známe, malý princi,“ ozval se znovu sbor šeptajících hlasů. „John Taylor. Ano. Známe i tvou matku.“
„Co o ní víte?“ V ústech jsem měl sucho, až to bolelo, ale s vypětím všech sil jsem dokázal, že se mi hlas nechvěl.
„Byla tou, která byla první, a zase v tomto nejhorším ze všech světů první bude. Vrací se. Ano, už brzy se zase vrátí.“
„Ale kdo je? Co je?“
„Zeptej se těch, kteří ji vyvolali. Zeptej se těch, kteří ji přivolali zpět. Vrací se domů a právo na to jí nikdo neupře.“
„Ty se jí bojíš,“ řekl jsem udiveně. A bojíš se i mě, pomyslel jsem si.
„My jsme Prvotní. Ještě je pořád čas pohrát si se světem, než se ona vrátí a vezme si zpět, co jí náleží. Čas pohrát si s tebou, malý princi.“

„Všechno je to hrozně zajímavé," ozval se Mrtvý chlapec. „Ale dost tlachání. Kryj mi záda, Johne. Mám plán."
Nato se rozběhl vpřed a vrazil hlavou do nejbližší z postav.
„Takhle ty si představuješ plán?" zaječel jsem a rozběhl jsem se za ním, protože nic jiného se dělat nedalo. V podobných okamžicích si přeji, abych s sebou nosil zbraň. Nějaký pořádný kanón. S jadernou municí.
Mrtvý chlapec se natáhl, aby popadl klimbající hlavu Prvotní bytosti, která s námi hovořila, a celé její tělo se náhle rozevřelo a obklopilo ho jako pryskyřice mouchu. Očividně se ho pokoušela posednout, ale Mrtvý chlapec už byl posedlý sám sebou a jeho kletba nedovolovala, aby tomu bylo jinak. Prvotní se zazmítal v křečích a pak ho zhnuseně vyplivl. Mrtvý chlapec tvrdě dopadl na podlahu, ale v mžiku byl zase na nohou a rozhlížel se po něčem, co by mohl praštit. Prvotní pozvedli hlasy v příšerné harmonii a začali něco odříkávat v jazyce založeném na vznešenějších věcech, než jsou pouhé hlásky. A ostatky mrtvých nalepené na stěnách je slyšely. Pomalu začaly klouzat dolů a plynulým, takřka tekutým pohybem se sunuly po podlaze k Mrtvému chlapci a ke mně, moře hlav, torz a údů valící se na nás ze všech stran, plivající, kypící a vyvrhující polámané končetiny jako zbraně. Trávící šťávy rozežíraly dřevěnou podlahu. Oční bulvy se zvedaly na komíhajících se stopkách. Ruce si protahovaly prsty s nehty dlouhými jako nože a ostrými jako skalpely.
Z kapsy bundy jsem vytáhl dvě hrsti soli a rozhodil jsem je v širokém kruhu kolem sebe a Mrtvého chlapce, přičemž jsem na něj zaječel, aby se držel v něm. Nebyl jsem si jist, jak by si jeho legendární nezranitelnost poradila s roztrháním na kusy a strávením ve stovkách nemrtvých žaludků. Mokvající biomasa před solným kruhem zaváhala a pak se zformovala do vysokých, klenutých vln, aby se přes něj přelila. Divoce jsem se rozhlížel kolem, zatímco Mrtvý chlapec se vrhl vpřed a začal bušit do nejbližšího výhonku biomasy. Přitom na ni pokřikoval všechna možná zaklínadla elfštinou počínaje a špatnou koptštinou konče, ale nic z toho nemělo viditelné účinky. Zbylá tkáň byla nabita energií Prvotních, silou, jež byla stará, už když svět byl nový a s něčím takovým se dosud nestřetl dokonce ani Mrtvý chlapec. Pohlédl jsem na Prvotní a zjistil jsem, že pozorují spíše mne než Mrtvého chlapce. Vzpomněl jsem si na svůj dřívější dojem, že to skoro vypadá, jako by ze mne měli strach. Proč ze mne? Jak jsem jim mohl ublížit? Neznal jsem ani tu trochu bojových zaklínadel co Mrtvý chlapec. Jistě, měl jsem svoje nadání nalézat, ale jak by mi to mohlo pomoct v situaci, jako byla tahle? Mysli, mysli! Upřeně jsem se zadíval na pětici monstrózních těl posedlých Prvotními. Vypadala příšerně, ano, ale také… napjatě, roztaženě do tenka, nestabilně. Lidská těla nebyla zamýšlena jako útulky pro esence Prvotních. Možná že kdyby se tomu vnitřnímu tlaku trošku pomohlo…
Vyrazil jsem, ještě než se ta myšlenka plně zformovala v mé hlavě, moje nohy se bořily a klouzaly po hnijících orgánech na podlaze. Zamířil jsem přímo k nejbližší postavě, k mluvčímu Prvotních, a řval jsem: „KDYŽ SI MYSLÍŠ, ŽE JSI TAKOVÉ ESO, ZKUS POSEDNOUT MNE, TY PARCHANTE!" a zároveň jsem si myslel: Jenom doufám, že nedělám chybu. Vrazil jsem do Prvotního, který začal překvapeně couvat, a zabořil jsem se do něj. Tělo mne vsálo jako bažina; jen tak tak jsem stihl přitisknout si ruku na ústa a nos. Obestřela mne zima, strašná zima jako mráz mezihvězdné prázdnoty, ale mnohem horší byl pocit gigantické, nepoznatelné mysli, která se na mě v té mrazivé tmě tlačila ze všech stran. Pak mne ohlušil příšerný, ječivý výkřik vzteku a zrady a v příštím okamžiku posedlé tělo explodovalo.
Pro Prvotního to bylo víc, než s čím si dokázal poradit. Moje tělo bylo stále moje, duše netknutá, ale Prvotní to nezvládl. Něčeho se musel vzdát, a to bylo posedlé tělo. Rozletělo se na kusy ve vlhké, lepkavé explozi jako granát v břiše malého chlupatého zvířátka a síla výbuchu narušila křehkou stabilitu čtyř ostatních těl. Explodovala jedno po druhém, jako když padají kostky domina. V okamžiku bylo po všem a Mrtvý chlapec a já jsme tam stáli, omámeně jsme se rozhlíželi kolem sebe, promočení krví a jíchou a obklopení hromadami tělesných pozůstatků, které už začínaly hnít.
Mrtvý chlapec se na mne podíval.
„A o mně lidi říkají, že jsem impulzivní a těžko se se mnou vychází. Co jsi jim udělal?"
„Myslím, že se jim ze mě udělalo špatně. Nejspíš jsem přece jenom trochu výjimečný."
Mrtvý chlapec si odfrkl. „Bože, to je svinstvo, mám to všude. Ty taky. Opravdu doufám, že jsou tady někde sprchy. A skutečně dobrá prádelna."

O dvě dlouhé a velice důkladné sprchy později jsme se Mrtvý chlapec a já nasoukali zpátky do svých pečlivě vypraných šatů. Personál Nekropole se začal postupně vracet, hned jak bylo zřejmé, že už žádné nebezpečí nehrozí, a se spoustou vzdychání a mumlaných kleteb se pustil do úklidu. Byl to pomalý proces vyžadující plastové vaky na ostatky, silné žaludky, spoustu kbelíků a mopů a opravdu velkou láhev lysolu. Krátce se objevilo i vedení Nekropole, aby nám potřáslo rukama a ujistilo Mrtvého chlapce, že šek má v poště. Mysleli to vážně. Neexistoval nikdo, kdo by si přál, aby se na něj Mrtvý chlapec nakrkl. Měl sklony vyhledat vás ve vašem domově a shodit vám ho na hlavu. Když jsme společně opouštěli budovu Nekropole, míjeli nás dva mladíci prohýbající se pod tíhou obrovské bedny označené nápisem Osvěžovače vzduchu.
Zamířili jsme k jeho vozu budoucnosti, který před námi sám otevřel dveře, aniž jsme ho o to žádali. Mrtvý chlapec se nasoukal za volant a já jsem se usadil na luxusním sedadle spolujezdce. Dveře se za námi zase zavřely. Na palubní desce bylo více ukazatelů a displejů než v raketoplánu. Mrtvý chlapec odněkud vytáhl extra velkou tyčinku Mars a hltavě ji spolykal. Když dojedl, obal zmačkal a odhodil na podlahu, kde už bylo nastláno podobnými. Zamyšleně se zahleděl na čelní okno. Vypadal, jako kdyby se chtěl začít mračit, ale neměl na to dost energie.
„Jsem unavený," řekl najednou. „Jsem pořád unavený. A už jsem zatraceně unavený tím být pořád unavený. Všechno vyžaduje tolik úsilí, ať už člověk bojuje se staršími bohy, nebo se jenom snaží přetrpět další den. Nemáš potuchy, jaké to je být mrtvý. Už vůbec necítím jemnější věci, jako je vánek, vůně nebo teplo a chlad. Nevzpomínám si ani, jaké to bylo hodit všechny starosti dne za hlavu a uniknout do zapomnění snů. Všechny moje emoce jsou jen pouhé stíny toho, co si pamatuji, že dříve bývaly. Na ničem mi nezáleží – proč také, když to nejhorší, co se mi mohlo stát, se už stalo. Takže jenom vegetuji, dělám dobré skutky, protože nemám na výběr, znovu a znovu se vrhám do nebezpečí jen pro tu

naději, že něco ucítím… Jsi si jistý, že mě pořád chceš za parťáka, Johne?“
„Tvoje pomoc by se mi mohla hodit,“ řekl jsem. „A tvoje schopnost proniknout do podstaty věci. Není to kdovíjaký případ, ale je… zajímavý.“
„No dobře,“ povzdechl si Mrtvý chlapec. „To by se mohlo hodit. Kam pojedeme?“
„To je na tobě. Hledám bývalou zpěvačku, která se jmenuje Sylvia Sin. Byla u Cavendishových. Julien Advent se domnívá, že bys mohl vědět, kde se schovává teď.“
Mrtvý chlapec se na mne zadíval způsobem, který jsem hned nedokázal zařadit. „Překvapuje mě, že se zajímáš o někoho, jako je ona, Johne. Nepřipadá mi, že patří ke kruhům, ve kterých se pohybuješ. Ale kdo jsem já, abych soudil…“
„Patří do případu, na kterém dělám,“ vysvětlil jsem mu. „Víš, kde ji najdu?“
„Ano. A taky vím, co teď dělá. Marníš čas, Johne. Sylvii Sin už kromě její práce nezajímá nic a nikdo.“
„Stejně s ní potřebuji mluvit,“ řekl jsem trpělivě. „Dovezeš mě k ní?“
Pokrčil rameny. „Proč ne? Když nic jiného, bude zajímavé vidět, jak se budeš tvářit, až tam dorazíme.“

Auto budoucnosti Mrtvého chlapce hladce klouzalo ulicemi Noční strany a všichni ho objížděli širokým obloukem. Nejspíš se báli fázerů a fotonových torpéd. Jestli motor vydával nějaký zvuk, já jsem ho rozhodně neslyšel, a jízda byla jako sen. Vůbec jsem necítil zrychlení, přestože jsme se pohybovali rychleji než cokoliv jiného kolem nás. Brzy jsme nechali hlavní dopravní ruch za sebou a kličkovali jsme opuštěnými zadními uličkami povětšinou obytné zóny. Ujížděli jsme kolem dlouhých řad typicky předměstských domků, až jsme nakonec zastavili před jedním, který se nijak nelišil od všech ostatních. Dokonce i na Noční straně jsou místa, kde chcípl pes, a tohle patřilo k nejklidnějším z nich.
Mrtvý chlapec a já jsme vystoupili z vozu, který se za námi automaticky zamkl. Jemně mrholilo a já jsem si zimomřivě přitáhl bundu ke krku. Obloha byla zatažená těžkými dešťovými mraky, které zakrývaly hvězdy i obrovský měsíc. Nažloutlé světlo pouličního osvětlení dodávalo scenérii ponurý, ošuntělý vzhled. Nikdo jiný venku nebyl a v oknech většiny domů se nesvítilo. Mrtvý chlapec zamířil přes zanedbanou zahradu k předním dveřím; u nich se zastavil, poodstoupil stranou a pokynul mi, abych zaklepal. V obličeji měl naprosto nečitelný výraz. Jelikož jsem nikde neviděl žádný zvonek, zabušil jsem a dveře se prakticky ihned otevřely. Jako kdyby nás někdo pozoroval nebo na nás čekal.
Muž, který otevřel dveře, mohl mít stejně dobře nad hlavou neonový nápis hlásající pasák. Z toho, jak vypadal, jak tam stál a jak se usmíval, jste získali pocit, že jste vítáni a zároveň že děláte něco oplzlého. Na sobě měl orientální župan z černého hedvábí s ohnivě rudým čínským drakem na zádech. Byl drobný, štíhlý, skoro androgynický. Na všech prstech měl těžké stříbrné prsteny a stříbrný kroužek měl i v nose. Černé vlasy se mu leskly brilantinou a na jeho obličeji bylo něco nepostřehnutelně špatného. Něco v rysech nebo možná ve způsobu, jakým nakláněl hlavu na stranu. Neustále se usmíval, ale jeho temné, vědoucí oči vůbec nebyly veselé.
„Rád vidím každý nový obličej,“ prohlásil lehkým, konverzačním tónem. „U nás jsou všichni vítáni. A navíc dvě tak slavné osobnosti. Legendární Mrtvý chlapec a John Taylor, který se nedávno zase vrátil mezi nás. Jsem poctěn, že jste si vybrali právě nás, pánové. Jmenuji se Grey a jsem vám plně k službám.“
„Přišli jsme za Sylvií,“ řekl Mrtvý chlapec. „Tedy tady John za ní přišel.“
„Ale samozřejmě,“ zasmál se Grey. „Nikdo z těch, co sem přijdou, nechodí za mnou.“ S úsměvem stále na obličeji se obrátil ke mně. „A o co máte zájem, pane? Tady se nemusíte omezovat, ani v nejmenším; slibuji vám, že po čemkoliv toužíte, u nás to najdete. Nic není zakázané a všechno je dovoleno. Drahá Sylvia je vždycky velice vstřícná.“
„Nemusíme si sjednat schůzku?“ zeptal jsem se a nenápadně jsem se zamračil na Mrtvého chlapce. Měl mě upozornit.
„Ach, Sylvia vždycky pozná, když někdo přichází,“ odpověděl Grey. „Náhodou zrovna skončila s předchozím zákazníkem. Můžete jít přímo nahoru, samozřejmě až se domluvíme na přiměřené odměně. V ideálním světě by něco tak přízemního nebylo nutné, ale běda–“
„Nezajímám se o její služby,“ namítl jsem. „Chci si s ní jen promluvit.“
Grey pokrčil rameny. „Ať už s ní budete dělat cokoliv, cena je jednotná. Beru pouze hotovost, přirozeně.“
„Jdi nahoru, Johne,“ řekl Mrtvý chlapec. „Já si zatím tady s Greyem malinko popovídám.“
Vykročil vpřed a Grey rychle ucouvl, protože tohle lidé obvykle dělají, když si to Mrtvý chlapec namíří přímo na ně. Rychle se však vzpamatoval a natáhl ruku, aby Mrtvého chlapce zadržel. Ve vzduchu mezi nimi zapraskala magie, pak vytryskla a uzemnila se. Grey ustoupil ke zdi, oči vytřeštěné hrůzou.
„Kdo… co jsi zač?“
„Jsem Mrtvý chlapec. Víc vědět nepotřebuješ. Hoď sebou, Johne. Nechci tu strávit celou noc.“
Zavřel jsem za sebou dveře, protáhl jsem se kolem Mrtvého chlapce a Greye a zamířil jsem nahoru po úzkém schodišti. Sylvia byla o patro výš. Cítil jsem to. Dům byl ponurý a studený a stíny v jeho koutech temné a hluboké. Schody byly z holého dřeva nepokrytého kobercem, ale moje kroky na nich bylo stěží slyšet. Bylo to jako pohybovat se těmi domy, které se vyskytují ve zlých snech. Známými, a přesto děsivě cizími, kde každé dveře a okno představují číhající hrozbu a každý detail tam má zlověstný význam. Vzdálenosti jako by se nepřirozeně protahovaly a zkracovaly, a dostat se tam, kam jdete, trvá celou věčnost.
Přímo před sebou jsem uviděl dveře. Příšerné dveře za kterými se ukrývalo strašlivé tajemství. Zůstal jsem stát a ztěžka jsem lapal po dechu, ale jestli strachem nebo očekáváním, to jsem poznat nedokázal. Byly to Sylviiny dveře. To mi nikdo nemusel říkat. Cítil jsem její přítomnost jako tlak blížící se bouřky ve večerním vzduchu. Strčil jsem do dveří prsty jedné ruky a ony se přede mnou tiše otevřely a pozvaly mne dál. Ucítil jsem něco, z čeho se mi zachvělo chřípí, a vešel jsem dovnitř.
V pokoji za nimi, v červeném pokoji, v pokoji vyplněném růžovým světlem a pohybujícími se stíny, to bylo jako vstoupit do ženského těla. Všechno v něm bylo hebké a teplé, vzduch byl těžký potem, pižmem a navoněnými vlasy.

Zdroj světla se mi nepodařilo najít, ale všude bylo plno stínů, jako kdyby rozkoše, které se tu nabízely, byly příliš delikátní než aby mohly být vystaveny přímému světlu. Cítil jsem se vítaný a žádaný a nechtěl jsem odsud nikdy odejít. Bylo to jako vejít do předpokoje Pekla. A bylo to skvělé.
Žena, která ležela nahá a naprosto beze studu na obrovské posteli a usmívala se na mne, byla úžasně i děsivě přitažlivá, jako chuť na hnijící maso nebo ruská ruleta. Pomalu se protáhla na karmínové přikrývce jako červ v kaluži krve. Detaily její tváře a postavy se neustále pohybovaly, měnily se od jednoho okamžiku k druhému, a dokonce ani její výška a váha nebyly pořád stejné. Mohla být jedinou ženou nebo stem, nebo také stovkou žen v jediné. Její pohyby byly pomalé a smyslné a pleť měla bílou jako oční bělmo. Její tvář skrývala stovky krás, i když byla nevýslovně ohyzdná. Tvary kostí rýsujících se pod kůží se vzdouvaly a zase klesaly jako příboj, ústa se jí rozšiřovala a zužovala a přitom měnila barvu, a její temné, černočerné oči slibovaly slasti, že by se muž rozplakal sám nad sebou znechucením a touhou současně. Chtěl jsem ji, jako jsem nikdy žádnou jinou nechtěl. Její přítomnost zaplňovala místnost, omračovala mne svou erotičností a ženskostí.
Chtěl jsem ji, tak jako člověk chce věci, o kterých ví, že mu vůbec nesvědčí.
„John Taylor," zapředla žena na posteli. Její hlas byl hebký a mazlivý; hlas všech žen v jednom. „Napadlo je, že přijdeš sem. Cavendishovy. Těšila jsem se, že tě budu mít. To oni ze mne udělali to, čím teď jsem, i když výsledek nebyl tak docela podle jejich očekávání. Byla jsem tehdy pouhá zpěvačka, a dobrá zpěvačka, ale to Cavendishovým nestačilo. Chtěli hvězdu, která dostane úplně každého. A tohle dostali, tohle si za svoje peníze koupili. Tresť ženství, chiméru sexu, všechno, po čem kdy který muž toužil, a věčnou rozkoš."
Zasmála se, ale v jejím smíchu bylo málo veselí a ještě méně lidskosti. Její tělo pulzovalo a sotva znatelně se měnilo, takže nebylo ani na okamžik stejné. Měl jsem z toho husí kůži a nedokázal jsem od ní odtrhnout pohled, ani kdybych si tím měl zachránit život. Erekci jsem měl tak silnou, až to bylo bolestivé. Jen silou vůle jsem se držel tam, kde jsem byl, tedy hned za dveřmi. Blíž jsem nemohl. Neodvažoval jsem se. Chtělo se mi s ní dělat spoustu věcí a chtěl jsem, aby ona dělala spoustu věcí se mnou.
A pak líně zvedla jednu ruku ke svým neustále se měnícím ústům. V prstech svírala něco červeného a lepkavého, co si strčila do pusy a začala to žvýkat, pomalu, jako kdyby si to chtěla vychutnat. Mé oči se mezitím už přizpůsobily tomu nezvyklému růžovému světlu a teď jsem si poprvé od chvíle, kdy jsem vešel dovnitř, všiml, že je v místnosti ještě někdo. Muž, který ležel bez hnutí na zemi u postele, z větší části ukrytý v jejím stínu. Mrtvý muž s proraženou lebkou. Ve spánku mu zela velká díra, do které teď Sylvia znovu strčila prsty a nabrala si další porci jeho mozku.
Sylvia zrovna skončila s předchozím zákazníkem, řekl Grey.
Všimla si výrazu v mém obličeji a znovu se zasmála. „Děvče musí z něčeho žít. Tohle je cena za to, že jsem, co jsem, ale naštěstí nejsem ten, kdo ji platí. Přicházejí ke mně, všichni ti muži a ženy, vábení touhami, o kterých ani neví, že je mají, a já je nechám ponořit se do svého těla. A zatímco jsou zaneprázdnění, beru si svou odměnu. Vysaji z nich jejich tužby, jejich nadšení, víry a jistoty, a nakonec i jejich životy. V tom stadiu už je jim to obvykle jedno. A potom je sním. Jejich vitalita mne udržuje při životě a z jejich masa doplňuji svoje tělo. Rovnováhu mezi stabilitou a chaosem je třeba zachovávat. Nechtěl bys vidět, jak vypadám, když nedostanu, co potřebuji. Ach, netvař se tak šokovaně, Johne! Magie Cavendishových ze mne udělala všechny ženy, které sis kdy vysnil, a mně se to líbí. Ti, kteří ke mně přicházejí, znají riziko a líbí se jim to. Tohle je sex takový, jaký by měl být, oproštěný od všech zábran a výčitek. Naprosté odevzdání v nejlepším ze všech možných světů." Podívala se na mrtvolu na podlaze. „Nelituj ho. Byl už úplně vypotřebovaný. Nebyl k ničemu ani sobě, ani nikomu jinému – s výjimkou mne. A zemřel s úsměvem na tváři. Vidíš?"
Nedokázal jsem promluvit, nedokázal jsem jí odpovědět.
Pomalu se protáhla, k zbláznění smyslně. „Nechceš mě, Johne? Mohu být každou ženou, po které jsi kdy toužil, a můžeš se mnou dělat věci, co ses s nimi dělat neodvážil. Žiji pro rozkoš a moje tělo je velice tvárné."
„Ne," přinutil jsem se říct, přestože mi úsilím vyrazily na čele kapičky potu. Sebekontrole jsem se naučil brzy, jinak bych nepřežil. A byl jsem zvyklý nedostávat, co chci. Přesto jsem potřeboval veškerou svou sílu, abych zůstal stát na místě. „Potřebuji… si s tebou promluvit, Sylvie. O Cavendishových."
„Ach, na ty už vůbec nemyslím. Svět venku mne vůbec nezajímá. Mám tady svůj vlastní malý svět a ten je dokonalý. Nikdy ho neopouštím. Vzkvétám v něm. Přisel jsi sem, abys mi vyprávěl o Noční straně? Je pořád tak plná hříchu? Jak je to dlouho, co jsem sem přišla?"
„Něco přes rok," odpověděl jsem a mimoděk jsem vykročil směrem k ní.
„Jenom? Mně to připadá jako celá staletí. Ale v Nebi a v Pekle plyne čas tak pomalu."
Udělal jsem další krok. Její tělo volalo mé tělo hlasem starým jako svět sám. Věděl jsem, že za to zaplatím životem a duší, ale bylo mi to jedno. Až na to, že maličká část mého já ukrytá někde v hloubce na mě ječela, že jí to jedno není. Tak jsem udělal to jediné, co jsem mohl, abych se zachránil. Vyvolal jsem svoje nadání, svou moc, a podíval jsem se na Sylvii Sin svým třetím okem, svým soukromým očkem. Použil jsem svůj dar, abych v ní odhalil ženu, kterou bývala, než ji Cavendishovi změnili, a přivedl jsem ji zpátky.
Sylvia zaječela a začala se zmítat v křečích na posteli, její bílé tělo se vzdouvalo a přelévalo, až se jedna z podob začala zaostřovat, jeden tvar převážil nad ostatními a proměna skončila. Sylvia zůstala ležet na posteli, schoulená do klubíčka, a ztěžka oddechovala. Jedna žena s tělem přirozené barvy a obyčejným hezkým obličejem. Já jsem také lapal po dechu, jako člověk, který na poslední chvíli ucouvl od okraje útesu. Nesnesitelné sexuální napětí z místnosti zmizelo, ačkoliv stopa po něm se stále ještě vznášela ve vzduchu. Pak se Sylvia pomalu posadila na posteli, nahá a normální a podívala se na mne lidskýma očima.
„Co jsi to udělal? Co jsi mi to udělal?"
„Vrátil jsem ti to, co jsi byla dřív," odpověděl jsem, „Teď jsi svobodná. Úplně normální."
„Nechtěla jsem být normální! Líbilo se mi být tím, čím jsem byla! Rozkoše, hlad a krmení… Byla jsem bohyně, ty

parchante! Vrať mě! Okamžitě mě vrať zpátky!“
Vrhla se na mě, skočila po mně jako divoká kočka a chtěla mi vrazit prsty do očí, zakousnout se mi do hrdla. Uhnul jsem stranou, takže mne minula, zrazená svým starým, nedokonalým tělem. Narazila do zdi u dveří a okamžitě se zase chtěla vymrštit, ale zjistila, že nemůže. Stěna ji nepustila. Kůže se jí přilepila k jejímu růžovému povrchu. A pak jsem si uvědomil, odkud vychází to narůžovělé světlo a proč je ve vzduchu pořád slabě cítil něčí přítomnost. Když budete v místnosti dost dlouho provádět magicky šílené věci, dostanete magicky šílenou místnost. Sylvii jsem přivedl zpátky, ale pokoj se nezměnil. Dívka vykřikla a udeřila do zdi pěstí a pěst se jí do ní zabořila. Postupně se propadala stále hlouběji a zeď ji stravovala tak, jako ona strávila mnoho jiných. Ani neměla čas začít pořádně ječet. Zmizela a erotická přítomnost v místnosti náhle mnohonásobně zesílila, jako kdyby se oči hladového dravce náhle upřely mým směrem. Vyběhl jsem z místnosti a nezastavil jsem se, dokud jsem nebyl na chodbě dole.

Zastavil jsem se pod schody a silou vůle jsem se přinutil uklidnit. Srdce mi v hrudi bušilo jako kladivo. Noční strana je plná různých pokušení a jedna z prvních lekcí, kterou se tady člověk naučí, je, že když vyvázne, nemá se ohlížet zpátky. Sylvia Sin byla pryč a pokoj brzy pojde hlady. Pokud se nenajde nějaký ubohý hlupák, který ho znovu začne krmit…
Rozhlédl jsem se po Greyovi a uviděl jsem ho, jak se choulí v koutě, celý se třese a z očí mu tečou slzy. Podíval jsem se na Mrtvého chlapce, který se ledabyle opíral o dveře.
„Co se mu stalo?“ zeptal jsem se.
„Chtěl vědět, jaké je to být mrtvý,“ odpověděl Mrtvý chlapec. „Tak jsem mu to řekl.“
Podíval jsem se na Greye a po zádech mi přeběhl mráz. Oči měl vytřeštěné a dokonale prázdné.
„Takže,“ řekl Mrtvý chlapec, „se Sylvií jsi už skončil, že?
„Skončil,“ přisvědčil jsem. „Cavendishovi s ní něco udělali. Proměnili ji v monstrum. Možná že něco podobného udělali i Rossignol. Musím za ní znovu zajít.“
„Vadilo by, kdybych šel s tebou?“ zeptal se Mrtvý chlapec. „Kde jsi ty, není smrt alespoň nudná.“
„Jasně,“ řekl jsem. „Ale mluvit budu já, dobře?“

8
Divy!
Jako ve většině měst, ani na Noční straně není kde zaparkovat, když to nejvíc potřebujete. Všude jsou nejrůznější nadzemní a podzemní parkoviště a parkovací zóny, jenom ne tam, kde by se vám to hodilo. A nechat vůz jen tak stát na ulici znamená na Noční straně prakticky jistotu, že bude ukraden, sněden nebo proměněn v něco úplně jiného, sotva se k němu otočíte zády. Ale Mrtvý chlapec prostě zajel se svým vozem budoucnosti k chodníku kousek od Kalibánovy jeskyně, vystoupil a odešel od něj, aniž mu věnoval jediný pohled. Šel jsem s ním, ale nedokázal jsem odolat, abych se neohlédl. Třpytivě lesklý automobil se hodil do špinavých, chmurných ulic Předměstí jako pěst na oko. Několikery oči si ho už teď se zájmem a nekalými úmysly prohlížely.
„Tady potřebuješ víc než automatické zamykání, když chceš zajistit vůz proti krádeži,“ prohodil jsem.
„Moje auto se o sebe dokáže postarat,“ ujistil mě Mrtvý chlapec. „Palubní počítač má k dispozici slušný obranný systém. Také má mimořádně morbidní smysl pro humor, zato koncept svědomí je pro něj zhola neznámý.“
Kráčeli jsme po dláždění lesknoucím se deštěm a davy se před námi rozestupovaly, aby nám udělaly cestu. Neon nad vchodem byl pestrý a oslnivě jasný jako kdykoliv jindy a z nitra klubu se ozýval saxofon doprovázený těžkým basovým rytmem bubnů. Malá skupinka lidí obětovala pouličního mima jakémusi menšímu božstvu, zatímco kolem se tlačili turisté s videokamerami. Demonstranti protestující proti pokusům na zvířatech mávali velkými plyšovými medvědy se zašitýma očima a tlamičkami. V nehybném nočním vzduchu se mísily pachy z kuchyní tuctu různých kultur. Spousta chodců, kteří viděli, že se blíží Mrtvý chlapec, se náhle rozhodla, že vlastně chtějí jít někam úplně jinam.
Konečně jsme se zastavili a z diskrétní vzdálenosti jsme si začali prohlížet Kalibánovu jeskyni. Fasáda nočního klubu byla při nedávných nepokojích naprosto zničena a na místě už byla četa opravářů a restaurátorů, kteří uklízeli trosky a dělali, co bylo třeba, aby budova vypadala ještě lépe než dřív. Masakry a materiální devastace všeho druhu jsou na Noční straně každodenní realitou, takže tu přirozeně není ani nouze o firmy ochotné zhostit se za přemrštěné ceny příslušných stavebních a úklidových prací. Většina těch velkých měla ještě plné ruce práce s odstraňováním následků po nedávné válce andělů, ale Cavendishovi podle všeho vládli dostatečnou hotovostí, aby přetáhli některé z nich k sobě. Tri stavební mágové zahlazovali pomocí unifikačních zaklínadel stopy po zlobě davu na průčelí. Bylo docela zajímavé pozorovat, jak se úlomky a střepiny z chodníku zvedají a samy se spojují jako nějaká obří skládačka. Nějakému chudákovi připadl úkol zavěsit vyrvané dveře zpátky na panty a nyní se s nimi dřel, zatímco mu jejich simulakrum nadávalo do nekompetentních a necitelných idiotů.
Kolem se shromáždil dav čumilů – zábava na cizí účet byla na Noční straně vždycky vysoce ceněna – a další lidé jim prodávali všelijaké užitečné věci jako trička volné vstupenky do klubů, které by stejně nikdo, kdo má zdravý rozum, nenavštívil, a různé formy pouličního občerstvení. Jelikož se obvykle skládalo z něčeho odporného a předraženého v rohlíku, jen ti nejčerstvější turisté byli dost hloupí, aby ho jedli.
Mrtvý chlapec si hlasitě odfrkl, když viděl, jak nějaký hlupák v pomačkaném obleku platí poctivými penězi za něco, co mělo být masovou směsí v tortille. „To je jasný důkaz,“ řekl nahlas, „že turisté snědí absolutně cokoliv. Pravdivá reklama, to je to, co tady potřebujeme nejvíce. To bys viděl, jak by se tyhle věci prodávaly, kdyby se prodavači museli při jejich nabízení držet skutečnosti. Něco svíjejícího se na špejli! Pirožky obsahující namleté živočichy, jejichž jména ani nedovedete vyslovit! Občerstvení tak rychlé, že vás opustí dřív, než stačíte doběhnout k toaletám!“
„Zákazníci, pozor,“ řekl jsem. „To by mělo být motto Noční strany. Nic není, jak se zdá–“
Naši pozornost upoutal jeden ze stavebních mágů, který použil zaklínadlo temporální reverze k opravě nějaké

poškozené řezbářské práce, a posléze jsme se přidali ke všeobecnému jásotu, když se ukázalo, že posunul čas příliš do minulosti, takže ze dřeva opět vyrazily větve a listí. Mrtvý chlapec si prohlížel noční klub před sebou okem znalce.
„Budova má některá úplně nová a dost ošklivá ochranná kouzla," řekl tiše. „Jsou dobře zamaskovaná, ale před mrtvým toho mnoho neschováte. Většinou jsou to kletby vytvořené na objednávku a hodně z nich je zaměřeno jmenovitě na tvou osobu, Johne. Teď stojíme na samé hranici jejich působnosti. Vypadá to, že Cavendishovi doopravdy nechtějí, aby ses k jejich klubu ještě někdy přiblížil."
„Jak moc ošklivá jsou?" zeptal jsem se.
„Povím ti to takhle – kdybys spustil jen jedinou z těch malých pastí na medvědy, museli by tvoje pozůstatky seškrabovat po okolí malířskou špachtlí."
„Ouvej," řekl jsem. „Jenomže já s Rossignol mluvit musím. Máš nějaký nápad?"
Mrtvý chlapec se nad tím problémem zamyslel. Když lidé viděli, že se mračí, stáhli se pro všechny případy ještě dál. „Já bych dovnitř projít mohl," prohlásil konečně. „Všechny ty obrany jsou nebezpečné jenom živým."
„Ne," namítl jsem. „Za prvé, Rossignol by s tebou nemluvila, jenom se mnou. A za druhé, spustil bys přitom všechny alarmy. Nechci přitahovat pozornost Cavendishových, pokud se tomu nějak dá vyhnout. Mají na své straně Moc. Jonáše."
„No jistě, mladého Billyho. Zatracená práce. Ten by jednou mohl být skutečně nebezpečný."
„Je velice pravděpodobné, že Rossignol je stále ještě ve svém pokoji nad klubem, kde ji hlídá párek zatraceně ostrých bojových mágů. Jednou jsem se sice přes ně dostal, ale zkoušet to podruhé už by bylo vyložené pokoušení osudu. A kdo ví, jaká další překvapení tam přichystali…"
„Tak co chceš dělat, Johne?" opáčil Mrtvý chlapec, který už začínal být trochu netrpělivý. „Nemůžeme tu jen tak postávat. Brzy se to roznese. Jak se chceš dostat k tomu svému smrtícímu ptáčkovi zpěváčkovi? No tak, vymysli něco záludného. V tom jsi přece nejlepší."
„Když nemůžeme jít my k ní," řekl jsem pomalu, „bude muset přijít ona za námi. Pošleme jí vzkaz. Většina klubovního personálu si teď nejspíš válí šunky někde poblíž, snaží se nepřekážet a čeká, až budou všechny opravy hotové. Stačí, když je vyhledáme a najdeme jednoho, který se nechá podplatit, přesvědčit nebo zastrašit, aby předal Rossignol vzkaz."
„Můžou být kdekoliv," opáčil Mrtvý chlapec pochybovačně. „Co chceš dělat, vyhledat je pomocí svého nadání?"
„Ne," odpověděl jsem. „To by nebylo dobré. V poslední době jsem svůj talent využíval až příliš často. A pokaždé, když otevřu svou mysl, září moje myšlenky do noci jako maják. Mí nepřátelé by mne podle toho mohli najít. A ty znáš některé z těch věcí, které na mě posílají. Ne, už jsem svoje štěstí pokoušel víc, než si můžu dovolit. Je čas začít být rozumný a uchýlit se ke staré dobré dedukci. Myslím, že úplně postačí, když prohledáme místní bary, kavárny a jídelny, a určitě je najdeme. Lidi od showbussinesu se bez prostřených stolů civilizace dlouho neobejdou."

Našli jsme je o kus dál na stejné ulici, U Medové včely; na můj vkus příliš jasně osvětlené, ale čisté stylové kavárně, kde všechny číšnice nosily černožlutě pruhované plyšové včelí kostýmy doplněné párkem tykadel a střevíčky na jehlových podpatcích. Nevypadaly příliš šťastně, jak tam poletovaly mezi stoly a s profesionálními úsměvy na tvářích přijímaly od zákazníků objednávky. Sboristky z Kalibánovy jeskyně se vmáčkly do kouta, hřály si ruce miniaturními šálky kávy, hlasitě klábosily a hulily jako menší fabrika. Přítomen byl i jeden z Ianů Augerů, bedňák, muzikant a děvče pro všechno – a také jediný, kdo se tvářil, že mě rád vidí, když jsem se spolu s Mrtvým chlapcem objevil u jejich stolu.
„To jste zase vy?" řekla platinová blondýna z Rossignolina doprovodu a opovržlivě oklepala popel z cigarety na zem. „Nosíte jenom potíže a pech. Všechno bylo v naprostém pořádku, než jste se ukázal vy. Sotva jste strčil nos do klubu, hned jsme měli sebevraždu v první řadě a pozdvižení v domě. Autority by vás měly vyhostit už z principu."
„Už se o to pokusily," odpověděl jsem klidně. „A jsem pořád tady. Potřebuji někoho, kdo doručí můj vzkaz Rossignol."
Rozhlédl jsem se kolem, doufaje v přátelský úsměv, ale viděl jsem jen zamračené obličeje a stažené rty. Těžko jsem jim to mohl vyčítat. Jeden z aspektů pečlivě vypěstované špatné pověsti, kterou se honosím, je, že mne obviňují ze všeho zlého, co se v mém okolí přihodí.
„Kdo je váš bledý přítel beze špetky vkusu?" zeptala se blondýnka.
„Mrtvý chlapec," odpověděl jsem a celá kavárna najednou ztichla. Ian Auger odsunul svou židli od stolu a vstal.
„Pojďme si promluvit ven," řekl rezignovaně. „Na děvčata se nesmíte zlobit. Vždycky se mračí na všechno, co by mohlo ohrozit jejich práci." Prošli jsme kavárnou a zastavili jsme se ve dveřích, zatímco ostatní hosté a personál nás ostražitě sledovali. Ian Auger se na mě podíval a zamračil se. „Ross mi dělá starosti. Od té sebevraždy jsou pořád u ní Cavendishovi a říkají jí, co má dělat, co má říkat a co si má myslet. Všechno, co je zajímá, je, jak smrti toho nešťastníka využít v reklamě. Ross je teď prakticky vězenkyně pod ozbrojenou stráží. Pořád jí ještě chcete pomoct?"
„Samozřejmě," odpověděl jsem. „Můžete jí doručit můj vzkaz?"
„Možná," řekl Ian. „Alespoň jeden z nás by to mohl dokázat."
„Který z nich jste vy?" zeptal jsem se.
„Všichni," opáčil Ian vesele. „Jsem časový triplet. Jedna duše, tři těla, vše bez čekání. Skvěle sehraný tým. Moje mamka vždycky říkala, že když jsem přišel na svět, Osud se nejspíš zakoktal. V tuto chvíli jsou dvě moje zbylá já v klubu a dávají do pořádku jeviště. Slyší vás přese mne. Jak zní ten vzkaz?"
„Nic dobrého," řekl jsem. „Cavendishovi už se z jedné své zpěvačky pokusili udělat superstar. Magicky upravili děvče jménem Sylvia Sin, aby se stala populárnější, a ona se proměnila v monstrum. Doslova. Viděl jsem co s ní provedli, co se z ní stalo, a nechtěl bych, aby se Ross přihodilo něco podobného. Potřeboval bych, aby se tajně vytratila z klubu a setkala se se mnou na nějakém bezpečném místě, abychom se mohli domluvit na dalším postupu. Nevěřím, že Cavendishovi mají na srdci její dobro. Pro Ross by nemělo být příliš těžké dostat se ven. Gorily se obvykle zaměřují

spíš na lidi, kteří se pokoušejí vplížit dovnitř.“
Ian se zakabonil. „Sylvia Sin. V poslední době jsem na ni úplně zapomněl. Vždycky jsem si říkal, co se s ní asi stalo. Dobře, jeden z nás si promluví s Ross. Cavendishovi odešli z klubu, takže by mě mohla vyslechnout. Vždycky je živější a nezávislejší, když ti dva nejsou nablízku.“
„Zdá se, že na ni mají nezdravý vliv,“ řekl jsem. „Myslíte, že už s ní něco udělali?“
„Já nevím,“ odpověděl Ian. „Když mají Cavendishovi s Ross soukromý pohovor, nikdo jiný u toho nesmí být. A nedá se popřít, že od chvíle, kdy se nastěhovala do toho pokoje nad klubem, se chová, jako kdyby to ani nebyla ona. Myslíte, že s ní Cavendishovi provedli něco, co zapříčiňuje ty sebevraždy?“
„Je to možné,“ přikývl jsem.
„Tak dobře,“ řekl Ian. „Jestli se mi jí podaří doručit vzkaz a jestli se jí podaří dostat se z klubu, kde byste se s ní chtěl setkat? Musí to být někde, kde bude v naprostém bezpečí a kde si jí nikdo nevšimne. Víte, teď má docela známou tvář.“
„Znám jedno místo, které se k ukrytí známé tváře výborně hodí,“ prohlásil Mrtvý chlapec. „Ztratí se tam v davu známých tváří. Řekněte Rossignol, že se uvidíme v Divách.“

Divy! je jeden z nejslavnějších nebo možná spíš nejvíce neblaze proslulých nočních klubů na Předměstí, kam si můžete zajít poslechnout všechny nejznámější zpěvačky v dějinách showbussinesu. Samozřejmě, žádná z nich není pravá. Nejsou to ani ženy. Všechny ty slavné tvářičky ve skutečnosti patří transvestitům, mužům převlečeným za své ženské idoly. Ale jejich převleky jsou stylově čisté stejně jako všechno ostatní až do posledního detailu, takže je výsledná iluze dokonalá; většina z těch hochů je svým vzorem totiž natolik posedlá, že si našli způsob, jak se na ně na dálku napojit a čerpat z nich nejen jejich nadání, ale často i osobnost. Všechny slavné hvězdy, ať současné nebo minulé, zkrátka nakonec dorazí do Div – přinejmenším v zastoupení.
Mrtvý chlapec tam očividně nebyl poprvé. Vrátný mu přidržel dveře a uklonil se velice hluboko, a nikdo se nás neptal, jestli jsme členy klubu, natož aby po nás chtěli zaplatit vstupné. Šatnářka byla Cillia Black z šedesátých let v černé podprsence a podle toho, jak mrkala na Mrtvého chlapce, bylo jasné, že tu patří k pravidelným návštěvníkům. Mne se Cillia snažila ze všech sil ignorovat, ale na to už jsem zvyklý. Mrtvý chlapec patří k celebritám Noční strany. Já jsem spíš anticelebrita. Prodrali jsme se do samotného klubu, který byl samé hedvábí, květiny a zářivé barvy. Všechen nábytek byl ve stylu art deco a kamkoliv jste se podívali, padlo vaše oko na nějaký kýč; bylo jich tam tolik, že by to stačilo na doživotní noční můru. Ze stropu vedle sebe visely křišťálové lustry a diskotékové koule.
Hlavní parket byl plný a hladina hluku tu byla děsivě vysoká. Divy! patří k podnikům, kde je v noci vždycky narváno. Mrtvý chlapec a já jsme kličkovali mezi hustě nastavěnými stoly sledováni číšnicí. Všechny číšnice byly dnes v noci napojené na Lizu Minnelli a oblečené v jejím kostýmu z Kabaretu. Nakonec jsme se usadili v rohu místnosti a objednali jsme si u Lizy předražené pití. Požádal jsem o sklenici coly, načež jsem musel projít svou obvyklou rutinou: Ne, nechci colu bez cukru! Chci opravdickou colu! Chlapskou colu! A v žádném případě do ní nechci žádné zatracené brčko! Mrtvý chlapec si objednal láhev ginu a nejlepší doutník, jaký tam měli. Zapamatoval jsem si ceny pro svůj výkaz výdajů. Na takové věci si musíte dávat pozor, jinak se vám docela dobře může stát, že uprostřed případu zkrachujete.
„Co když se Rossignol neukáže?“ zeptal se Mrtvý chlapec a přitom musel křičet, aby ho přes všeobecný hluk vůbec bylo slyšet. „Co když se jí nepodaří se odtamtud zdejchnout?“
„Budeme muset vymyslet něco jiného,“ odpověděl jsem. „Klídek. Vychutnej si představení. Stojí nás balík.“
„Jak to myslíš nás, bledá tváři?“
Na jevišti na opačné straně sálu předváděly Elaine a Barbara velice zdařilou interpretaci ‚Tak dobře ho znám‘. Ti dva se do svých vzorů dokázali vcítit zatraceně dobře. Kolem se producírovaly další známé obličeje; jejich majitelé se tu a tam zastavili u nějakého stolu, aby si poklábosili a předvedli se. Marilyn a Dolly, Barbra a Dusty. Elaine a Barbaru vystřídala na pódiu Nico, která nás obšťastnila svým chmurným hlasem i přítomností, když chraptivě pěla do mikrofonu: „Na to bylo třeba víc než jednoho muže, aby mi začali říkat Šanghajská Lily,“ a doprovázela se na akordeon. Jen jsem doufal, že nedá k lepšímu ‚Konec‘ od Doors. Moje uši snesou jen určitou dávku existencionalistické úzkosti, než začnou krvácet.
O několik stolů dál se pustily dvě Judy do sebe a vzájemně si rvaly vlasy z paruk. Diváci je povzbuzovali a uzavírali sázky na vítěze.
A pak dovnitř vešel Ian Auger s Rossignol a nikdo z hostů jim nevěnoval nejmenší pozornost, protože ji všichni považovali za dalšího transíka, možná jen trochu přesvědčivějšího než ostatní. Ian ji doprovodil k našemu stolu, přidržel jí židli, představil jí Mrtvého chlapce; sám se zdvořile, ale rozhodně odmítl k nám připojit.
„Nemám čas tady vysedávat. Musím se vrátit do klubu. Pořád je tam ještě třeba udělat spoustu práce a nechci, aby mě někdo začal hledat.“
„Měl jste problém propašovat Ross sem?“ zeptal jsem se.
„Kupodivu vůbec. Stačilo, abych gorilám řekl, že jsem uvnitř budovy zahlédl Johna Taylora, a okamžitě se vás rozběhly hledat. Zdrhli jsme jim přímo před nosem. Heleďte, já skutečně musím jít. Ross, nezapomeň, že za hodinu znovu vystupuješ.“
Rossignol ho nechala, aby ji políbil na tvář, a on odspěchal typickou hopsavou chůzí hrbáčů. Liza se objevila znovu, aby přijala Rossinu objednávku. Díval jsem se na ni, jak studuje vinný lístek. Vypadala jinak. Stejný bledý obličej a černé vlasy, černé sexy šatičky. Ale vypadala nějak ostřeji, bystřeji, soustředěněji. Pak vzhlédla, všimla si, jak na ni civím, a usmála se.
„Ach, Johne, je to tak skvělé být zase jednou pro změnu venku. Víš, co si dám? Pětkrát whisky sour. Chci je všechny najednou, pěkně před sebou vyrovnané do řady, abych se na ně mohla dívat, až je budu pít. V Kalibánově jeskyni jsem alkoholické nápoje pít nesměla, protože to Cavendishovi zakázali, ačkoliv je zvláštní, že tam jsem si na ně ani

nevzpomněla. Držela jsem se diety, kterou mi předepsali, a vůbec jsem si nestěžovala, což mi taky není vůbec podobné. Koláče! Chci koláč! Přineste mi největší, nejpřesládlejší čokoládový gâteau, jaký máte, a velkou lžíci! Chci všechno, co mi škodí, a chci to teď hned!“
Číšnice vesele zavýskala. „Ty teda jedeš, holka!“
Pokynul jsem číšnici, aby Rossignol přinesla, co chce, a Liza se na svých vysokých podpatcích zase odklátila. Rossignol štěstím jen zářila.
„Cavendishovi jsou vždycky tak přísní na to, co smím jíst a dělat. Chovají se spíš jako moje máma než mí agenti.“
„Všiml jsem si, že kouřit vám nezakázali,“ poznamenal jsem.
Hlasitě si odfrkla. „To by si mohli zkusit.“ Náhle se přestala usmívat a vážně se na mě podívala. „Ian povídal, že jste kvůli mně trochu pátral a vyptával se lidí. A že jste zjistil jakési znepokojivé informace o mé předchůdkyni u Cavendishových. Vzpomínám si, že se její obličej objevoval na obálkách časopisů a pak… nic. Co se s ní stalo, Johne? Co s ní Cavendishovi udělali?“
Pověděl jsem jí toho dost, aby se začala bát, a přitom jsem nejodpornější podrobnosti vypustil. Když si Mrtvý chlapec uvědomil, co dělám, tu a tam po mně střelil pohledem, ale do ničeho se nepletl. Už dopil půl láhve ginu a začal jíst doutník. Když jsem skončil, Ross si zhluboka povzdechla.
„Tohle jsem nevěděla. Ubožačka. A to jí udělali Cavendishovi?“
„Spíše si na to někoho sjednali,“ usoudil jsem. „Nabídli vám někdy… něco podobného?“
„Ne. Nikdy.“ Rossignolin hlas zněl pevně a rozhodně. „Jasně jsem jim řekla, kam si svou magii můžou strčit. Nepotřebuji ji, abych měla úspěch. Jsem zpěvačka a úplně mi stačí moje písně a hlas.“ Najednou se odmlčela a zamračila se. „Ale na druhé straně se mi zdá, že… se něco změnilo, když jsem se nastěhovala do toho malého pokoje nad klubem. Moje písně jsou teď vždycky smutné. A ve vzpomínkách mám podivné mezery. Pořád je mi zima a jsem vyčerpaná. A to, jak se chovám, když jsou Cavendishovi nablízku… se mi vůbec nepodobá. Nemohli mě nějak začarovat, aniž bych si toho všimla?“
„Možné by to bylo,“ připustil jsem opatrně. „Mohli s tebou něco udělat a pak ti to vymazat z paměti. Ti dva na mě nepůsobili jako lidé, kteří si dělají těžkou hlavu kvůli profesionální etice.“
Přišla číšnice a na podnose přinesla pět whisky sour. Rossignol šťastně vyjekla, když je před ni postavila do řady, a pak do sebe obrátila první dva, jeden po druhém. Chvíli popadala dech, pak se zahihňala jako malé dítě, které provedlo něco ošklivého a nijak ho to netrápí. „Jo! Ty sedly!“ Věnovala okouzlující úsměv nejprve mně a pak Mrtvému chlapci.
„Tak jaké to je, být po smrti?“
„Neříkej jí to!“ zaječel jsem a pak jsem se omluvně podíval na vyděšenou zpěvačku. „Promiňte, ale některé otázky je lépe nechat nezodpovězené. Zvlášť ty, které se týkají jeho.“
„Jako proč pojídá doutník, místo aby jej kouřil?“
„Přesně tak.“
Znovu se na mne usmála a byl to hřejivý, lidský okamžik v naprostém rozporu s jejím předchozím poněkud odtažným vystupováním. „I o vás se ví, že se příležitostně vyhýbáte odpovídání na otázky, monsieur tajemný.“ Její francouzský přízvuk byl po třetí whisky sour lehce výraznější. Nestačil jsem se divit, jak živě teď působila. Zamyšleně si mne prohlédla. „Vy si doopravdy nemyslíte, že by Cavendishovi mohli udělat něco, co by mi ublížilo, že ne? Přece se spoléhají, že jim vydělám spoustu peněz.“
„Možná si mysleli, že Sylvii pomáhají,“ odpověděl jsem. „Ale jsou tu ty sebevraždy, Ross. Cavendishovi s nimi musí být nějak spojení. Já jim nevěřím a vy byste také neměla. Stačí, abyste řekla, a já a tady Mrtvý chlapec vás od nich okamžitě odvedeme. Najdeme vám bezpečný úkryt, ve kterém nějaký čas počkáte než se na vaši smlouvu podívají právníci a možná se i pár specialistů ujistí, že jste nebyla vystavena působení magie. Nemusíte se bát. Zaručuji vám, že budete v bezpečí. Znám hromadu lidí, kteří vám rádi budou dělat osobní stráž. Možná to nejsou nejpříjemnější lidé, ale–“
„Ne,“ prohlásila Rossignol mírně, ale rozhodně. „Je to od vás velice hezké, Johne, a já si vážím toho, že se mi snažíte pomoct, ale…“
„Ale?“
„Ale tohle je moje velká příležitost. Moje šance stát se hvězdou. Takové styky jako Cavendishovi nemá nikdo. Doopravdy mi mohou sjednat smlouvu s jedním z velkých nahrávacích studií. Musím to udělat. Podepsala jsem. Tohle je to, co jsem vždycky chtěla; na ničem jiném mi nikdy nezáleželo. Teď nemůžu vycouvat. Nemůžu všechno zahodit kvůli podezření, které se ani nemusí potvrdit. Nemáte žádný důkaz, že se tady skutečně děje něco nekalého, nebo ano?“
„Ne,“ připustil jsem. „Ale ty sebevraždy…“
Zamračila se. „Věřte mi, že jsem na ně nezapomněla. Nikdy nezapomenu na výraz v obličeji toho ubožáka, když si přede mnou přiložil hlaveň revolveru k hlavě a stiskl spoušť. Díval se mi přímo do očí a usmíval se… Nedokážu se toho zbavit. Vždycky jsem chtěla, aby se lidé po mých písních cítili dobře! Chtěla jsem je povzbuzovat a utěšovat je, dodávat jim síly čelit všem obtížím každodenního života… Jestli Cavendishovi skutečně nějak zkazili moje písně, můj hlas…“ Prudce potřásla hlavou. „Ach, já nevím! Nevím, co mám dělat!“ Zvedla ze stolu čtvrtou whisky sour a zamyšleně se na něj zadívala.
Všichni jsme tam chvíli seděli mlčky a přemýšleli. Na pódiu Whitney zpívala ‚Vždycky tě budu milovat‘. Rossignol si hlasitě odfrkla.
„Tohle mi nikdy nic neříkalo. Je to příliš řvavé.“
„Já dávám přednost Dolly Parton,“ ozval se Mrtvý chlapec nečekaně. „Je hřejivější.“
Podíval jsem se na něj. „Ty jsi zkrátka samé překvapení, co?“

„Nevěřil bys jak," opáčil Mrtvý chlapec.
Přinesli čokoládový koláč a Rossignol odložila čtvrtou whisky sour stranou. Byl opravdu obrovský se štědrou dávkou tmavé a bílé čokolády nahoře. Rossignol jej přivítala nadšeným vzdycháním a jásáním a oči jí přitom divže nevypadly z důlků. Popadla lžíci a zabořila ji do něj a o chvíli později už měla čokoládu rozmazanou skoro po celém obličeji.
Zamyšleně jsem ji pozoroval. V hlavě se mi začala rodit nepříjemná myšlenka. Možná že hlavní důvod, proč se mi teď zdála být tolik jiná, než když jsem se s ní setkal poprvé v Kalibánově jeskyni, byl ten, že tohle nebyla tatáž Rossignol. Jen další duplikát jako tulpa, který zdemoloval redakci Night Times. To by vysvětlilo mnohé, včetně toho, že se tak snadno dostala z klubu.
„Asi si budu muset odskočit na pány," řekl jsem nahlas a významně jsem mrkl na Mrtvého chlapce.
„Skvělé," odpověděl. „Dík, že ses o to s námi podělil Johne."
„Jsem v tomhle klubu poprvé," opáčil jsem ostentativně. „Co kdybys mi ukázal, kde to tady mají?"
„Nikdy jsem to nepotřeboval," řekl Mrtvý chlapec. „Jedno z mála dobrodiní, které s sebou přináší smrt."
Chvíli jsem ho probodával pohledem a významně jsem přitom pohyboval obočím, zatímco se Rossignol šťastně cpala čokoládou, až konečně pochopil. Vstali jsme, omluvili jsme se a zamířili jsme k nejbližším dveřím označeným nápisem Toalety. Rozlehlá, čistě vykachlíčkovaná místnost za nimi byla prázdná až na Kylii, stojící s vyhrnutou sukní před pisoárem. Mrtvý chlapec a já jsme počkali, až skončí, předstírajíce vlažný zájem o prodejní automat. Jakmile Kylie odešla, Mrtvý chlapec si mě přísně změřil.
„Doufám, že k tomu máš zatraceně dobrý důvod, Johne. Už jen to, že jsem tu s tebou sám, nejspíš mé reputaci vůbec neprospěje."
„Zmlkni a poslouchej. Cavendishovi za mnou už jednou poslali dvojnici Rossignol – tulpu obdařeného nadpřirozenou silou a skutečně mizernou náladou. Dá se nějak poznat, jestli tohle je skutečná Rossignol? Vždycky jsi mi tvrdil, že před mrtvým se nedá nic utajit."
„Samozřejmě. Už jsem ji prověřil."
„A?"
„Je to originál. A je mrtvá." Vytřeštil jsem na něj oči. „Co že je?"
„Nemá auru. To byla první věc, které jsem si na ní všiml."
„Tak proč jsi něco neřekl?"
„Její stav se mě netýká. Musíš se naučit nebýt tak úzkoprsý, Johne."
„Chceš říct, že je stejně mrtvá jako ty?"
„To ne. Já jsem speciální případ. A je příliš veselá a čilá na to, aby byla zombie. Ale bez aury se nedá žít. Každý ji má."
„Skutečně?" opáčil jsem se zájmem. „Jak vypadá ta moje?
„Hodně do červena."
„Jak může být mrtvá a nevědět to?" zeptal jsem se. Byl jsem skoro stejně vzteklý jako unavený. „Sedí tam a užívá si života každým pórem. Mrtví přece nemívají orgasmus nad čokoládovým koláčem."
„Prostě si to nepřipouští. Nebo to má něco společného s Cavendishovými a s mocí, kterou nad ní mají. Chceš, abych jí tu novinu oznámil?"
„Ne, myslím, že to lépe přijme od někoho, kdo o taktu alespoň slyšel. A neříkala, že chce slyšet pravdu, ať je, jaká chce." Zamračil jsem se na dlaždičky zářící neposkvrněnou čistotou. „Jak se dá člověku říct, že už nežije?"
„Ústy. Koneckonců, mohla dopadnout hůř."
„Jak?"
Mrtvý chlapec na mne upřel jeden ze svých pohledů. „Věř mi, Johne. Ve skutečnosti to nechceš vědět."
„Ále, sklapni."

Než jsme se vrátili k našemu stolu, Rossignol spořádala celou polovinu koláče a vypila další dvě whisky sour. Jakmile nás zahlédla, blaženě nám zamávala a pak si olízla čokoládu z prstů. Obličej měla vzrušením růžový a každou chvíli dostávala záchvat nezvladatelného hihňání. Mrtvý chlapec a já jsme se posadili proti ní.
„Chci víc pití!" zvolala bujaře. „Všichni by tu měli mít spoustu pití! Dáte si se mnou koláč? Můžu nechat přinést další lžíci. Ne? Nevíte, o co přicházíte. Jsou dny kdy je čokoláda lepší než sex! No, alespoň než některý sex. Proč se oba tváříte tak zarputile? Našli jste tam snad svoje telefonní čísla naškrábaná na stěně?"
Zhluboka jsem se nadechl a pověděl jsem Rossignol co o ní Mrtvý chlapec zjistil a co to znamená. Vyložil jsem jí to tak jednoduše a přímočaře, jak jsem to uměl a pak jsem tam jen mlčky seděl a čekal jsem, jak se s tím vypořádá. Veškeré veselí z ní v mžiku vyprchalo ale tvářila se stále klidně a vyrovnaně. Zamyšleně se dívala do prázdna a přitom pomalu olizovala čokoládu ze lžíce. Vypadala, jako kdyby zvažovala obchodní návrh nebo uvažovala o ztrátě vzdáleného příbuzného. Když se na mě podívala, byl její pohled pevný a hlas spíš odevzdaný než cokoliv jiného.
„To by vysvětlovalo mnohé," řekla. „Mezery v mých vzpomínkách, proč je mi pořád taková zima nebo proč jsem tak poslušná, když jsou Cavendishovi nablízku. To oni mi to udělali. Moje staré já, moje skutečné já by se nikdy nesmířilo s tím, jak se mnou zacházejí. Když jsem tady, daleko od nich, je mi, jako kdybych se probudila z nějakého strašného snu. Jenomže z tohoto snu se už asi neprobudím, že? Jsem mrtvá."
Chtěl jsem ji vzít za ruku a utěšit ji, říct jí, že všechno zase bude v pořádku, ale slíbil jsem jí, že jí nikdy nebudu lhát. Chvíli si zamyšleně hryzala dolní ret, pak přelétla pohledem ze mne na Mrtvého chlapce a zase zpátky na mě.
„Můžete udělat něco, čím byste mi pomohli? Nebo alespoň zjistit, co mi ti cochons udělali?"
„Můžu to zkusit," řekl Mrtvý chlapec překvapivě ohleduplně. „Naučil jsem se vidět všechny možné věci, které jsou skryté očím živých. Hodně pomůže, že jsme oba mrtví. Vytváří to mezi námi pouto, které mohu využít." Vzal ji za ruku a pokynul mi, abych udělal totéž. Poslechl jsem ho trochu zdráhavě. Ještě jsem nezapomněl, co udělal Greyovi. Mrtvý

chlapec se krátce usmál. „Klídek, Johne. Chci Rossignol nahlédnout do mozku a vyvolat z něj vizi posledních okamžiků jejího života. Má nejspíš paměť blokovanou traumatem z toho, co se jí stalo. Dokud se mnou budete oba spojení, uvidíte to, co já. Ale nezapomeňte, že jsou to jenom obrazy minulosti. Nemůžeme zasáhnout ani nic změnit. Co se stalo, se nedá odstát bez ohledu na to, jak moc bychom si to přáli.“
Jeho stisk na mé ruce zesílil a najednou jsme byli někde jinde. Žádné zaklínání, žádné artefakty moci – jenom vůle člověka, který je už třicet let mrtvý a stále nenachází odpočinek. Byli jsme ve vnitřní kanceláři Cavendishových, v místnosti, kam jsem byl dovlečen, zbit a vyslýchán. Pan a paní Cavendishovi se usmívali na mračící se Rossignol. Dívka se jim snažila něco vysvětlit, ale oni ji neposlouchali. Pak jí paní Cavendishová nalila sklenici šampaňského a řekla něco konejšivého. Rossignol jí sklenku skoro vyrvala z ruky, vypila její obsah jediným douškem a pak ji zahodila. Vzápětí se jí podlomila kolena a skácela se bezvládně na podlahu. Ještě chvíli sebou zmítala v křečích, pěnu u úst, zatímco pan a paní Cavendishovi se na ni dívali a usmívali se. Dokud úplně neznehybněla. Pak se Cavendishovi obrátili k někomu, kdo stál po celou tu dobu ve stínu, ale kdo byl ta třetí osoba, jsem poznat nedokázal.
Najednou jsme byli zpátky u našeho stolu. Mrtvý chlapec pustil naše ruce. Rossignol se chvěla, ale ústa měla pevně sevřená do úzké linie. Silou vůle se přinutila ke klidu.
„Takže Cavendishovi mne otrávili?“ řekla nakonec. „Proč by si měli chtít zabít husu, která jim snášela zlaté vejce?“
„Dobrá otázka,“ poznamenal jsem. „Jedna z těch které bychom jim měli položit a s přispěním trochy té praktické brutality si vynutit odpověď.“
„Když už budeš v tom, můžeš se jich rovnou zeptat co s ní udělali potom,“ řekl Mrtvý chlapec. Se zájmem pohlédl na Rossignol. „Nechováš se jako žádná ze zombií, které jsem znal. Není nejmenších pochyb o tom, že jsi mrtvá, a přesto v sobě pořád máš něco ze svého života.“
„Co když Cavendishovi uzavřeli podobnou smlouvu jako ty?“ zeptal jsem se. „Za ni, jako její agenti.“
„Ne,“ prohlásil Mrtvý chlapec nekompromisně. „Takovou dohodu je možné učinit pouze dobrovolně. O to v nich jde. Svou duši nemůžeš ztratit – musíš ji prodat.“
„Ale stejně,“ řekl jsem. „Magii, která je dost silná, aby oživila mrtvou, ovládají jenom největší esa. V té kanceláři s nimi někdo byl, ale nedokázal jsem poznat kdo. Jediná mocná bytost, kterou Cavendishovi mají na své straně, je Jonáš. A i když se z něj postupně možná stane někdo, s kým je nutné počítat, nekromant není.“
„Jak to všechno souvisí s tím, že se lidé, kteří poslouchají můj zpěv, sami zabíjejí?“ zeptala se Rossignol. Ve tváři měla stále klidný, vyrovnaný výraz, ale její hlas dostával lehce hysterický tón.
„Odešla jsi do temnoty,“ vysvětlil jí Mrtvý chlapec. „A když ses pak vrátila, něco z ní sis přinesla s sebou. Zaznívá to ve tvých písních. To je to, co zabíjí lidi.“
„Jak to mohli udělat?“ řekla Rossignol. „Jak mohli Cavendishovi udělat něco takového? Moje písně byly vždycky o životě a byly optimistické, i když jsem psala o smutných věcech. Můj hlas měl lidi posilovat, ne ničit! Cavendishovi zničili to jediné, co v mém životě kdy mělo smysl!“ Vypadalo to, že se její hlas každým okamžikem zlomí, ale s vypětím vůle se udržela. Ruce, které měla položené na stole, zatínala v pěst. „To jim neprojde. Kvůli mně už nikdo umírat nebude. Chci zpátky svůj starý hlas. Chci zpátky svůj život!“ Zuřivě se podívala na Mrtvého chlapce a pak na mě. „Můžete mi pomoct? Některý z vás?“
„Já nedokážu pomoct ani sobě,“ odpověděl Mrtvý chlapec tiše.
„Na to vzdát se veškeré naděje je ještě brzy,“ řekl jsem rychle. „Mrtvý chlapče, před chvílí jsi říkal, že není jako ostatní oživlé mrtvoly, které znáš. Zjistíme, co přesně s ní udělali. Některé magické smrti se dají vrátit zpět.“
„Myslíš, že s tím Cavendishovi budou souhlasit?“ opáčil Mrtvý chlapec.
„Nemíním jim dát na výběr,“ odpověděl jsem a můj hlas zněl tak mrazivě, že se i Mrtvý chlapec mimoděk odvrátil.
Najednou se celý klub ponořil do ticha. Hudba a zpěv zmlkly, jako když utne, uprostřed čísla a ustala i veškerá konverzace u okolních stolů. Vzhlédli jsme a zjistili jsme, že oči všech div v sále jsou upřené jen na nás. Každý transík, všechny ty celebrity v zastoupení, nechal toho, co zrovna dělal, a všichni nás probodávali pohledy, které nevěstily nic dobrého. Jejich nalíčené obličeje najednou vypadaly divně, pokřiveně; odrážela se v nich touha po krvi. Bylo to, jako kdybychom se náhle ocitli uprostřed smečky vlků. Rossignol, Mrtvý chlapec a já jsme se pomalu zvedli a číhajícím davem proběhla vlna očekávání. Všichni najednou se usmáli, ale byly v tom samé zuby a žádné veselí. Jeden z Marilyn vytáhl z rukávu nůž. Jako na znamení mělo náhle tucet dalších div v rukou zbraně, počínaje noži a břitvami a nějakým tím derringerem konče. Několik z nich urazilo dno láhve a opatřilo si zbraň tak.
„Byli posednuti,“ řekl Mrtvý chlapec klidně. „Poznávám příznaky. Jejich aury se změnily. Čerpali na dálku talent a osobnosti od svých vzorů, ale někdo překryl jejich přenosové kanály silnějším signálem a vnutil jim svou vůli. Teď jsou z nich poslušní a zatraceně nebezpeční služebníci.“
„Že by zase Prvotní?“ zeptal jsem se. „Třeba se vrátili pro další nakládačku?“
„Ne,“ řekl Mrtvý chlapec. „Jejich aury zůstaly lidské.“
Dusty náhle vykročil vpřed, nehybné oči upřené na Rossignol. „Jsme tví největší fandové. Uctíváme tě. Zbožňujeme tě. Zemřeli bychom pro tebe. Tady bys neměla být. Přišli jsme, abychom tě odvedli zpátky, kam patříš.“
„Zatracená práce,“ zabručel jsem. „To jsou ti gótové a podobní cvoci, co je Cavendishovi nechávají postávat na chodbě. Fanklub z pekla. Cavendishovi je nějak museli nacpat divám do hlav a pak je poslali, aby odvlekli Ross.“
„Tady zůstat nemůžeš,“ řekl Dusty Rossignol; mne ignoroval. „Tihle lidé pro tebe nejsou dobrá společnost. Musíš jít s námi, vrátit se ke Cavendishovým. Narodila ses, abys byla hvězdou, a oni ji z tebe udělají. Pojď s námi, hned!“
„A když nepůjde?“ zeptal jsem se.
Aniž nějak změnil výraz v obličeji, sekl mi Dusty nožem po krku. Ucukl jsem hlavou a on mne o vlas minul. Další divy se vrhly vpřed, zbraně napřažené v rukou. Všechny ty Judy, Kylie, Marilyn, Nicy a Blondie. Slavné obličeje znetvořené a pokřivené nenávistí a vztekem z druhé ruky. Hrozilo, že jim někdo vezme jejich bohyni, a oni byli ochotni zemřít nebo

zabít, aby tomu zabránili. Ve svých představách zachraňovali svou hrdinku. Dusty zaútočil znovu. Chytil jsem ho za zápěstí a stiskl jsem, až mu nůž vypadl z prstů, a pak jsem ho od sebe prudce odstrčil. Mrtvý chlapec zvedal divy do vzduchu a rozhazoval je kolem sebe jako hadrové panenky. Ale vždycky byli nějací další a tlačili se na nás ze všech stran, někteří s improvizovanými zbraněmi, jako jsou jehlové podpatky, dlouhé jehlice do vlasů a ostré nehty. S ječením se na mne vrhl Kate Bushová, v ruce dlouhou dýku. Popadl jsem Mrtvého chlapce a strhl jsem ho mezi nás – jeho mrtvé tělo jsem použil jako živý štít. Dýka mu zajela do prsou až po střenku.
„Taylore, ty parchante!“ zaklel Mrtvý chlapec a pak trochu pokazil výsledný dojem tím, že se zachechtal. Vzápětí jsem ho použil na odražení dalšího útoku a on proti tomu nic nenamítal. Skoro bych řekl, že se tím docela bavil. Rossignol se držela vedle mě a dokonale kašlala na fair play: stahovala transvestitům paruky přes oči, a kdykoliv se jí naskytl nekrytý cíl, nakopla některého z nich do koulí. Pak jsem narazil zády do zdi za námi a křikl jsem Mrtvému chlapci přes rameno na Rossignol, aby převrhla náš stůl jako barikádu. Odstoupila od Nico, kterého srazila úderem ramene do brady, chopila se stolu a v příštím okamžiku jsme se všichni tři schovávali za ním.
„Už mě to začíná nudit,“ prohlásil Mrtvý chlapec. „Znám kletbu, která jim uvaří mozky v lebkách.“
„Ne!“ namítl jsem rychle. „Nesmíme nikoho z nich zabít! Divy za to nemůžou. Jsou to jen oběti.“
„K čertu,“ zaklel Mrtvý chlapec. „Takže už je zase čas na dobré skutky, co?“
Transvestité, všichni strašidelně mlčenliví, nás obklíčili a snažili se na nás dosáhnout svými zbraněmi a pěstmi. Pro tuto chvíli jsme byli v bezpečí, ale byli jsme zahnáni do kouta. Neměli jsme kam uprchnout a bylo jisté, že divy brzy spojí svoje síly a stůl odtáhnou a pak… Tiše jsem zaklel a s lítostí jsem se pustil do toho, co umím nejlépe.
Zkoncentroval jsem se a otevřel jsem svoje třetí oko, svoje soukromé očko, zapojil jsem svoje nadání a nalezl jsem kanál, kterým byli transvestité propojení se svými idoly. Bylo to jako náhle spatřit tetelivé předivo stříbrných vláken vedoucích od hlav div do nekonečna. A když jsem je teď viděl před sebou, byla ta nejjednodušší věc na světě najít to, které je spojovalo všechny a překrývalo je jediným mocným signálem. Zjistil jsem, že končí u Whitney, toho na jevišti, jenž to všechno pozoroval z pódia. Ukázal jsem ho Mrtvému chlapci, ten udělal rychlé gesto pravou pěstí a zamumlal kletbu. Whitney se svalil v bezvědomí na pódium a stříbrná vlákna se rozplynula.
Kouzlo bylo v jediném okamžiku zlomeno a útočící divy se proměnily zpátky ve velice zmatené muže v dámských šatech a parukách. Zarazili se uprostřed pohybu, překvapení a úplně dezorientovaní; někteří se začali vzájemně objímat a plakat si na ramínku. Chvíli to vypadalo, že je nebezpečí zažehnáno. Jenže takové štěstí jsme neměli.
Transvestité náhle začali ječet a pak se rozprchli do všech stran, jak se mezi nimi začaly prodírat temné, zlověstné postavy. Vysoké, v perfektně padnoucích oblecích a bez obličejů. Používal jsem svoje nadání častěji, než bylo zdrávo, zářil jsem do noci příliš jasně a mí nepřátelé mne znovu objevili. Poslali na mě Trýznitele. Transvestité okamžitě vyklidili sál a ztratili se nejbližšími východy. Tohle už na ně bylo moc. Také bych utíkal, kdyby bylo kam. Trýznitelé postupovali pomalu směrem k nám, nezadržitelná ztělesnění smrti a hrůzy. Měli lidskou podobu, ale nepohybovali se jako lidé a jejich obličeje pod širokými krempami klobouků byly naprosto hladké, bez jakýchkoliv rysů. Neměli oči, a přesto viděli. Jeden z nich zvedl ruku a ukázal mi jehly injekčních stříkaček, které měl místo nehtů. Z jejich hrotů odkapávala vazká zelená tekutina a já jsem se mimoděk zachvěl. Rossignol tiskla mou ruku tak pevně, až to bolelo. Mrtvý chlapec se poprvé od chvíle, kdy jsem se s ním sešel, tvářil ustaraně.
„Mám pravdu, když řeknu, že se pro nás situace právě výrazně změnila k horšímu?“
„To tedy ano,“ přisvědčil jsem. „To jsou Trýznitelé. Psi, které proti mně poslali mí nepřátelé. Nemůžeš je zabít ani je zranit, protože nejsou skuteční. Jsou to pouzí konstruktové. A neexistuje nikdo a nic, co by je dokázalo zastavit.“
„Co s nimi děláte normálně?“ zeptala se Rossignol.
„Utíkám, co mi nohy stačí. Když o tom tak přemýšlím, utíkáním před Trýzniteli jsem strávil podstatnou část života.“
Znovu jsem použil svoje nadání v zoufalé snaze najít nějakou únikovou cestičku, ale žádná tu nebyla. Žádný z východů nebyl dost blízko, abychom se k němu mohli dostat, a převržený stůl je nezadrží ani na vteřinu. Tucet zlověstných postav se k nám pomalu blížil, neodvratně jako rakovina, neúplatně jako osud. A pak se odněkud vyřítila ječící ženská postava a vrhla se na jednoho z Trýznitelů. Útočník byl ještě nedávno Kylií, ale přestálá traumata ho připravila o veškeré ženské kouzlo. Všechno, na čem mu teď záleželo, bylo najít si cíl pro svou zuřivost. Udeřil Trýznitele do prsou a jeho nadpřirozené amorfní tělo nůž i s útočníkovou pěstí prostě vstřebalo, aniž by tím doznalo nějaké úhony. Pak Trýznitel udělal krátký, bleskový pohyb jednou rukou a Kylie se prostě rozpadl na sto kousků, až se krev rozstříkla po celé podlaze.
„Zatraceně,“ řekl Mrtvý chlapec. „To je vážně husté. Víš, zajímalo by mě… na kolik kousků bych se dal rozsekat, abych se pak ještě dokázal spojit?“
„No, jestli nechceš dál existovat ve formě skládačky, přestaň meditovat a honem něco udělej,“ odsekl jsem.
„Hoši,“ ozvala se Rossignol. „Už jsou vážně hodně blízko. Prosím, řekněte mi, že alespoň jeden z vás má něco, co připomíná plán.“
„Když se to vezme kolem a kolem,“ řekl Mrtvý chlapec, „jsem jenom chodící mrtvola, která během času pochytila nějakou tu šikovnou fintu. A říkám vám rovnou, že nemám v rukávu nic, co by ty parchanty třeba jen zpomalilo. Máš fakt mocné nepřátele, Johne.“
„Dobře,“ řekl jsem a ústa jsem měl tak suchá, že to až bolelo. „To by bylo. Mrtvý chlapče, popadni Ross a utíkejte jako o život. Dokud se jim nebudete stavět na odpor, možná se s vámi nebudou zdržovat. Jsou tady výhradně kvůli mně.“
„Co s vámi udělají?“ zeptala se Rossignol.
„Když budu mít velké štěstí, zabijí mě rychle,“ odpověděl jsem. „Jenže štěstí já jsem neměl nikdy. Trýznitelé jsou hrůza a děs. Prosím, vypadněte odsud.“
„Nemůžu tě tu nechat,“ namítl Mrtvý chlapec. „Dobré skutky, vzpomínáš? Kdybych tě opustil, hodilo by mě to o celé roky zpátky.“

„A já taky nikam nepůjdu," prohlásila Rossignol. „Když pro nic jiného, tak proto, že jste moje jediná naděje vymanit se z moci Cavendishových."
„Prosím," řekl jsem. „Vy to nechápete. Když tady zůstanete, udělají s vámi… hrozné věci. Už jsem to zažil."
„Vy něco vymyslíte, Johne," řekla Rossignol. „Já vím, že něco vymyslíte."
Jenže jsem nevymyslel nic. Tváří v tvář Trýznitelům jsem nikdy nic nevymyslel – vždycky jsem jen utíkal. Byli to mí soukromí běsi. První z Trýznitelů popadl napuchlou, mrtvolně bledou rukou roh stolu, za kterým jsme se krčili, a odhodil ho stranou, jako kdyby nevážil vůbec nic. Mrtvý chlapec mimoděk zaťal zuby a já jsem strčil Rossignol za sebe, abych ji chránil vlastním tělem. A pak se najednou všichni Trýznitelé zastavili a otočili svoje bezrysé obličeje, jako kdyby naslouchali něčemu, co mohli slyšet jenom oni. Začali se třást a zmítat a pak se jeden po druhém proměnili v hnilobu a sliz, který vlhce pleskl na podlahu. Ještě před okamžikem nás obklopovalo tucet zlověstných postav a teď z nich nezbylo nic než louže odporné břečky pomalu se rozlévající po podlaze. Mrtvý chlapec a já jsme se podívali jeden na druhého a potom, když jsme uslyšeli tichý, škodolibý smích, jsme oba prudce vzhlédli. Na jevišti na druhé straně sálu stál Billy Lathem, Jonáš, ve svém superelegantním oblečku. Tvářil se velice samolibě. Po obou jeho stranách, oblečení jako na pohřeb, stáli pan a paní Cavendishovi.
„Říkal jsem ti, Johne, že jsem mnohem mocnější, než si myslíš," ozval se Jonáš. „Jsem entropie, konec všech věcí, a ani taková monstra, jako byli tihle hnusní parchanti, proti mně nemají šanci. Takže, máš něco, co ti nepatří. A já jsem si pro to přišel."
„Pojď sem, drahá Rossignol," řekl pan Cavendish. „Přijdeš pozdě na svoje vystoupení."
„Nechceš přece přijít pozdě na svoje vystoupení, že ne?" zeptala se paní Cavendishová.
Rossignol se stále pevně držela mé ruky. „Já s nimi nepůjdu. Nenechte je, aby mě odvedli, Johne. Nechci se zase stát tou Šípkovou Růženkou, kterou jsem byla, usmívat se a kývat na všechno, co mi řeknou. To raději zemřu."
„Nemusíte jít nikam, kam nechcete," řekl jsem jí, ale zvlášť přesvědčivě to neznělo ani mně samotnému. Ohromilo mě, jak snadno se Jonáš vypořádal s Trýzniteli. Stal se stejně mocným a nebezpečným jako jeho otec, hrabě Entropie, a já jsem byl jen obyčejný člověk s jistým nadáním. A špatnou pověstí… Zvedl jsem hlavu a upřel jsem na Billyho Lathema jeden ze svých nejlepších záhadných pohledů.
„Tenhle taneček už jsme párkrát absolvovali, Billy. Kliď se mi z cesty, nebo použiju svoje nadání–"
„Neodvážíš se," skočil mi do řeči Jonáš a škodolibě se zazubil. „Ne teď, když tví nepřátelé vědí, kde jsi. Co myslíš, že pošlou příště, když budeš tak hloupý, abys znovu otevřel svou mysl? Něco tak strašného, že si s tím možná ani já nedokážu poradit. Ne, tvoje jediná šance je předat nám to děvče a vypadnout odsud dřív, než tě tví nepřátelé znovu vyslídí." Náhle se zasmál. „Na to tvoje blufování ti už nikdy nikdo neskočí, Johne. Ne, když všem povím, jak jsem tě viděl krčit se bezmocně v koutě za převrženým stolem. Třást se strachy před něčím, co jsem mávnutím ruky proměnil v louži slizu. Takže si dej pohov, Johne. Jinak použiji svou moc, abych našel tu kapičku smůly, co tě nadobro zlomí."

9

Světlo na obzoru, konečně

A tak skončil jeden z mých nejzapeklitějších a nejnešťastnějších případů – konfrontací síly v sále klubu Divy! Jediná potíž byla v tom, že v Jonášovi měli Cavendishovi v ruce mocnější zbraň. To, jak proměnil Trýznitele v kaluže barevné břečky, bylo vážně impozantní. Nikdy bych to do toho mladíka neřekl. Možná ponížit ho před jeho zaměstnavateli přece jen nebyl tak dobrý nápad, jak jsem si myslel. Něco ho muselo pořádně napružit. Moc kolem něj jen sršela, přelévala se a vzdouvala: smůla, která čekala, až ji kletbou probudí k životu.
Stáli jsme tam ve dvou skupinkách na protějších stranách sálu, oddělení mořem převržených stolů a židlí a hnisajícími ostatky Trýznitelů. Pan a paní Cavendishovi ve svých omšelých pohřebních oblecích a Jonáš ve svém superelegantním oblečku stáli u vchodu. A já, Mrtvý chlapec a Rossignol jsme stáli u své pobořené barikády. Klaďasi a záporáci tváří v tvář, před nevyhnutelnou konfrontací.
Nenápadně jsem se rozhlížel po nějaké příležitosti k útěku. Nikdy jsem se nehrnul do konfrontace, když byla šance se vypařit.
„Zabij je," řekl pan Cavendish svým chladným, úsečným hlasem.
„Zabij je všechny," řekla paní Cavendishová svým ostrým, jasným hlasem.
„Ne," odpověděl Jonáš a oba Cavendishovi se na něho překvapeně podívali. Usmál se. „Nejprve je chci vidět trpět."
Cavendishovi se na sebe podívali. Oba začali něco říkat, ale pak si to rozmysleli. Zamyšleně si Jonáše prohlédli. Na jejich vztahu s najatým zabijákem se právě něco změnilo a oni si nebyli tak docela jistí co.
„Pojďte tady na pódium, všichni," řekl Billy Lathem, Jonáš, syn hraběte Entropie. „Chci, abys věděl, jak moc jsi selhal, Johne. Chci ti to celé vysvětlit, abys pochopil, že jsi nikdy neměl nejmenší šanci."
„Proč bych měl dělat, co říkáš, Billy?" zeptal jsem se a doopravdy mě zajímalo, co mi na to odpoví.
„Protože ti povím pravdu o tom, co jsme udělali s ubohou malou Rossignol," odpověděl Jonáš.
Měl mě zkrátka tam, kde mne chtěl mít, a oba jsme to dobře věděli. Lhostejně jsem pokrčil rameny a zamířil jsem k jevišti, všechny smysly napjaté. Něco zlého se blížilo, to jsem cítil, a mířilo to přímo ke mně. Mrtvý chlapec a Rossignol mne následovali. Jonáš řekl Cavendishovým několik tichých slov a oni se s ním vydali na druhý konec pódia. Všichni jsme se zastavili v bezpečné vzdálenosti od sebe a pak jsme se podívali na Jonáše, abychom si poslechli, jak chce tu hru hrát. Usmíval se na nás spokojeně a krutě zároveň, dravec, který si chce chvíli pohrát se svou obětí.
„Dovolili jsme Rossignol, aby utekla z Kalibánovy jeskyně," řekl Jonáš konverzačním tónem. „Abychom ji mohli sledovat za tebou. Čekali jsme na někoho, kdo se s ní spojí, a vlastně nás ani nepřekvapilo, když na sebe roli prostředníka vzal ten hloupý, předvídatelný a tupě oddaný Ian Auger. Cavendishovi chtěli, abych Rossignol sledoval… a o všechno jsem se postaral, ale já jsem je přesvědčil, aby se přidali. Chtěl jsem, aby viděli, jak tě srazím na

kolena, Johne, aby se dívali a vychutnali si, jak tě postupně ničím, kousek po kousku. V poslední době ven moc nevycházejí. Dá se to koneckonců poznat podle toho, jak jsou příšerně bledí, že? Už jsem viděl věci, co vylezly z pod kamene, a byly snědší. Velice neradi se objevují na veřejnosti, ale já jsem chtěl, aby tu byli, tak jsou tady a hotovo. Není to báječné, jak všechno krásně funguje, když do toho člověk vloží trochu pevné vůle?“
„Takže ze sluhy se stal pán,“ poznamenal jsem směrem ke Cavendishům. „Nebo se monstrum obrátilo proti svým stvořitelům, jestli se vám to tak líbí víc. Nestalo se to poprvé, že? Vzpomínáte si na Sylvii Sin?“
„Kouzelná dívka,“ řekl pan Cavendish. „Vždycky jsem říkal, že ta to dotáhne daleko, není-liž pravda, paní Cavendishová?“
„To vskutku ano, pane Cavendishi.“ Žena se na mne zamyšleně zadívala. „Vy jste snad to drahé děvče někdy v poslední době viděl?“
„Ano,“ odpověděl jsem. „Proměnila se v monstrum. Tak jsem ji jednou provždy zbavil utrpení, do kterého jste ji uvrhli.“
„Dobře,“ řekla žena. „Nesnášíme otevřené konce. A pokud jde o Jonáše – je to přece náš drahý přítel a spojenec a my jsme na něj velice hrdí. Myslíme, že v budoucnosti dokáže velké věci.“
„Sám bych to nedokázal říct lépe,“ přisvědčil muž. „Musíme ho sledovat a studovat.“
„Co se stalo s Ianem?“ zeptala se Rossignol najednou. „Co jste mu udělali?“
„Jo ten,“ řekl Jonáš. „Ten záludný skrček mi nikdy k srdci nepřirostl. Řekněme, že se z tria stal duet.“ Hlasitě se zasmál svému ostrovtipu, zatímco Rossignol se zděšeně odvrátila. Jonáš se podíval na Cavendishovy. „Povězte jim to. Povězte jim všechno. Chci, aby to věděli, aby si uvědomili, jak zoufale selhali, než si s nimi naposledy pohraju. A můžete začít tím, že jim řeknete, kdo jste doopravdy.“
„Proč ne?“ opáčil muž. „Stejně už to nikomu nevyžvaní.“
„Povězte jim to vy, pane Cavendishi,“ řekla žena. „Vy jste to se slovy vždycky dovedl.“
„Ale vy jste vždycky byla lepší vypravěčka, paní Cavendishová, tak se, prosím, neostýchejte a začněte.“
„To je od vás velice laskavé, že to říkáte, můj drahý, ale–“
„Začněte, sakra!“ skočil jim Jonáš do řeči.
„Jsme starší, než vypadáme,“ řekl muž. „Už jsme měli mnoho jmen a identit, ale nejznámější jsme možná pořád pod svým původním nom de guerre z devatenáctého století – Vraždící masky.“
„Ano,“ přikývla žena, a když si všimla, jak se tváříme, poprvé se usmála. „To jsme byli my. Nedostižní mistři zločinu a vládci starého Londýna, největší zloduchové viktoriánské doby. Žádný hřích tam tenkrát nebyl spáchán, aniž bychom z něj měli provizi. Smáli jsme se policistům i politikům. Porazili jsme dokonce i samotného Juliena Adventa.“
„Přesněji řečeno, porazila jste ho vy,“ řekl muž. „Komu čest, tomu čest.“
„Ale bez vás bych to nikdy nedokázala, můj nejdražší. Kde jsem to skončila? Ach, ano. Mezi jinými věcmi jsme se začali zabývat korupcí v obchodu a ke svému značnému překvapení jsme zjistili, že se dá obchodováním získat mnohem více peněz než zločiny – pokud se k němu přistupuje správným způsobem. Proto jsme odložili svoje slavné masky, přerušili naše staré styky a vybudovali jsme si pozice v obchodě. Prosperovali jsme, většinou na úkor svých bázlivějších konkurentů, a brzy jsme se stali společností. A jelikož společnosti jsou nesmrtelné, i my jsme se stali nesmrtelnými. Takové věci se na Noční straně zkrátka stávají. Jak vzkvétá náš obchod, tak vzkvétáme i my. Dokud existuje, budeme existovat i my. Peníze jsou moc a moc je magie. A samozřejmě, cokoliv ohrožuje prosperitu Cavendishových realit, ohrožuje i přímo nás.“
„Proto bereme takové hrozby velice vážně,“ řekl muž. „A podnikáme příslušné kroky, abychom se chránili.“
„Jste jenom obyčejní supi,“ řekl Mrtvý chlapec. „Těžíte ze slabosti ostatních a živíte se na mrtvolách těch, které jste zničili.“
„To je nejlepší druh podnikání vůbec,“ řekla paní Cavendishová. „Zrodili jsme se s věkem kapitalismu a nyní ho ztělesňujeme.“
„Proto se nazýváte pan a paní Cavendishovi,“ řekl jsem spíš proto, že jsem měl pocit, že se ode mne nějaký příspěvek do všeobecné konverzace očekává. „Měli jste už tolik identit, že si musíte neustále připomínat, kdo jste teď.“
„To je pravdivé,“ odpověděl pan Cavendish, „ale irelevantní.“
„Julien Advent vás nakonec najde,“ řekl jsem. „Nikdy na vás nezapomněl.“
Cavendishovi si vyměnili spiklenecký úsměv. „A my nikdy nezapomeneme na něj,“ řekla žena. „Protože existuje ještě jedna část toho příběhu, kterou drahý Julien nikdy nikomu nevyprávěl. Velká láska jeho života, ta, která jej zradila Vraždícím maskám a jejich nastraženému časovému skluzu, jsem byla já. Nikdy nezapomenu na výraz překvapení a zděšení v jeho obličeji, když jsem si sundala masku. Myslela jsem, že se snad nikdy nepřestanu smát.“
„Plakal,“ řekl muž. „No vážně. Opravdové slzy. Ale Julien byl vždycky poněkud sentimentální.“
„Ve skutečnosti z toho mohl obviňovat jenom sám sebe,“ řekla žena. „Když mne poznal, pracovala jsem jako tanečnice ve sboru. Jedna z mnoha líbezných tvářiček s průměrným hlasem a hezkýma nohama, ale on si mě zamiloval. Gentlemani to tehdy dělávali často. Dal mi okusit lepšího života, všech možných drahých chutí a zábav. Některé z nich mi odmítal poskytnout. Myslel si, že mě před něčím chrání. Měl se mě zeptat, jestli si přeji být ochraňována.
Jelikož mi nedával, co jsem chtěla, začala jsem se poohlížet po někom, kdo mi to zajistí, a na jednom z Julienových večírků jsem se seznámila se štědrým gentlemanem podle svého gusta. Se samotným Vraždící maskou. Ukázal mi celý nový svět peněz a rozkoší a já jsem se v něm okamžitě cítila jako ryba ve vodě. Sama jsem si také vzala masku a našla jsem mnohem více vzrušení v tom žít jako mistr zločinu než v náručí chudáčka Juliena. Když jsem ho nakonec strčila do časového skluzu, abych se ho zbavila, necítila jsem k němu už vůbec nic.“
„Řekněte jim to,“ přerušil je Jonáš netrpělivě. „Řekněte Johnovi, co jsme udělali s Rossignol. Chci vidět, jak se bude tvářit, až zjistí, že pro její záchranu nemůže udělat vůbec nic.“
„Jak se naše malá Rossignol stala populární,“ řekl pan Cavendish, „začala být až příliš nezávislá.“ Mluvil ledabyle,

skoro znuděně, jako kdyby to všechno říkal jenom proto, že to po něm Jonáš chtěl. „Začala si sjednávat vlastní schůzky, aniž by je s námi předem konzultovala. Majitelé nahrávacích společností nám dávali najevo, že se jim nelíbí naše podmínky, a Rossignol by klidně podepsala cokoliv, kdybychom ji nechali. Přemlouvali ji, že v jejich péči by se jí vedlo lépe. Slibovali, že jejich právníci snadno prokážou, že je její smlouva s námi neplatná, jen když je nechá, aby ji zastupovali oni. Nakonec přišla za námi a vyhrožovala, že když jí nezaručíme lepší podmínky, odejde."
„Drzý spratek!" řekla paní Cavendishová. „Samozřejmě že nic takového jsme jí nemohli dovolit. Ne po tom, kolik jsme už do ní investovali peněz. A kolik jsme jich na ní mínili vydělat. My jsme ji objevili a my jsme z ní vypiplali hvězdu. Měli jsme právo ochránit si svou investici. Nemyslete si, že tu bojujete na straně práva, pane Taylore. Tahle dáma v nesnázích nepotřebovala zachránit. Před čím také? Před slávou a bohatstvím? Slíbili jsme jí, že z ní uděláme hvězdu, a to jsme splnili. Ale patří nám a nikomu jinému."
„A co svoboda volby?" zeptal jsem se.
„Co je s ní?" opáčil pan Cavendish. „My tady mluvíme o obchodu. Rossignol podepsala, že se všech těch nesmyslů zříká, když se svěřovala do naší péče. Teď patří Cavendishovým realitám."
„Proto jste ji zavraždili?" otázal se Mrtvý chlapec. „Protože od vás chtěla odejít a žít si svůj vlastní život?"
Nezdálo se, že by jeho obvinění Cavendishovy zaskočilo. Spíš se tvářili, jako kdyby na to byli pyšní.
„My jsme ji doopravdy nezabili," řekla žena.
„Ne docela," dodal muž.
„Není úplně mrtvá," pokračovala žena. „Jed, který jsme jí dali, ji přivedl na samotný pokraj smrti a potom Jonáš našel tu šanci jedna k milionu, která ji udržuje tady, přede dveřmi na onen svět, a uplatnil ji na ni. Když se vrátila zpátky do našeho světa a my jsme ji oživili, hluboký šok utlumil její vůli a vitalitu do takové míry, že si k nám vytvořila pouto a přijímá nás teď jako svoje náhradní rodiče a nejvyšší autority. Abychom tuto užitečnou emocionální vazbu uchovali, musíme ji samozřejmě držet v izolaci. Přesto dál vykazovala znepokojivé známky nezávislosti… možná ji budeme muset otrávit znovu a celý proces zopakovat, abychom ji konečně přivedli k rozumu."
„Vy parchanti," zasyčela Rossignol.
„Jen se uklidni, maličká," řekl muž. „Umělci nikdy nevědí, co je pro ně nejlepší."
„Ale to nejlepší nakonec," prohlásil Jonáš, který štěstím jen zářil. „Nejlepší na tom všem je, že ji v tomhle stavu, na pokraji smrti, udržuje jenom moje vůle. Moje magie, moje moc. Její život je teď neodlučně spjatý s mým. Když na mne zaútočíš, Johne, když mě zabiješ, ona se také nenávratně propadne do temnoty. Takže se neodvažuj mi vyhrožovat."
„To je všechno hezké," řekl Mrtvý chlapec klidně. „Ale čím chceš pohrozit mně? To děvče sotva znám a její život nebo smrt pro mne neznamená prakticky nic. Ty, na druhé straně, ses odvážil fušovat mi do řemesla a takové věci já těžko nesu. Myslím, že ti prostě zakroutím krkem, Billy, chlapečku."
„Neříkej mi tak! Já se tak už nejmenuju! Jsem–"
„Stejný jelimánek, jako jsi býval vždycky, Billy."
„Já tě–"
„Co? Zabiješ mě? Zlaté oči. Nejsi ani zdaleka tak mocný, abys dokázal zrušit dohodu, kterou jsem uzavřel."
„Možná ne," odpověděl Jonáš a najednou se zase usmíval. Nervózně jsem se zavrtěl. Ten jeho úsměv se mi ani trochu nelíbil. Jonáš vykročil vpřed a podíval se Mrtvému chlapci přímo do očí. „Musím říct, že jsi za ty roky odvedl s jehlou a nití skutečně dobrou práci. Tolik zranění jsi utržil a ani to s tebou nehnulo. Tvoje tělo drží pohromadě díky sekundovému lepidlu a leukoplasti. Ale… co kdyby nedržely? Co kdyby se ti žádná z těch nouzových oprav… nepovedla?"
Udělal krátký rázný pohyb jednou rukou a vzápětí tělo Mrtvého chlapce prakticky explodovalo. Leukoplast se z něj odvinula jako špinavá stuha. Švy popraskaly a šaty se mu rozpadly na cáry. Neobjevila se krev ani jiná tělesná tekutina, ale najednou měl po celém těle zející rány. Pak se mu podlomily nohy a on se svalil na pódium; z břicha mu vyhřezly bledě růžové orgány a střeva. Jedna ruka mu upadla úplně; prsty na ní sebou stále škubaly. Mrtvý chlapec ležel nehybně na podlaze a jeho rány se otevíraly pomalu jako květiny. Nikdy jsem si neuvědomil, kolik ran utrpěl. Rossignol se držela mé paže tak pevně, že to bolelo, ale ani jsem nehlesl. Jen jsem tam stál, protože mne nenapadalo vůbec nic, čím bych mohl pomoci svému příteli.
„Entropie," zvolal Jonáš chvástavě, „znamená, že se všechno rozpadne. Podívej se na sebe teď, Mrtvý chlapče. Už nejsi takový hrdina, co? Můžeš cítit bolest? Doufám, že ano. Musel jsi uzavřít po čertech dobrou smlouvu, že toho tolik vydržíš… Ne že by ti to nakonec bylo co platné. Něco vám řeknu, pane a paní Cavendishovi. Co kdybyste šli sem a ujali se toho čestného úkolu? Odeslat ho na cestu. Nechtěl bych, aby se mi vyčítalo, že chci všechnu legraci jen pro sebe."
Cavendishovi se na sebe podívali, tiše si povzdechli a pak vykročili vpřed, aby Jonášovi vyhověli. Zastavili se nad Mrtvým chlapcem a studovali jeho tvrdošíjně přetrvávající tělo se zamračeným výrazem na tváři.
„Vždycky ho můžeme strčit do pece," prohlásil pan Cavendish.
„To bychom jistě mohli," přisvědčila paní Cavendishová. „Vždycky se mi líbilo, když při tom ještě žili a mohli si vychutnat, co se s nimi děje."
„Já však mám za to, že v tomto případě bude na místě ráznější řešení," řekl muž. „Esa, jako je Mrtvý chlapec, mají tendenci využít sebemenší příležitosti a uniknout svému osudu."
„A my bychom nepřežili tak dlouho, kdybychom svým nepřátelům zbytečně poskytovali příležitosti uniknout, pane Cavendishi."
„Přesně tak, má drahá."
Oba vytáhli ze skrytých pouzder pistole a střelili ležícího Mrtvého chlapce do čela a do srdce. Křečovitě sebou zazmítal a z hlavy mu vystříkl šedorůžový mozek. Pak zůstal ležet bez hnutí a jeho oči slepě zíraly do prázdna. Cavendishové se

obrátili ke mně a já jsem se na ně dobrosrdečně ušklíbl.
„Došly vám náboje, vy parchanti.“
Cavendishovi stejně několikrát stiskli spoušť, ale nic se nestalo. Jako na povel oba pokrčili rameny a vrátili se k Jonášovi, který to všechno pozoroval s pobaveným výrazem v obličeji.
„Vždycky jsme věřili v delegovanou pravomoc,“ řekl muž.
„Chtěl jste ho, drahý Billy,“ řekla žena. „Je jenom váš.“
Jonáš vykročil vpřed a přitom se usmíval takovým tím svým domýšlivým způsobem, jako že na tohle má všechen čas na světě a ani za nic se nenechá donutit ke spěchu. „Pořád ti ještě v rukávu zůstalo pár triků, co, Johne? Ale triky jsou koneckonců všechno, co jsi kdy uměl. To tvoje proslavené nadání nalézat věci nikdy nebyla skutečná moc, ne jako ta moje. Nemůžeš udělat nic, abys mi zabránil tě zabít a odvést Rossignol zpátky tam, kam patří. Jak jenom bych to měl udělat, Johne? Je tolik způsobů… Skrytá rakovina, která číhá a potřebuje jen malinko popostrčit, aby začala bujet. Artritida, která zachvátí každičký tvůj kloub, bakterie a viry, co ti kolují v krvi… Možná by bylo zábavné vyzkoušet to všechno najednou. Vybuchl bys jako Mrtvý chlapec! Nebo možná… najdu tu možnost jedna k milionu, kdy ses narodil příšerně deformovaný a bezmocný, a nechám tě tak. Aby každý viděl, co se stane s hlupákem, který zkříží cestu Jonášovi.“
Mohl to udělat. Měl moc. A já jsem měl jenom svoje nadání, které jsem se neodvažoval znovu použít. Teď, když mí nepřátelé přesně věděli, kde jsem, stačilo by, abych otevřel svou mysl, a zaútočili by přímo na ni. Zmocnili by se jí, a pak i mé duše… na Noční straně mohou člověka potkat i horší věci než smrt. Ale bez svého nadání jsem neměl nic dost silného, abych zastavil Jonáše a zachránil Rossignol. Měl jsem jenom… sebe. Náhle jsem se usmál a Jonáš okamžitě znejistěl.
„Billy, Billy,“ řekl jsem klidně a naprosto blahosklonně, „ty jsi nikdy nepochopil pravou povahu magie. Nespočívá v moci, kterou vládneme, nebo nadání, které jsme zdědili. Když dojde na věc, všechno, na čem doopravdy záleží, je úmysl. A mysl a duše, které za ním stojí.“
Zavrtal jsem pohled do Jonášových očí a zůstal jsem nehnutě stát. Celý svět se zúžil jen na nás dva, pohled proti pohledu, vůle proti vůli. Stáli jsme na jasně osvětleném mentálním pódiu a sloupávali jsme ze sebe jednu vrstvu za druhou aby se ukázalo, kdo a co se skrývá v jádru. A Billy Lathem, přes všechnu svoji moc a navzdory tomu, co dokázal, sklopil zrak jako první. Vlastně pozpátku několik kroků zavrávoral, zalapal po dechu a na náhle bledém obličeji mu vyrazil pot.
„Kdo k čertu jsi?“ zašeptal. „Co jsi? Ty nejsi člověk–“
„Je víc člověk než ty, ty malý parchante,“ zasyčela Rossignol. Prošla kolem mne, a když se na ni Jonáš podíval, začala mu zpívat přímo do obličeje. Její hlas zněl jasně, přesvědčivě a mocně, a ona jej zamířila jako zbraň přímo na něj. Rychle jsem uskočil a dlaněmi jsem si zacpal uši. Cavendishovi za Jonášovými zády také ustupovali a zakrývali si uši.
Rossignol zpívala Jonášovi do tváře – smutnou, přesmutnou píseň o ztracené lásce a mrtvých milencích a o všech tajných zradách srdce. Zpívala jenom pro něj a on se nedokázal odvrátit, nedokázal utéct, jako myš hypnotizovaná hadem, jako ryba na háčku. Držela ho na místě nemilosrdnou písní o násilí, izolaci a pokřiveném nadání. Všechno, co jí udělali, mu vrhala přímo do obličeje. A čím déle zpívala, tím více to byl i příběh jeho života. O ubohém malém Billy Lathemovi, který mohl mít moc jako jeho otec, ale nikdy nebyl víc než najatá gorila.
Cavendishové se vystrašeně choulili k sobě v tom nejvzdálenějším koutě, do kterého mohli ustoupit. Já jsem měl dlaně přitisknuté na uši tak silně, že jsem začal mít strach, aby mi pod tím tlakem nepraskla hlava, ale útržky písně si ke mně stejně našly cestu a drásaly mou duši na kusy. Po tvářích se mi koulely slzy. A Billy Lathem, konečně donucený podívat se pravdě do očí, zašeptal: Tati, já jsem jenom chtěl, abys na mě byl pyšný… a zmizel. Vzduch s tichým zaduněním vyplnil prostor, kde ještě před okamžikem stál – než zaměřil svou moc na sebe a vybral si z mnoha možných světů jeden, v němž se nikdy nenarodil.
Rossignol přestala zpívat, ale moc jejího hlasu dál vibrovala ve vzduchu. Náhle se pod ní podlomily nohy a zavrávorala. Vrhl jsem se k ní a zachytil ji dřív, než se skácela na podlahu, pak jsem i s ní opatrně usedl na pódium a svíral jsem ji v náručí, zatímco pomalu umírala. Dech se jí zpomalil a cítil jsem, že její srdce už odpočítává k nule. Na pokraji propasti smrti ji držela jen Jonášova vůle a teď, když byl pryč, ji její načas odložený osud konečně dohonil. Život z ní odtékal, jako kdyby někdo otevřel kohoutek. Zoufale jsem ji tiskl k sobě, jako kdybych ji mohl udržet naživu pouhou silou své vůle, ale ten trik nikdy neúčinkuje dvakrát.
„Slíbil jsem, že tě zachráním,“ zamumlal jsem.
„Slíbil jsi mi pravdu,“ odpověděla Rossignol a její bledé rty se sotva pohybovaly. „S tím se budu muset spokojit. Ani velký a silný John Taylor nemůže vždycky splnit všechny svoje sliby.“
A byla pryč. Přestala mluvit, přestala dýchat a život ji opustil. Stále jsem ji držel ve svém náručí a pomalu jsem ji kolébal, stále jsem se ji snažil konejšit.
„Jemináčku,“ řekl pan Cavendish. „Taková ztráta. Teď abychom začali znovu od začátku s někým jiným.“
„To nevadí, pane Cavendishi,“ řekla žena. „Do třetice všeho dobrého.“
Vzhlédl jsem a v očích jsem měl vraždu. Horečně začali nabíjet pistole, ale ruce se jim příliš třásly. A pak jsme se všichni tři překvapeně otočili, když jsme uslyšeli hlas Mrtvého chlapce. Byl to pouhý šepot, protože většina jeho plic byla pryč, ale zněl naprosto zřetelně a klidně.
„Ještě není po všem,“ řekl s očima strnule upřenýma ke stropu. „Rossignol je mrtvá, ale ještě neodešla. Ještě pořád je čas, Johne. Ještě je čas ji zachránit, když budeš mít dost pevné vůle a odvahy.“
„Jak to, že ještě žiješ?“ zeptal jsem se; na to, abych se doopravdy divil, jsem byl příliš vyčerpaný. „Polovina tvých vnitřností se válí po zemi. Pro boha živého, vždyť ti vystřelili mozek z hlavy!“
Krátce se zasmál; z toho zvuku mi naskočila husí kůže. „Moje tělo je mrtvé už roky. Už dávno nepotřebuje žádné vnitřní

orgány. Neslouží žádnému účelu. Mé tělo je jen forma, kterou obývám. Životní zvyk. Jako jídlo, pití a ostatní věci, které dělám jenom proto, že mi pomáhají udržovat iluzi života. Pořád ještě můžeš Rossignol zachránit, Johne. Mohu použít tvou životní sílu k posílení kouzla, které nás oba pošle za ní. Do temných zemí, k hranici, kterou překračujeme, když odcházíme z tohoto světa do onoho. Když jsem zemřel a vrátil jsem se zpět, dveře tam pro mne zůstaly pootevřené. Mohu za ní jít kdykoliv, ale jen někdo živý ji může přivést zpět. Nebudu ti lhát, Johne. Může tě to stát život. Můžeme všichni tři projít posledními dveřmi a už nikdy se nevrátit zpět. Ale jestli se to odvážíš zkusit, jestli vsadíš do hry zbývající roky svého života, slibuji ti, že máš šanci vyhrát."
„Skutečně tohle dokážeš?" zeptal jsem se.
„Už jsem ti to říkal," odpověděl Mrtvý chlapec. „Vím o smrti všechno, co se o ní vědět dá."
„Ale, k čertu," řekl jsem. „Klienta jsem ještě nikdy neopustil."
„A nejspíš to bude právě tenhle tvůj postoj, co tě jednou zabije," poznamenal Mrtvý chlapec.
„Co když nás Cavendishovi napadnou, zatímco budeme pryč? Co když zničí naše těla – do čeho se pak vrátíme?"
„Vrátíme se ve stejném okamžiku, kdy odejdeme. Nebo se nevrátíme vůbec."
„Udělej to," řekl jsem.
Mrtvý chlapec to udělal a oba jsme umřeli.

Mrtvý chlapec a já, poháněni zbývajícími roky mého života, jsme se společně ponořili do temnoty a vzápětí jsem se poprvé na vlastní oči přesvědčil, že existuje tma ještě černější než Noční strana. Nekonečná noc, kterou neosvětluje ani Měsíc a hvězdy. Studená cela, nejdelší pád. Nebylo tady nic, jen já a Mrtvý chlapec. Byl jsem tu jen přítomnost, bez tvaru a formy, výkřik bez úst, které by ho omezily, ale když jsem vedle sebe ucítil Mrtvého chlapce, trochu jsem se uklidnil. Hovořili jsme spolu bez hlasu a slyšeli jsme se, přestože se neozval žádný zvuk.
Není tady nic. Vůbec nic…
Ve skutečnosti je, Johne, ale jsi pořád ještě příliš živý, než abys to dokázal vnímat. Přej si štěstí.
Kde je Ross?
Představ si temnotu jako tunel, který nás vede za světlem. Svým způsobem. Takto…
Ano… Jak je možné, že je tady směr, když tu není nic?
Přestaň se vyptávat, Johne. Odpovědi by se ti opravdu nelíbily. Pojď za mnou.
Ty už jsi tady byl.
Část mne je tady pořád.
To mě má uklidnit? Jsi vážně strašidelný týpek, víš to?
Ani nevíš jak, Johne. Tudy…
Náhle jsme padali úplně novým směrem. Skutečně pomáhalo myslet na tmu jako na tunel, který někam vede. Rozhodně jsme se k něčemu blížili, ačkoliv kolem nebylo nic, podle čeho bych mohl určit naši rychlost nebo jestli se vůbec pohybujeme. Měl bych se bát, být vyděšený, ale všechny moje emoce otupěly, jako kdyby ke mně ani nepatřily. Dokonce i moje myšlenky se začaly rozmazávat. Pak jsem ale ucítil, že přede mnou něco je, něco zvláštního, co mne volá. Objevila se jiskérka světla, nádherného a jasného; všechny barvy duhy obsažené v jediném kratičkém záblesku. Pomalu, jakoby beze spěchu, rostl a přitom stále zůstával hřejivý a konejšivý jako nazlátlý paprsek světla majáku, který přivádí lodě skrz dlouhou osamělou noc zpátky do bezpečí domova. A pak s námi byla další přítomnost a já jsem v ní poznal Rossignol.
Vy jste andělé?
To těžko, Ross. Ti se mnou od jisté doby nemluví. My jsme John a Mrtvý chlapec. Jsme tady, abychom tě odvedli zpátky.
Ale já slyším hudbu. Nádhernou hudbu. Všechny písně, které jsem kdy chtěla zpívat.
Pro ni to byla hudba stejně jako pro mě světlo. Jako hřejivá záře šířící se z okna, přátelské světlo domova po dlouhé a těžké cestě. Nebo možná poslední paprsky před západem slunce, když už je všechna práce hotová, my už se nemusíme o nic starat a konečně si můžeme odpočinout. Den je u konce. Vítej konečně doma.
Ach, Johne, myslím, že se nechci vrátit zpátky.
Já vím, Ross. Také to cítím. Je to, jako… kdybychom hráli nějakou hru a ta už skončila, takže je čas vrátit se tam, kam patříme…
Měl jsem pocit, jako kdybych ji vzal za ruku a společně jsme mířili k tomu světlu a hudbě. Ale Mrtvý chlapec to už znal. Ohleduplně, ale neúprosně nás oba vzal za ruce a táhl nás pryč, zpátky k životu a našim tělům, ke všem starostem a trápením světa.

Prudce jsem se posadil a ze všech sil jsem nasál vzduch do plic, jako kdybych byl celé věky pod vodou. Zalilo mne šedivé světlo našeho světa. Ještě nikdy jsem se necítil tak zřetelně, skrz naskrz živý. Pokožka mi mravenčila sterými pocity, svět byl plný zvuků a Ross jsem cítil těsně vedle sebe. Přitiskla se ke mně, pak se mi vrhla do náručí a dlouho jsme se navzájem objímali, jako kdybychom se už nikdy neměli pustit. Nakonec jsme to ale udělali a pak jsme vstali. Byli jsme zpátky ve skutečném světě, který měl svoje požadavky a priority. Mrtvý chlapec stál vedle nás, už zase celý a neporušený – vlastně lepší než předtím. Hyzdila ho jen zející díra po kulce, kterou měl v hlavě.
„Říkal jsem ti, že o smrti vím všechno, co se o ní vědět dá," zasmál se. „Mimochodem, část tvé životní energie jsem použil k opravě škod, které na mém těle napáchal Jonáš, Johne. Věděl jsem, že ti to nebude vadit. Věř mi, že scházet ti nebude."
Zamračil jsem se na něho. „Příště se alespoň zeptej."
Mrtvý chlapec zvedl obočí. „Skutečně doufám, že žádné příště nebude."

„Kolik mé životní síly jsi vlastně na tu svou dráteničtinu použil?“
„Divil by ses, jak málo. Skutečně to vypadá, že je v tobě víc, než by se na první pohled zdálo, Johne. No, vlastně to pro mě ani není takové překvapení.“
„Byli jste mrtví!“ zvolal pan Cavendish poněkud přidušeně. Znělo to, jako kdyby se měl každou chvíli rozplakat. „Všichni jste byli mrtví a teď jste zase živí! To není fér!“
„To je ta potíž s Noční stranou,“ řekla paní Cavendishová rozmrzele. „Nemůžete se spolehnout, že mrtví zůstanou mrtví. Příště si s sebou vezmeme pár termitových bomb.“
„Přesně tak, paní Cavendishová. Tak či tak, ti tři vypadají tím, čím právě prošli, značně oslabeně, takže bych řekl, že je čas na starou dobrou kulku do hlavy. V tomto případě spíše spoustu kulek.“
„To rozhodně, pane Cavendishi. Když nemůžeme mít Rossignol my, ať ji nemá nikdo.“
Oba na ni zamířili pistole, které mezitím stačili znovu nabít. Vrhl jsem se před dívku, abych ji zaštítil svým tělem, ale to bylo asi tak všechno, co jsem mohl dělat. Čas strávený v temnotě ze mne pro nejbližší dobu vytáhl všechnu sílu. Podíval jsem se na Mrtvého chlapce, který jen pokrčil rameny.
„Je mi líto, ale já jsem taky na dně. Rossignol, ty bys nemohla zazpívat?“
„Zrovna teď ze sebe nevymáčknu jedinou notu, zlato. Musí existovat nějaký způsob, jak se z toho dostat!“
„Sklapni a chcípni,“ okřikla ji paní Cavendishová.
Oba dva se blížili k nám, pistole namířené, beze spěchu – s potěšením si vychutnávali bezmocnost svých nepřátel. Chystali se nás všechny postřílet a mně nezůstala žádná magie, kterou bych proti nim mohl použít. Ale já jsem se stejně nikdy nespoléhal na to, že mě magie dokáže ochránit před pestrou škálou nebezpečí, která mi na Noční straně hrozila. Věřil jsem spíš svému důvtipu a lstivosti. Takže jsem počkal, dokud Cavendishovi nedošli až těsně k nám, pak jsem vylovil hrst pepře ze svých skrytých zásob a hodil jsem jim ho přímo do jejich vítězoslavně se usmívajících tváří. Oba zoufale zaječeli bolestí a já jsem jim vyrazil pistole z rukou. Na to jsem je ještě praštil do hlavy, jen tak z principu. Mrtvý chlapec jim podrazil nohy, až se svalili na pódium, kde zůstali sedět, tiskli se k sobě a snažili se vytřít si hřbety rukou pepř z očí.
„Dochucovadla,“ řekl jsem vesele. „Nikdy bez nich nevycházím z domu. A jakmile se tu objeví Autority, ještě vám do ran vetřu sůl.“
V tom okamžiku vylétl ze zákulisí omráčený bojový mág; na jevišti přistál hlavou napřed a těžce krvácel. Ještě ani nedoznělo zadunění, které přitom vydal, a objevili se dva jeho kolegové, ustupující pozpátku před nějakým neviditelným nepřítelem. Ve vzduchu kolem nich sršela zenová magie, zatímco jejich ruce bleskově kmitaly a splétaly obranná kouzla. Ale Julien Advent, sám velký viktoriánský dobrodruh, byl pro ně víc než důstojný protivník. Vyřítil se na pódium nabitý energií, bleskově uhnul před vrženým zaklínadlem a vrhl se na zmatené mágy. V mžiku je zasypal krupobitím ran, přičemž kolem nich tančil jako artista při představení, sebejistě a elegantně, na tváři úsměv. Pohyboval se tak rychle, že jsem ho stěží stačil sledovat, a drtil nehodné s úžasnou bravurou.
To, že třicet let dělal šéfredaktora, se na jeho kondici nijak neprojevilo.
Konečně se zastavil nad třemi bojovými mágy ležícími v bezvědomí. Ani se přitom nezadýchal, parchant. Mrtvý chlapec, Ross a já jsme mu začali tleskat, protože nic jiného se prostě dělat nedalo. Julien Advent byl přesně takový, jak se o něm říkalo. Věnoval mi oslňující úsměv a pak se podíval na poražené Cavendishovy.
„Vidím, že kavalerii nejspíš ani nebylo třeba. Dobrá práce, Johne. Už jsme se báli, že bychom to nemuseli stihnout.“
Teprve jsem se začal zamýšlet nad množným číslem, které použil, když ze zákulisí vyšel Walker a jediné, co mě napadlo, bylo: A sakra. Teď jsem teprve v maléru.
Walker přišel blíž, aby si prohlédl Cavendishovy, kteří tam seděli se zarudlýma, uslzenýma očima, ve tváři jako vždy naprosto klidný a nečitelný výraz. Walker ve svém elegantním obleku a s tvrďákem na hlavě zastupuje Autority a je pravděpodobně nejnebezpečnější muž na Noční straně. Byla mu dána moc nad vším a nad každým tady a jestli máte v hlavě špetku rozumu, nebudete se ptát kým. Já osobně bych vzal dávno nohy na ramena, kdyby mi k tomu zbylo dost sil.
Cavendishovi si uvědomili Julienovu přítomnost. Přinutili se vstát a tvářit se vzdorovitě. Dlouho si je prohlížel a úsměv se mu postupně vytratil z tváře; jeho pohled byl teď mrazivý jako led.
„Vždycky jsem věděl, že jste to vy,“ řekl konečně. „Neblaze proslulé Vraždící masky, pořád stejní ničemové a pořád nepotrestaní. Ale až doposud jsem to nemohl dokázat.“ Podíval se na mne. „Věděl jsem, že jestli je někdy někdo dostane, budeš to ty, Johne. Už jen proto, že jsi příliš hloupý, než abys věděl, že to není možné. Takže jsem se hned, jak jsi ode mne odešel, spojil s Walkerem a od té doby tě sledujeme. Z diskrétní vzdálenosti, přirozeně. Stáli jsme v kulisách a poslouchali jsme, jak se Cavendishovi svým chvástáním sami usvědčují. Bylo to tak zajímavé, že jsme vůbec neslyšeli přicházet jejich bojové mágy, dokud nebylo příliš pozdě. Měl jsem vědět, že si Cavendishovi přivedou posilu.“
„Mluvím za Autority,“ řekl Walker Cavendishovým. „A říkám, že jste minulost.“
„Jimi to všechno začalo,“ pokračoval Julien. „Zbavili se mě pomocí časového skluzu, protože se chtěli zmocnit mého transformačního lektvaru, se kterým by se pustili do podnikání. To je pro ně typické. Nestačilo jim jen vydělat peníze. Museli podvádět. Stejně jim to nebylo k ničemu, protože sotva jsem byl pryč, vržený v jediném okamžiku osmdesát let do budoucnosti, zjistili, že mezi svými poznámkami vzorec nápoje nemám. Všechny podrobnosti o něm jsem nosil v hlavě.“
Náhle se zastavil a podíval se přímo na paní Cavendishovou. Trochu se napřímila, jednou rukou si stále mnula uslzené oči. Legendární viktoriánský dobrodruh a jeho legendární ztracená láska, zrazený a zrádkyně, si po více než století znovu stáli tváří v tvář.
„Ireno…“

„Juliene…“
„Vůbec ses nezměnila.“
„Prosím tě, nedívej se na mě. Vypadám hrozně.“
„Vždycky jsem věděl, že jsi to ty. Ukrytá za svým novým jménem a identitou.“
„Tak proč jsi za mnou nikdy nepřišel?“
„Protože i ta největší láska zemře, když jí vrazíš nůž dost hluboko do srdce. Věděl jsem, že jsi to ty, ale nemohl jsem to dokázat. Ty i tvůj manžel jste byli příliš dobře chránění. A konečně, teď už mi na tom nezáleželo. Bylo to tak dávno a žít v minulosti nikdy nebyl můj styl.“
Zírala na něj skoro zděšeně. „Celé ty roky jsme čekali, až si pro nás přijdeš. Vrstvili jsme kolem sebe předíva ochran, neustále jsme se skrývali… celé ty roky jsme umírali hrůzou z tebe a tobě na tom vůbec nezáleželo.“
„Musel jsem si vybudovat nový život, Ireno. A na Noční straně byly horší věci než vy dva, proti kterým bylo třeba bojovat.“
Odvrátila se. „Někdy jsem si myslela, že se držíš zpátky… kvůli mně.“
„Moje láska zahynula už dávno. Vůbec tě teď nepoznávám, Ireno.“
„Nikdy jsi mě doopravdy neznal, Juliene.“
Pan Cavendish se majetnicky postavil vedle své ženy. „Dost řečí! Všichni dobře víme, proč jsi tady! Tak si tedy měj tu svou zatracenou pomstu, ukonči to! Zabij nás za všechno, co jsme ti udělali!“
„Nikdy jste nic nepochopili,“ řekl Julien. Pak se obrátil k Walkerovi. „Odveďte je pryč. Připravte je o jejich podnik, zlikvidujte jej a zničte jejich moc. Postavte je před soud a dohlédněte, aby byli odsouzeni. Udělejte z nich obyčejné malé lidi, takové, jakým vždycky ubližovali. Lepší trest byste pro ně vymyslet nemohl.“
„S radostí,“ řekl Walker a pozdravil Juliena cvrnknutím do krempy klobouku. „Mí lidé jsou už na cestě.“
Julien si Walkera přísně změřil. „Ti dva nejspíš znají spoustu lidí a tajemství. Nenechte je, aby se z toho vykroutili.“
„Bez obav,“ řekl Walker. „Už dlouho čekám na příležitost se s nimi vypořádat. Jsou to potížisté, vždycky připravení rozhoupat člun a nikdy netáhnou s nikým za jeden provaz. Časem by mohli začít ohrožovat i Autority. A to přece nemůžeme dopustit, že?“
Beze spěchu se otočil ke mně a já jsem v duchu zaťal zuby. „No, Johne,“ řekl Walker, „vy jste mě tedy prohnal, vy darebáku. Ale… nebojte se. To, že jste mi pomohl ulovit tyhle dvě velké ryby, vyváží potíže, které jste Noční straně způsobil. I když jen tak tak…“
Julien na mne ostře pohlédl; jeho redaktorský nos zvětřil příběh. „O čem to mluví, Johne?“
„Nemám zdání,“ zalhal jsem mu vesele.

10
Koda, s podzimem chýlícím se ke konci
O týden později jsem zaskočil na Rossignolino nové vystoupení v Kalibánově jeskyni. Sál byl vyprodaný, ona zpívala naplno a publikum šílelo nadšením.
Za poslední týden se toho mnoho změnilo. Cavendishovi museli Kalibánovu jeskyni prodat, aby získali hotovost na závratné honoráře advokátům. Obvinění proti nim přibývala každý den a stále se objevovali další lidé, kteří si do nich přicházeli kopnout, když teď byli bezpečně na lopatkách. Rychle se z toho stával oblíbený sport Noční strany.
Rossignol měla nového agenta. Nějaké sdružení právníků, kteří dokázali vycítit peníze a byli dost rozumní, aby jí nabídli rozumně výhodnou smlouvu. I tak na ní královsky vydělávali a říkalo se, že z ní bude opravdová superhvězda. Už měla za sebou první album u jedné ze všeobecně uznávaných společností.
Tu noc to v klubu doopravdy vřelo. Publikum ho naplnilo od zdi ke zdi a tancovalo v uličkách. Tentokrát to byla obvyklejší směska, ve které se gótský prvek skoro nevyskytoval. Rossignol měla se svým novým repertoárem rozhodně úspěch. Šel jsem tam sám. Mrtvý chlapec už dělal na novém případu a Julien Advent se musel starat o svoje noviny. Mohl jsem požádat svou sekretářku Cathy, ale ta ztratila o Rossignol zájem, jakmile se přesunula do mainstreamu. Cathy byla zapřísáhlá extremistka.
Za doprovodu dvou Ianů Augerů, nového bubeníka a od základu vyměněného sboru zpívala Rossignol svým jasným hlasem, který uchvátil srdce všech, kdo ji poslouchali, o lásce, světle a znovuzrození. Byla veselá, energická a neuvěřitelně plná života. Pořád se ale ovíjela kolem stojanu s mikrofonem a hulila jako tovární komín. Publikum ji milovalo. Bouřlivým potleskem si vynutilo tři přídavky a nikdo nevypadal na to, že by se chtěl zasebevraždit. Vždycky mě potěší, když případ končí happyendem.
Po vystoupení jsem zamířil dozadu do její šatny. K mému překvapení střežil její dveře Mrtvý chlapec. Měl dost slušnosti na to, aby se tvářil alespoň trochu zahanbeně.
„Tak tohle je ten tvůj nový případ,“ řekl jsem. „Už se nedivím, že jsi o tom nechtěl mluvit. Dělat gorilu není zrovna postup, co říkáš?“
„Dělám to jenom dočasně,“ řekl odměřeně. „Dokud se se svými novými agenty nedohodne na někom, komu se dá věřit.“
„Mohla požádat mě,“ opáčil jsem.
„Hm,“ řekl Mrtvý chlapec. „Johne, ona se snaží na to všechno zapomenout. Ani se jí nedivím.“
„Co se stalo s tou dírou po kulce, co jsi měl na čele?“ zeptal jsem se, abych změnil téma hovoru.
„Ucpal jsem ji zednickým tmelem,“ odpověděl bez zaváhání. „Jakmile mi trochu dorostou vlasy, nikdo si jí ani nevšimne.“
„A ta díra v zádech?“
„Neptej se.“

Zaklepal jsem na dveře šatny a vešel jsem dovnitř. Místnost byla plná květin. Nejspíš jsem měl taky nějaké přinést, ale na podobné věci si nikdy nevzpomenu. Rossignol si před zrcadlem odstraňovala líčidla. Nezdála se kdovíjak šťastná, že mě vidí. Zběžně mě objala, políbila vzduch poblíž mé tváře a pak jsme se posadili proti sobě. Obličej měla ještě rozpálený a byla po vystoupení trochu zadýchaná.
„Děkuji ti za všechnu tvou pomoc, Johne. Vážím si toho, skutečně. Zavolala bych ti, ale měla jsem moc práce s přípravou svého nového vystoupení."
„Byl jsem tam," přiznal jsem se. „Šlo ti to skvěle."
„Že ano? Johne… nevysvětluj si to špatně, ale nechci, abys za mnou chodil."
„To se dá těžko přijmout dobře," řekl jsem po chvíli. „Proč, Ross?"
„Příliš mi připomínáš všechno to zlé, co jsem prožila," zamumlala. „Chci na to zapomenout, nechat to za sebou. Teď, když jsem zase živá, vidím věci jinak. Žiji jen pro svůj zpěv. To je všechno, co chci a potřebuji. Pro nikoho jiného není v mém životě místo, alespoň teď ještě ne. A určitě ne pro tebe, Johne. Jsem ti vděčná za všechno, co jsi pro mne udělal, ale… pokud je to vůbec možné, chci teď žít normální život. Nezůstanu na Noční straně. Vždycky to pro mě byl jenom odrazový můstek, místo, kde se dá začít. Vyrazím na turné, Johne."
„Ano," řekl jsem.
„Jednou o tobě napíšu píseň."
„To bude hezké."
Odvrátila se a znovu se začala zabývat svým make-upem; přitom se na sebe v zrcadle šklebila. „Vlastně jsi mi nikdy neřekl… kdo tě najal, aby ses o mě staral?"
„Tvůj otec."
Ostře na mne pohlédla. „Johne, můj otec je už dva roky mrtvý."
Zalovila v kabelce a vytáhla z ní starou fotografii. Bez jakýchkoliv pochyb to byl ten chlápek, který přišel k Podivínům a najal mě. Takže – duch. Na Noční straně nic neobvyklého. Rossignol to dojalo.
„Vždycky se mě snažil chránit."
„No," řekl jsem, „vypadá to, že za tenhle případ zase nebude žádný honorář."
Políbil jsem Rossignol na rozloučenou, popřál jsem jí hodně štěstí a vyšel jsem z její šatny, broukaje si blues.